

Giới thiệu Ngày Mưa Ngừng Rơi

Có những thứ khiến người ta phải nao lòng, có những điều khiến lòng người day dứt không yên lại có cả những chuyện tình yêu đầy nước mắt. Truyện Ngày Mưa Ngừng Rơi của tác giả Hồng Trân chính là câu chuyện đầy sức hút như vậy, khơi gợi lại có chút như là lời tâm sự gửi đến độc giả, một truyện ngôn tình đặc sắc. Đọc truyện và cùng bước vào thế giới của những xúc cảm, những thăng trầm này.

Lúc phát hiện ra chỗ này, tôi đã từng nghĩ sẽ đến ngắm sao cùng người mình yêu. Tựa vào vai người đó, vừa ăn kem, vừa ngược nhìn trời, vừa nghe người đó hát... như vậy, chẳng phải là hạnh phúc lắm sao??? Ừ, hạnh phúc, nè, tôi có vai nè, có cần tôi đi mua kem không??? Còn nữa, cô thích nghe hát bài gì??

Mưa, mưa như trút nước xuống thế gian. Từng giọt nước nặng trĩu, rơi xuống đất và vỡ tan thành muôn hạt li ti. Trông cứ như ông Trời đang than vãn, nghe ai oán vô cùng. Những ổ gà trên mặt đường được lấp đầy bởi những giọt nước mắt ấy và trở thành chiếc gương phản chiếu ánh đèn đường hiu hắt của đêm.

Tiếng thét gào của gió, tiếng gầm rú của mưa khi chạm vào mái tôn, tiếng xào xạc của lá cây hòa vào nhau tạo nên bản nhạc của đêm mưa. Lẩn trong bản nhạc đó, là một âm điệu đầy nghẹn ngào của tiếng khóc... Lạc lõng.

Tình yêu, hạnh phúc có chăng là cố công tìm kiếm mới đi đến đích được, truyện mở đầu trong màn mưa và rồi sẽ cũng kết thúc trong màn mưa hay chẳng là gì cả. Liệu hạnh phúc có tìm đến hay không, có trọn vẹn hay không Mời bạn đón đọc và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Âm Áp Như Xưa, Người Phụ Nữ Của Tổng Giám Đốc,...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mưa, mưa như trút nước xuống thế gian.

Từng giọt nước nặng trĩu, rơi xuống đất và vỡ tan thành muôn hạt li ti. Trông cứ như ông Trời đang than vãn, nghe ai oán vô cùng.

Những ổ gà trên mặt đường được lấp đầy bởi những giọt nước mắt ấy và trở thành chiếc gương phản chiếu ánh đèn đường hiu hắt của đêm.

Tiếng thét gào của gió, tiếng gầm rú của mưa khi chạm vào mái tôn, tiếng xào xạc của lá cây hòa vào nhau tạo nên bản nhạc của đêm mưa.

Lẩn trong bản nhạc đó, là một âm điệu đầy nghẹn ngào của tiếng khóc...

Lạc lõng.

Người phụ nữ đứng dưới mái hiên phía trước cô nhi viện, mím chặt môi nhìn đứa con còn đỏ hỏn trên tay mình đầy đau đớn.

Phụ nữ sinh ra vốn đã khổ, nhưng chọn làm người đàn ông đòi mình còn khổ hơn. Có lẽ bà không phải là người phụ nữ may mắn. Kết quả của việc nhẹ dạ và quá tin tưởng đàn ông đã đẩy bà vào tình cảnh đau khổ này. Bà không thể nuôi nổi đứa bé này, bà không thể bắt nó chịu khổ cùng mình. Chỉ còn cách để nó lại đây với hi vọng những người khác sẽ nuôi nó và cho nó cuộc sống hạnh phúc mà bà không thể mang lại. Chỉ là... bà không nỡ đặt ruột thịt của mình xuống...

Nhưng, đã đến lúc quyết định rồi. Đau khổ, xót xa, dằn vặt, những ngày qua người phụ nữ ấy đều đã nếm trải rồi, bây giờ phải dứt khoát thôi. Ôm chặt lấy đứa bé hơn để truyền chút hơi ấm cuối cùng, bà chậm chậm tiến về cánh cửa sắt trước mặt. Đặt nhẹ nhàng đứa con gái thân yêu của mình xuống, bà lùi dần lùi dần cho đến khi mắt hút hẳn vào màn đêm u tối.

Một cơn gió mạnh thổi qua, tạt mạnh vào những giọt mưa đang rơi mỗi lúc dày đặc hơn. Có lẽ, ông Trời đang khóc cho bà chăng? Hay cho đứa trẻ vô tội kia? Những giọt nước mắt lạnh buốt như vô tình quất vào đôi bờ vai bé nhỏ của bà mà trách móc.

Từ trong viện, hai sơ vãi vội chạy ra khi thấy thấp thoáng bóng người. Phía dưới cánh cửa sắt, đứa bé ấy vẫn đang yên giấc trong chiếc khăn màu hồng ấm áp quấn quanh người, không hay biết những điều đang xảy ra đối với bản thân mình. Một sơ cúi người xuống, nhẹ nhàng bế đứa bé lên, dùng đũa khẽ để tránh làm nó thức giấc. Sơ còn lại cố đưa mắt nhìn quanh tìm người vừa rời khỏi nhưng hoàn toàn vô vọng.

- Lại bỏ rơi con mình! - Sơ chép miệng, đưa đôi mắt thương cảm nhìn đứa bé trên tay người đối diện.

- Thôi, chúng ta vào trong kéo đứa bé này chết còng mắt.

Sơ còn lại vội nói rồi cúi người, che cho đứa bé tránh bị ướt và chạy nhanh vào trong để lại nhiệm vụ đóng cửa cho sơ kia. Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác trách móc đối với những bậc sinh thành, nhưng có lẽ họ cũng có sự khổ tâm riêng. Ở cái đất Cà Mau nhỏ bé, việc bỏ rơi con có lẽ không còn

gì xa lạ và các sơ cũng đã quen với chuyện này. Kệ vậy, dù sao thì ngày mai ở viện này lại có thêm tiếng cười của trẻ thơ.

6 năm sau.

Đám trẻ đứng bên ngoài căn phòng lớn nhất viện, nhìn vào bên trong với ánh mắt thèm muốn lẫn ngưỡng mộ với bạn của chúng. Hôm nay, có một đôi vợ chồng trẻ đến nhận con nuôi và chỉ vài phút nữa thôi, sau khi cuộc trò chuyện kết thúc thì người bạn kia sẽ được sống trong “gia đình”. Nghĩ tới đó, Hân thấy ghen tị ghê gớm.

Nó buồn bã quay lưng lại, dựa vào cánh cửa để không phải nhìn thấy bạn nó hạnh phúc với “ba mẹ”. Nhưng chỉ vài giây sau, lưng nó rời khỏi cánh cửa và bước nhanh về phía trước trong vô định, bỏ mặc tiếng gọi phía sau.

Mọi thứ đã xong, người bạn nhỏ đó được ba mẹ mới nắm tay dẫn ra phía ngoài viện. Bọn trẻ vây quanh bạn mình, nước mắt giàn giụa nói lời tạm biệt. Riêng chỉ có hai người không hề tập trung vào lời chào mà lại đưa đôi mắt quanh quẩn tìm kiếm một ai đó.

Tại một bãi cát vắng, nó ngồi lặng lẽ, ngắm nhìn không gian xung quanh. Bỗng chốc mắt trở nên cay xè vì những cơn gió tạt mạnh vào gương mặt bé nhỏ. Nó đưa tay quạt nhanh giọt nước vừa rơi ra từ khóe mi, cổ mím cười nhưng trong lòng lại nặng nề những nỗi buồn. Nó đã cố gắng rất nhiều với hi vọng được chọn nhưng rồi lại bị bỏ rơi. Chẳng lẽ vì nó là con gái sao? Mãi miên man với những suy nghĩ, nó không hay có người đang tiến lại phía mình.

- Ra là em trốn đến đây.

Ngồi xuống cạnh nó, Thịnh mỉm cười. Nhanh chóng, nó quay mặt đi, lau vội những giọt nước mắt còn vương lại rồi cố tỏ vẻ bình thường nhất có thể.

- Sao em lại phải trốn chứ?

Nó chu mỏ nhưng lại bị Thịnh phát hiện ra điều bất thường trên mặt nó. Cậu đưa tay, véo nhẹ vào má nó rồi lau đi giọt nước mắt còn vương mà nó lau không sạch. Nó bị đơ vài giây.

- Ghen tị là tính xấu, chẳng tốt chút nào!

Cậu nhìn nó, từ tốn nói. Nó im lặng, khẽ cúi mặt xuống. Bỗng cậu lại lên tiếng.

- Em muốn đi vậy hả? Em định bỏ anh với mấy người bạn kia sao?

Nó ngớ người. Đúng rồi, này giờ mãi ghen tị mà nó quên mất. Nếu nó đi thì chẳng phải nó sẽ xa Thịnh và những người bạn gắn bó với nó sáu năm qua sao? Nó chỉ mãi nghĩ tới hào nhoáng, hạnh phúc, sung sướng khi nó được gia đình giàu có nhận nuôi mà suýt quên mất đi việc phải chia tay “gia đình” ở đây nếu điều đó xảy ra.

Cậu lại nói, tiếng nói khiến nó giật mình.

- Lúc này Hoàng khóc dữ lắm á, nó có muốn đi đâu.

Cậu thờ dài buồn bã khi phải chia tay người anh em của mình.

- Buồn thật.

Nó buộc miệng khi nghĩ đến gương mặt Hoàng lúc đó. Phù, tự dưng nó cảm thấy may mắn vô cùng khi không được chọn. Nó phì cười.

- Đúng là con nít.

Cậu nhìn nó cười cợt. Lúc thì suy nghĩ như bà cụ non không giống tuổi của nó, lúc thì lại quá con nít. Mới khóc đó mà giờ lại cười rồi.

- Con nít gì chứ. Anh hơn em chỉ 3 tuổi chứ nhiều. Hừ!

Nó lè lưỡi. Nhìn vẻ mặt lúc này của nó, cậu chắc chắn rằng nó ớn rồi nên đứng dậy, kéo tay nó đi về mà không quên dúi vào tay nó những viên kẹo sữa ngon ngọt mà cậu vừa nhận được. Nó cười tí mắt, mừng rỡ. Nó không muốn đi đâu nữa, nó muốn được ở đây bên cạnh cậu cơ.

Viện lại đón một vị khách mới- đại gia bất động sản. Qua cuộc nói chuyện nó nghe lỏm từ các sơ thì ông ta lúc trước đã từng ở đây. Ông ta luôn quan tâm về món nợ mà mình mang đối với các sơ. Lần này về đây, ông ta muốn thăm lại nơi này cũng như bỏ tiền ra để giúp đỡ các sơ. Nhưng có một điều làm nó háo hức hơn cả, đó là đứa con gái của ông ta bằng tuổi nó. Nó mừng lắm chứ. Vì sống ở đây hình như chỉ mình nó là con gái, lúc trước thì có vài đứa nữa nhưng điều được nhận nuôi hết rồi. Có lẽ vì mặt nó gian quá, nó quậy quá nên mới không được người ta nhận nuôi. Bỗng nó xụ mặt xuống khi nghĩ đến đó.

“Không được, không được ghen tị. Kệ, một mình là con gái thì được mấy anh ở đây cưng chiều, các sơ yêu thương hơn. Quên đi, quên đi”.

Nó lắc đầu nguầy nguậy, đuổi đi cái ý nghĩ đầy tính ghen tị kia. Nhanh chóng, nó chạy về phía cửa viện- nơi mà mọi người đều tập trung ở đó để chào đón khách. Chén chúc tí xíu nó cũng được lên đầu, vị trí nhìn rõ nhất.

Chiếc BMW đã xuất hiện từ xa và to dần to dần. Bọn trẻ bắt đầu nhỏ dãi vì sự đẹp đẽ toát ra từ đó. Rồi chiếc xe dừng hẳn lại trước mặt nó và mọi người. Trên xe, một người đàn ông trạc bốn mươi bước xuống và quay lại đỡ con gái và vợ của mình. Như mọi người, nó cũng nở nụ cười niềm nở thể hiện sự hiếu khách. Vợ chồng ông ta cũng mỉm cười với mọi người và tiến về phía các sơ.

Bọn trẻ không để ý đến người lớn, mà chỉ để ý bé gái vừa bước xuống xe. Con bé có khuôn mặt cực kì đáng yêu với hai má phúng phính, mái tóc dài được tết lại gọn gàng cùng chiếc buộc tóc đầu tây. Không có trang sức trên người, con bé trông giản dị hẳn. Nó vẫn không rời mắt khỏi con bé. Còn đám con trai thì nhìn con bé mỉm cười đầy thân thiện.

Nhưng, đứa con gái của ông ta thì không như nó và mọi người đã tưởng, mà trái lại còn cực-kì-đáng-ghét. Con bé đó không những không cười đáp lại tình cảm của mọi người mà còn lườm rồi quay đi chỗ khác. Nó nhăn mặt lại, nhìn về phía con nhỏ đó bằng tia nhìn lửa điện mặc dù mới vài giây trước nó còn niềm nở nụ cười với đối phương.

“Đáng ghét!”. Nó lăm bằm trong miệng nhưng không may Thịnh đứng bên trái nó đã nghe được vội lấy tay che miệng nó lại và nhìn về phía con bé đó mỉm cười triu mến.

Càng thấy thái độ của con bé đó, nó càng ghét cay ghét đắng cái thói chanh chọe khó ưa ấy. Thái độ ấy hoàn toàn khác hẳn với vẻ ngoài giản dị mà bố mẹ con bé đã chuẩn bị. Từ lúc đến đây, con bé chẳng thèm chào hỏi ai, đã vậy còn tỏ ra thái độ xa lánh làm nó tức chết, cứ như nó bị bệnh truyền nhiễm không bằng. Thức ăn thì không ăn mà đòi ra nhà hàng. Aishhhh, sao mà nó ghét con bé đó dữ vậy nè, nó có thói quen ghét ai bao giờ đâu. Và bây giờ càng tăng lên gấp bội khi con bé đó khóc ầm lên, đòi ra khách sạn ngủ, không chịu ngủ cùng bọn nó.

Nó đứng ngoài nhìn con bé đó khóc lóc với ba mình mà nó càng thêm tức con nhỏ và ngưỡng mộ vị đại gia kia. Ông ta không những không chiều chuộng mà còn la rầy con gái mình khiến nó hả hê. Đột ngột, con bé đó vụt chạy đi trong sự bất ngờ của mọi người. Trong lúc nó chưa biết làm gì thì Thịnh đã nhanh chân đuổi theo. Mẹ của con bé cũng định chạy theo nhưng các sơ ngăn lại và bảo là Thịnh có thể giải quyết được nên bà đành ngồi lại.

- Chúng ta đi ra thôi.

Huy bên cạnh lay lay nó. Nhìn ra phía cửa, nó bấu môi rồi quay đi vào trong với Huy để lại chỗ cho người lớn nói chuyện. “Tại sao Thịnh lại đuổi theo nó chứ?”, câu hỏi đó cứ lảng vảng trong đầu nó. Bên ngoài, mưa lại bắt đầu rơi.

Con bé ngồi run run dưới mái hiên để trú mưa. Thịnh thấy vậy nên ngừng chạy mà chậm chậm tiến về phía trước. Con bé vẫn không biết đến sự hiện diện của Thịnh mà vẫn khóc tức tưởi. Khóc vì lần đầu tiên bị ba lớn tiếng quát, khóc vì đói, khóc vì lạnh, khóc vì sợ,... Càng nghĩ con bé càng khóc nhiều hơn, và nấc lên thành từng tiếng đầy ảm ức.

- Này, Quỳnh!

Thịnh nhẹ nhàng lên tiếng, đưa mắt nhìn chờ đợi con bé quay mặt lại.

Nhưng không, con bé chẳng thèm để ý mà đưa tay chùi nhanh nước mắt trên khuôn mặt.

- Này, Quỳnh!!!

Thịnh lại kiên nhẫn gọi, lần này, giọng của cậu lớn hơn.

Đáp lại cậu chỉ là tiếng mưa rơi trên mái tôn lạnh lẽo.

- Này!!!

Cậu gọi thật lớn nhưng con bé vẫn lì lợm, không thèm trả lời. Hết kiên nhẫn, cậu quay đi.

- Thế thì tôi về vậy. Cậu ở đây một mình nhé. Buổi tối, ở đây... có ma đó.

Một ý tưởng lóe lên trong đầu, nên trước khi bước đi cậu đã buông lại một câu hù dọa, và thật sự là có hiệu quả. Chưa đầy 5 giây sau, tay cậu đã bị con bé nắm chặt. Cậu phì cười nhưng vẫn không tỏ vẻ ra ngoài, giọng hờ hững.

- Có gì hả?

Con bé không trả lời, cố vớt vát chút tự trọng của bản thân. Vừa rồi nắm tay cậu đã khiến con bé què lăm rồi. Nhưng còn cách nào khác đâu, con bé không biết đường về viện, trời mưa, tối đen,... và cậu lúc này là cứu tinh duy nhất cho con bé. Dù vậy, để con bé mở miệng năn nỉ cậu thì lại có vẻ rất khó.

- Không có gì vậy tôi về trước à.

Cậu toan gỡ tay nó ra, vờ quay đi chỗ khác. Cuối cùng, con bé cũng chịu cất giọng một cách đầy gượng gạo.

- Tội lạnh...

Nhìn khuôn mặt phụng phịu của con bé lúc này, đúng thật là đáng yêu vô cùng. Cậu mỉm cười rồi cởi chiếc áo khoác mình đang mặc cho con bé.

- Ở đây một lát đi, chùng nào bớt mưa chúng ta về.

Cậu đề nghị rồi bước đến bậc thềm ngồi, không quên vỗ tay vào chỗ bên cạnh ra hiệu cho con bé ngồi xuống. Lần này, con bé ngoan ngoãn làm theo cậu.

Con bé ngồi cạnh cậu, ngắm nhìn những giọt mưa đang rơi ngoài kia một cách lạ lẫm. Có lẽ đây là lần đầu tiên con bé bị đặt vào hoàn cảnh xa lạ thế này. Bầu trời bỗng dưng sáng rực rồi vụt tắt, ngay sau đó là tiếng sấm to khiến con bé giật mình, nép vào cậu đầy sợ sệt. Còn cậu thì vỗ nhẹ lên tay con bé để trấn an.

- Cậu muốn nghe chuyện không?

Cậu lên tiếng phá tan không gian im lặng của cả hai. Ngay lập tức, con bé gật đầu đầy hưởng ứng. Cậu bắt đầu kể, kể cho con bé nghe về những sơ hở lẫn lộn, những người bạn dễ thương nơi đây,... Thật tự nhiên, con bé tựa đầu vào cậu. Có hơi bối rối nhưng thật nhanh, cậu lại kể tiếp bằng giọng đều đều.

Tiếng kể chuyện của cậu nhỏ dần như tiếng mưa bên ngoài và dừng hẳn. Cậu lay lay con bé.

- Về thôi!

- Về hả? Um um, về thôi.

Con bé dụi dụi mắt rồi đứng dậy theo cậu. Cả hai cùng nhau đi về. Đến trước cửa viện, cậu chỉ tay vào căn phòng còn sáng đèn. Theo hướng tay cậu, con bé thấy Hân và đám trẻ đang lom khom với nào xô nước, nào khăn.

- Lúc này mưa to chắc đột nên mọi người đang lau dọn lại.

Cậu lên tiếng giải thích. Con bé im lặng không nói. Trong lòng con bé dâng lên một cảm giác gì đó thật khó tả. Con bé bỗng dưng thấy cảm phục những người kia quá. Nếu là con bé, nhất định sẽ bù lu bù loa bắt người khác dọn dẹp chỗ ngủ ấm áp cho. Nhưng những người bạn kia lại tự lo, hơn nữa, sống mà không có bố mẹ của mình, chắc những người bạn đó phải thiếu thốn tình cảm lắm?

Con bé cúi gằm mặt xuống, bước nhanh về phía phòng của bố mẹ. Cậu nhìn đáng đi lùi thui đó bất giác mỉm cười. Có lẽ con bé đã hiểu ra điều gì đó.

Sáng hôm sau, nó được một phen ngạc nhiên khi bước về bàn ăn sáng. Con bé thức sớm hơn cả nó và đang ngồi ngay ngắn trên ghế, bên cạnh là Thịnh.

- Có vẻ như Thịnh đã cảm hóa được con bé bướng bỉnh đó rồi.

Huy đứng cạnh nó từ lúc nào, khẽ nói. Nó cười gượng, gật nhẹ đầu rồi nhanh chóng tiến về phía bàn. Nó đang loay hoay không biết phải ngồi đâu vì chỗ ngồi thường ngày- bên cạnh Thịnh, đã bị cướp mất thì con bé đã gọi nó và chỉ chỉ vào chỗ ngồi bên phải. Đành vậy thôi, nó lững thững bước đến nhưng khuôn mặt lại không vui vẻ như những người khác.

Buổi ăn nhanh chóng trôi qua trong tiếng cười, nói chuyện không ngớt của mọi người, trừ nó. Nó chỉ cặm cụi ngồi ăn không để ý tới xung quanh, nhưng trong lòng lại là một nỗi buồn bã khi Thịnh không quan tâm nó mà chỉ lo gấp đồ ăn cho con bé. Nó nghĩ có lẽ nó đã trở nên vô hình. Nhưng không hề, con bé vẫn quay qua bắt chuyện với nó, chỉ là nó không thèm trả lời người ta nên cứ hờ hững trong cách nói. Mặc kệ, con bé vẫn kiên trì. Kết thúc buổi ăn, con bé leo đèo sau nó. Nó gạt ngang, một mình đi thẳng đến bờ sông- nơi mà nó vẫn hay đến mỗi khi cảm thấy bức bối gì đó. Con bé vẫn theo nó, không hiểu sao, con bé lại rất muốn kết bạn, nói chuyện với nó. Những gì Thịnh kể tới qua khiến con bé cảm phục nó vô cùng và quyết tâm làm bạn của nó.

Nó ngồi đó, một tay chơi những viên đá xuống sông, một tay thì bút dứt những ngọn cỏ để hả giận. Con bé ở xa quan sát thấy nó như vậy thì không dám đến mà chỉ núp ở một góc. Nhưng không may, do vừa nhìn nó vừa di chuyển mà con bé bị hụt chân, rơi tõm xuống sông.

- Á!

Tiếng hét của con bé khiến nó giật mình, vội đứng bật dậy chạy ngay đến. Dưới sông, con bé đang cố ngoi lên, quơ quơ đôi tay cầu cứu. Lập tức nó phóng xuống sông, bơi về phía đó để cứu con bé. Sau vài phút cố gắng, cuối cùng nó và con bé cũng an toàn lên bờ.

“Sặc sặc”, con bé bị sặc nước nên ho không ngừng khiến nó lo lắng vỗ nhẹ vào lưng con bé.

- Có sao không?

Nó hỏi, mắt không ngừng nhìn biểu hiện của con bé. Con bé lắc đầu, quay sang nhìn nó mỉm cười với bộ dạng ướt sũng. Thấy vậy nó cũng bật cười, ít ra lúc này, trong mắt nó, con bé cũng không hề đáng ghét nữa. Lát sau, nó đỡ con bé trở về viện. Thấy thấp thoáng dáng của hai đứa ở cửa với bộ dạng ướt nhẹp, mọi người đã vội chạy ra. Trong lúc nó còn không biết giải thích thế nào thì con bé đã nhanh chóng khoe với mọi người “chiến tích” của nó với về mặt vô cùng hóm hờ. Đáp lại lời khen của mọi người, nó chỉ cười gượng gạo.

- NaHa à!

Nó ngạc nhiên quay lại khi nghe con bé gọi mình bằng cái tên kia, có lẽ là Thịnh nói cho con bé biết.

- Mình ngồi được không?

Con bé áp úng, chỉ chỉ tay vào chỗ trống bên cạnh nó. Và con bé mừng rỡ nhảy tót lên ngồi khi thấy nó gật đầu.

- Cái này...

Con bé ngồi xuống, đưa ra tờ giấy đã được gấp làm tư. Mở ra, là một bức tranh.

- Cậu vẽ phải không? Tớ thấy ở trong phòng...

Con bé đưa bức tranh về phía nó. Nó gật nhẹ, đưa tay ra nhận bức tranh. Đây là tác phẩm đầu tiên mà nó vẽ. Trong tranh, đơn giản chỉ là những quả dâu tây đáng yêu mà tháng trước nó được một người đến thăm viện tặng...

- Đẹp lắm đó. Tớ cũng thích ăn dâu tây nữa.

Con bé xuyết xoa. Nghe vậy nó mỉm cười. Được khen mà, ai lại không thích, huống chi nó lại chỉ là một đứa con nít thì lời khen đó càng khiến nó “nở mũi” hơn.

- Cậu thích hả?

Nó hỏi. Không ngần ngại, con bé gật đầu liên tục.

- Thế tớ tặng cậu đó.

Nó mỉm cười. Không phải nói con bé mừng rỡ đến độ nào, mắt con bé lấp lánh hẳn lên.

- Tặng tớ thật hả? Thế cậu đồng ý làm bạn với tớ hả? Cậu không ghét tớ hả?

Con bé hỏi liên tục như sợ bị ai giành mất. Nó hơi ngạc nhiên. Gì chứ? Nó trước giờ có ghét bỏ, thù dai ai đó bao giờ đâu. Chỉ là hôm qua nó hơi buồn vì Thịnh không quan tâm nó thôi. Chứ nó đâu phải là người không hiểu lí lẽ mà ghét luôn con bé. Còn vì chuyện con bé chảnh, thì nó ghét thật, nhưng có lẽ chỉ trong ngày hôm đó thôi. Đúng là...

- Tớ có ghét cậu bao giờ đâu.

- Vậy á. Vậy thì từ nay chúng ta là bạn nha. Móc tay nào!

Con bé đưa ngón tay út về phía nó. Nó cũng móc ngón út của mình vào tay con bé. Cả hai nhìn nhau mỉm cười vui vẻ. Con bé cẩn thận cất bức tranh vào túi.

- Khi nào cậu về vậy?

Nó quay sang hỏi con bé và thoáng thấy sự tiếc nuối trong đôi mắt. Giọng con bé buồn buồn trả lời nó.

- Hai ngày nữa thôi.

- Hai ngày à? Vậy thì để mai tớ dẫn cậu đi chơi nha, hình như cậu chưa đi đâu phải không?

- Um, um.

- Vậy đi nha, thôi tối rồi, vào ngủ thôi.

- Hôm nay tớ ngủ cùng các cậu nha.

Con bé kéo nó đứng dậy rồi nhanh chóng lúi vào phòng. Suốt đêm cả hai đứa tíu tít nói chuyện không ngừng khiến cho mọi người vừa phiền vừa vui. Phiền vì không ai ngủ được, vui vì bọn trẻ cuối cùng cũng thân với nhau. Tiếp xúc với nhau nhiều, bọn nó mới biết đôi phương nói nhiều và thú vị không kém, hơn nữa, tính tình, sở thích lại cực kì hợp nhau. Có lẽ điều đó sẽ khiến với bọn chúng thân với nhau hơn.

- Oa, vui quá.

Con bé đi cạnh nó hớn hỏ. Miệng vẫn không ngừng nói về những gì vừa nhìn thấy trong chợ. Lần đầu tiên con bé biết đến cái nơi náo nhiệt như thế, lần đầu tiên được ăn những món hàng rong nhiều màu hấp dẫn... Nó đi cạnh vẫn không khỏi bật cười vì độ “rùng rú” của con bé. Nói xong, con bé lại lấy

trong túi ra hai chiếc kẹp mà khi nãy đã chọn rồi quay sang đưa cho nó một chiếc.

- Nè, cậu giữ đi.

Nó nhận lấy, định nói gì đó nhưng lại bị ngăn lại bởi tiếng nói của đứa đáng ghét nào đó.

- Ê, dân thành phố kia bây

Trước mặt nó, ba thằng con trai mỉm cười đầy ẩn ý. Bọn chúng chăm chăm nhìn vào con bé, một đứa trong đó còn bước đến sờ tóc con bé.

- Làm gì vậy hả?

Nó đánh mạnh vào tay thằng đó, kéo con bé ra phía sau lưng mình. Bọn nó cười lớn, nhất là tên đầu xỏ- Anh Quốc. Tiếng cười khiến nó bực bội. Nhưng mặc kệ, nó kéo tay con bé định đi thì lại bị chặn.

- Tránh ra coi!

Nó gắt. Thái độ khó chịu của nó càng khiến bọn kia đắc ý hơn. Còn con bé thì vẫn run run núp sau lưng nó. Chưa biết phải xử trí thế nào thì một tên trong đó đã bị dính một viên đá vào lưng. Chúng quay sang định tìm người chọi thì thấy Thịnh.

- Hehe, ngày tàn của tụi mày rồi.

Nó cười lớn. Nhanh chóng nắm lấy tay con bé chạy đi, để lại mọi thứ cho Thịnh xử lí. Sau một hồi chạy thật nhanh, nó và con bé dừng lại, vừa thở hồng hộc vừa nhìn nhau cười vui vẻ.

Cuối cùng thì thời gian bọn nó chơi đùa cũng nhau cũng đã hết. Đến lúc con bé phải theo bố mẹ quay về. Hai đứa nó đứng đó, vẫn không muốn buông tay nhau ra. Mắt con bé rung rung khiến nó càng buồn hơn.

- Con không về đâu .

Con bé òa lên, khóc nức nở. Mẹ con bé vội chạy đến dỗ dành. Sau rất lâu, mẹ con bé cũng khiến con bé đồng ý quay về để đến mùa hè năm sau sẽ đưa nó quay lại đây. Nó lau nước mắt cho con bé, khuyên bảo con bé về nhà với lời hứa sẽ thường xuyên viết thư cho nhau (tất nhiên là nhờ người lớn viết cho đến khi cả hai có thể tự viết được). Con bé cũng nguôi ngoai và nói lời chào tạm biệt với mọi người. Món quà nó nhận được cho chuyến đi này là một thẻ giới đầy màu sắc, lạ lẫm nhưng cũng thú vị; một bức tranh từ Hân và một cây kẹp tóc từ Thịnh. . .

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

- Mẹ à, mẹ à, mẹ tỉnh lại đi.

Thằng bé quỳ xuống bên cạnh giường bệnh, cố lay người phụ nữ nằm trên đó. Đôi tay nhỏ nhắn của thằng bé nắm chặt lấy cánh tay mẹ mình làm mọi cách để bà tỉnh dậy. Thằng bé tắt hết máy điều hòa, đắp cho mẹ thật nhiều chăn để cố giữ chút hơi ấm cho thân xác lạnh lẽo đó. Nhưng, hoàn toàn vô vọng. . .

Mẹ của thằng bé đã vĩnh viễn từ giã cõi đời này sau bao ngày chống chọi với bệnh tật. Thằng bé khóc, khóc thật nhiều, tưởng như không còn nước mắt. Thằng bé xa lánh bố mình- người đã không ở bên cạnh vợ trong những phút cuối cùng. Nỗi hận trong lòng thằng bé chuyển sang ánh mắt, khiến mọi người nhìn vào đó đều cảm thấy sợ hãi.

Sau đám tang mẹ mình, thằng bé đi nước ngoài để không phải đối diện với người mà bản thân ghét cay ghét đắng. Ngày đi, thằng bé mang theo khuôn mặt lạnh băng cùng ánh mắt vô cảm kia. Nhìn vào, không ai nghĩ thằng bé chỉ vừa mười tuổi. . .

Chiếc máy bay cất cánh bay vào nền trời xanh thẳm.

Lại một thời gian nữa trôi qua. Nó quen dần với việc được sai vặt. Hôm nay cũng thế, nó trên đường đi về viện với linh khinh các thứ trên tay. Ngang qua bờ sông, lại là Quốc và đồng bọn đang ở đó. “Giờ gì chứ”, nó lẩm bẩm khi thấy Quốc ở dưới sông với hành động kì lạ còn hai tên đang em thì chạy qua chạy lại. Không quan tâm, nó vẫn tiếp tục đi, nhưng. . .

- Có người chết đuối nè, cứu với!

Nó nghe tiếng hét từ bọn chúng. Quay lại, đúng là không giòn được nữa. Quốc bị chết đuối thật. Nó vội vàng đặt mọi thứ xuống rồi chạy thẳng về phía đó. Trước con mắt cầu khẩn của mấy tên kia, nó nhảy ngay xuống sông và bơi về phía Quốc. Vì là con gái nên việc cứu người của nó vô cùng khó khăn. Tồn rất nhiều sức và sự giúp đỡ của những tên kia nó mới đưa được Quốc lên bờ.

- Cám... on...

Quốc ngai ngừng lên tiếng sau khi đã tống được hết nước ra khỏi người mình. Nó chỉ chép miệng ra vẻ chọc quê chuyện Quốc không biết bơi rồi chạy đến chỗ để đồ khi nãy. Nó tung tăng quay về viện với bộ dạng ướt như chuột lột.

Sau lần bức tranh của nó được Quỳnh phát hiện. Nó cảm thấy tự tin hơn và không ngừng vẽ nhiều hơn nữa. Chủ đề của nó đơn thuần chỉ là những thứ gần gũi, thân quen mà mỗi ngày nó nhìn thấy. Nhưng khi vào tranh, những thứ đó lại mang một vẻ đẹp vô cùng lạ và độc đáo. Nó nhận được rất nhiều lời khen và cả động viên của mọi người. Vì vậy, lần đầu tiên trong đời nó tham gia vào cuộc thi vẽ. Như dự đoán của mọi người, nó đạt giải.

Thịnh đứng trước cửa chờ nó tự lúc nào. Nó hí hửng chạy đến chỗ cậu để nhận lấy món quà mà cậu đã hứa cho nó- một cây kẹo thật lớn. Ngay sau đó, cậu có việc bận. Nó đành quay về một mình. Và, lại là tên đó.

- Hân!

Quốc gọi khiến nó giật mình. Nãy giờ nó cứ mãi mê chìm đắm trong cảm giác chiến thắng mà không để ý đến xung quanh. Ngẩng lên nhìn Quốc, nó đáp.

- Em nghe.

- Chúc mừng em đạt giải nha.

Quốc gật đầu, nhìn nó cười cười. Sau cái lần được nó cứu, Quốc bỗng đổi tính hẳn ra. Không còn quậy phá như trước. Khi gặp nó thì bọn đàn em của Quốc đều tản ra hai phía nhường chỗ cho nó đi. Nó thấy như vậy cũng tốt. Và dần dần, nó và Quốc cũng trở nên thân thiết hơn. Tuy vậy, mọi cuộc nói chuyện của nó và Quốc thường kết thúc rất nhanh. Lí do, Quốc không biết nói gì và ngại ngần khi đứng trước nó. Lại, nó có ăn thịt ai đâu chứ.

Huy cứ đi đi lại lại trước cổng viện, chờ nó về thì Huy sẽ tặng ngay cho nó món quà. Chả là nó vừa bảo thèm ăn khoai tây chiên. Thế nên Huy đã phải đi đánh nhau với bọn khác để lấy tiền thưởng chiến thắng mua cho nó. Huy đứng đó, mỉm cười khi nghĩ đến cảnh nó vui mừng thế nào khi nhận được món quà này.

- Huy!

Nó gọi to khi vừa đến và chạy nhanh về phía cổng. Huy thấy nó vội giấu món quà ra sau lưng.

- Gì vậy?

Hành động đó không qua khỏi mắt nó. Nó nhón chân nhìn nhìn ra sau lưng Huy nhưng không thấy được.

- Có... có... gì... đâu...

Huy áp ứng, vẫn chưa có đủ can đảm để đưa cho nó. Còn nó, vì có cái khác để khoe nên nhanh chóng quên đi nỗi tò mò hiện tại mà đưa cây kẹo ra trước mặt Huy.

- Tèn tèn.

Huy ngạc nhiên nhìn cây kẹo trên tay nó. Nhanh chóng, nó kể về cây kẹo của Thịnh với đôi mắt sáng rỡ, không giấu nổi niềm vui mừng. Mãi mê khoe mà nó không để ý đôi mắt Huy từ lúc nào đã chuyển sang vẻ không vui. Khoe xong với Huy, nó lại chạy vào bên trong khoe với mọi người bỏ mặc Huy đứng đó.

“*Không cần nữa rồi*”, Huy bỏ gói khoai tây chiên vào thùng rác. Đôi mắt buồn bã nhìn về phía nó- người vẫn đang vô tư khoe về món quà của mình.

- Mười sáu tuổi rồi đấy!

Nó mỉm cười nói với cô gái trong gương. Hôm nay, nó chuẩn bị để làm việc mà rất lâu rồi nó vẫn ấp ủ. Tuy là việc đó rất kì cục, khả năng thất bại thì lại rất cao nhưng nó vẫn muốn được làm như vậy. Nó muốn một lần được nói ra suy nghĩ của bản thân với Thịnh.

Chiều, nó nhận được tờ giấy của Quốc hẹn nó ra bờ sông. Có lẽ rất là mắc cười khi đó cũng chính là chỗ nó hẹn Thịnh. Nó định sẽ gặp Quốc một lát rồi đuổi Quốc đi để ở lại với Thịnh. Nhưng nó không ngờ, lần hẹn gặp này của Quốc, lại là...

- Anh thích em!

Sau rất lâu đứng yên, cuối cùng Quốc cũng thốt ra được câu nói đó. Bất ngờ, nó im lặng. Thái độ đó, khiến Quốc phần nào hiểu được câu trả lời. Quốc đành lên tiếng trước.

- Không được à? Em, vẫn còn thích người đó à?

- Um, em... chỉ xem anh như chị gái thôi. - Cậu nói được nó nói với về mặt không thể bình thản hơn. - Với lại lát nữa, em hẹn với Thịnh...

- Chị gái? - Quốc bặm môi nhìn nó, nhưng sau đó, có vấn đề khác khiến cậu quan tâm hơn. - Em đừng nói với anh là em tỏ tình nha.

Quốc mở to mắt ngạc nhiên. Còn nó chỉ cúi đầu ngại ngùng. Khiến một đứa con gái như nó chịu hạ mình mở lời, thì có lẽ Thịnh đã chiếm tình cảm trong lòng nó nhiều lắm rồi, Quốc biết kế hoạch hôm nay của cậu đã hoàn toàn sụp đổ. Cậu cười cười.

- Thôi, chúc em may mắn vậy, đừng bị từ chối giống như anh.

- Aish, nói xui

Nó đánh vào vai Quốc một cái rồ đau. Hành động đó của nó khiến Quốc vui hơn, vì ít ra, không thể trở thành một nửa của nó nhưng Quốc cũng không mất đi cái vị trí bạn bè mà khó khăn lắm mới có được.

Quốc đi, không lâu sau thì Thịnh đã đến. Trước mặt Thịnh, nó bỗng hồi hộp đến lạ. Cảm giác của Quốc khi này chắc cũng thế này.

- Em kêu anh ra đây chi vậy?

Thịnh đưa mắt nhìn quanh. Nó đứng đó, nắm nắm hai tay vào nhau. Nhưng rồi, lấy hết can đảm, nó ngẩng đầu lên.

- Em thích anh!

Thịnh hơi bất ngờ khi nó nói vậy, lần này, cậu lại là người trở nên lúng túng.

- Em đùa phải không?

Nó đơ người lại khi nghe Thịnh hỏi và cả về mặt khó xử kia nữa. Một giây đó dường như trôi qua quá dài, trong tâm lý tình cảm của một con bé mười sáu tuổi như nó bỗng dưng loé sáng, như thể bùng tình. Đúng rồi, Thịnh tốt với tất cả mọi người, nào có phải một mình nó? Từ trước đến nay đều do nó ảo tưởng, nghĩ rằng cậu tốt với nó, cậu thích nó, chỉ cần nó tỏ tình thì sẽ thành công. Nhưng mà, nếu như nó nghĩ, chẳng phải tất cả con trai bằng tuổi nó trong cô nhi viện tỏ tình với cậu thì cũng thành công hay sao?

Nuốt nhanh giọt nước mắt vào trong, nó dùng khả năng diễn xuất của mình phô bày khuôn mặt xấu xa trước mặt Thịnh.

- Bị anh phát hiện rồi. Không vui tí nào.

Thịnh thờ phào. Cậu đưa tay bẹo vào má nó.

- Em càng lớn càng nghịch ngợm.

- Đau, buông em ra!

Nó hét ầm lên, đánh đánh vào tay cậu để giải thoát cho khuôn mặt mình. Thịnh buông nó ra, cười lớn. Nhanh chóng, nó đẩy Thịnh thật mạnh, mặt đầy gian trá.

- Làm anh tưởng bỏ rồi, thật là tội lỗi quá.

Nó ôm bụng cười, thấy vậy Thịnh cũng bật cười theo nó. Nhưng có việc, Thịnh phải quay về, trước khi đi, cậu không quên xoa đầu nó.

Lòng Thịnh bỗng cảm thấy nhẹ nhõm. Trong tâm lý tình cảm của một người mười chín tuổi, hơn nó tận ba tuổi như Thịnh thì việc phát hiện ra sự “bất thường” nơi nó không phải là vấn đề. Chỉ là, cậu không dành cho nó tình cảm trai gái như nó dành cho cậu. Với cậu, nó chỉ là một đứa em gái sống chung trong một gia đình mà cậu phải có trách nhiệm bảo vệ. Và hành động vừa rồi của cậu chính là như vậy.

Có đôi lúc, con người ta phải vờ như một kẻ ngốc, để bị lừa gạt để có thể bảo vệ được những mối quan hệ không dễ có được...

Lần đầu tiên nó biết yêu một người, nhưng người đó lại mãi nhìn về phía người con gái khác...

Nó đứng đó, nhìn cậu đi xa dần. Cho đến khi cậu mất hút hẳn, nó mới ngồi bệt xuống, buồn bã. Nó không khóc được, những giọt nước mắt chỉ chực chờ nơi khóe mi mà không rơi ra. Vậy là nó thất bại rồi.

Đột nhiên, má nó nóng ran. Là do gói khoai tây chiên trên tay Quốc. Cậu nhìn nó cười tình nghịch.

- Làm gì vậy hả?

Nó liếc cậu rồi đưa tay xoa xoa vào má mình.

- Mua cho em ăn nè. Vậy mà còn bị lạ nữa.

- Hừ, nóng chết được.
- Thế giờ có ăn không?
- Ngu sao không.

Nó đáp nhanh rồi giật ngay gói khoai tây chiên, bỏ vào miệng vài miếng nhai thật nhanh. Quốc ngồi cạnh cũng không ngừng nhai nhồm nhoàm.

- Bắn quá!

Nó đẩy Quốc khỏi gói khoai tây, chiếm hữu cho riêng mình.

- Của anh mua mà.
- Của anh gì chứ? - Nó le lưỡi. - Em xem đây là quà tạ tội đó.
- Gì gì? Tạ tội gì? - Quốc mở to mắt ngạc nhiên.
- Thì tạ tội vụ khi nãy, anh dám bảo em cái gì mà bị từ chối giống anh ấy. Thấy chưa, thành sự thật rồi nè. Xui xẻo.
- Rồi rồi, được rồi, anh sai, anh sai được chưa? - Quốc đành xuống nước với nó.
- Vậy mới được chứ!

Nó chép miệng, tiếp tục ăn. Chợt, Quốc khều khều nó.

- Nè nè.
- Sao?
- Hay là mình làm một đôi đi.
- Không. Chị gái là chị gái, biết chưa?

Nó đánh mạnh vào vai Quốc khiến Quốc tiu nghỉu.

- Ờ thì, chị gái vậy.

Con đường này, hơn mười chín năm qua nó đều tung tăng ở đây. Tất cả cảnh vật quen thuộc như chính người thân, bạn bè nó. Nhưng bây giờ đây, trên chính con đường này, mọi thứ đều lùi dần lại phía sau nó. Chiếc xe mang nó đi xa dần, xa dần cho đến khi mọi người đứng trước viện tạm biệt nó đều mất hút. Nó mới quay mặt về phía trước. Ngày mai thôi, nó sẽ ở thành phố, sẽ bắt đầu cuộc sống mới của mình. Nó sẽ theo đuổi ước mơ họa sĩ của nó. Bên cạnh nó còn có Thịnh và Huy. Cả hai đều không muốn làm phiền các sư nên quyết định đi để thực hiện ước mơ của bản thân.

Nó mỉm cười nhìn những hàng cây bên đường. Cuộc đời của nó sẽ có một chuyển biến lớn vì chuyến đi này...

Sân bay Tân Sơn Nhất.

Chuyến bay mang số hiệu 1212 đã đáp xuống sân bay. Hành khách sau khi thực hiện xong các công việc, họ đi nhanh về phía cửa để gặp mặt người thân của mình. Trong số đó có một chàng thanh niên cao to, cậu ta đeo chiếc kính đen che nửa khuôn mặt. Trên người cậu đơn giản chỉ là chiếc áo sơ mi trắng với vài ba chiếc cúc áo không cài, áo khoác mỏng màu bạc cùng chiếc quần jean đen, nhưng lại toát ra vẻ đẹp không cưỡng nổi với các cô gái. Cậu mang duy nhất một chiếc balô và đi nhanh về phía cửa mà không để ý đến xung quanh.

- Xin chào! Tôi về rồi đây.

Cậu dừng ở cổng sân bay, mỉm cười dang hai tay để cảm nhận từng cơn gió thổi qua người mình. Cậu gỡ kính ra, đưa mắt nhìn xung quanh và hơi ngạc nhiên vì sự thay đổi quá nhiều của thành phố. Sau một lúc quan sát, cuối cùng thứ cậu chờ cũng đã xuất hiện.

- Lần này về, chộc tức ông ta một chút cũng thú vị chứ nhỉ?

Khẽ nhếch môi, cậu đeo chiếc kính trở lại mặt mình và đi nhanh về phía chiếc Fortuner trắng bạc vừa dừng lại trước cổng.

Thành phố, nơi tồn tại hai mặt của xã hội. Bên ngoài kia, náo nhiệt, ồn ào. Nhưng đâu ai biết đằng sau vẻ đẹp và hào nhoáng ấy, một góc tối vẫn song song cùng tồn tại. Mái nhà thấp, khu chợ,... những thứ đó khiến ta giật mình nhìn lại. Thì ra, ngoài những người đang tất tưởi ngược xuôi vì công việc, vẫn còn những con người trầm lặng sống từng ngày trôi qua trong thiếu thốn.

Và Hân, cô thuộc những người trầm lặng đó. Từ lúc đến thành phố này đến nay, có lẽ Hân đã quen với lối sống ở khu xóm lao động. Những người nơi đây tuy không giàu có nhưng bù lại họ rất tốt bụng và nhờ họ mà cô gái còn lạ lẫm với chốn xa hoa này dần hòa nhập. Có đôi khi, họ lại chính là nguồn cảm hứng để Hân có thể vẽ lên những bức tranh trong một phút trầm lặng của tâm hồn.

Cuộc sống của Hân, là mỗi sáng sớm tinh mơ mang túi tranh ra góc chợ và chờ bán nó cho những người thật sự hiểu biết về nghệ thuật, hay đơn giản là những người nhận ra được vẻ đẹp của bức tranh mà mua về. Thi thoảng, cô lại ra công viên vẽ chân dung cho những du khách nước ngoài. Tối, cô mang tranh trở về căn nhà nhỏ của mình. Mọi thứ diễn ra theo một quy luật tất yếu cho đến một ngày.

Khuya. Góc chợ vắng vẻ. Hân mệt mỏi xếp tranh vào túi, vì mãi mê vẽ cho xong ý tưởng trong đầu nên cô không hay cả chợ đã về hết. Đến bức tranh cuối cùng cô định bỏ nốt vào thì có chuông điện thoại. Nhìn vào màn hình, cô phì cười vì cái tên quen thuộc.

- Đi ăn không!

Quỳnh như hét vào điện thoại khiến Hân phải đưa nó ra xa khỏi tai vài giây rồi mới nghe trở lại.

- Không!

Hân kéo dài như cái cách mà Quỳnh vừa làm trong điện thoại.

- Sao vậy?

Giọng Quỳnh dường như giảm xuống một tông.

- Tao mệt lắm, dọn hàng xong tao về ngủ là khỏe nhất.

Hân than và hình như cô nghe được tiếng thở dài thất vọng của Quỳnh bên kia.

- Hừ, bảo rồi, bảo qua nhà tao ở cùng tao mà không chịu. Chán mày quá, ở đó làm gì không biết.

- Thôi, tao không qua đó đâu. Mày biết tính tao mà.

- Ờ ờ, cô nương không thích nhận sự giúp đỡ của người khác chứ gì. Xùy.

- Hi, thôi, tao cúp máy nha. Mày ngủ ngon.

- Um, ngủ ngon.

Quỳnh cúp máy, nhìn vào màn hình điện thoại là cười. Đúng là con bạn cứng đầu, bao nhiêu lần Quỳnh đề nghị sang ở cùng mà toàn từ chối. Quà của Quỳnh mà có giá trị quá cũng không nhận. Điện hình là điện thoại, thà xài cái điện thoại rôm nhận từ cuộc thi vẽ vời gì đó chứ không mấy may đến điện thoại mà Quỳnh đưa. Hình như, trước nay món quà giá trị Quỳnh tặng Hân chỉ là chiếc sim điện thoại đôi với Quỳnh, chỉ khác nhau mỗi số cuối. Nhưng có lẽ nhờ vậy mà tình bạn của cả hai mới kéo dài được đến thế này.

Hân mỉm cười vì sự dỗi hờn của bạn mình. Cô nhẹ nhàng đặt chiếc điện thoại trở về túi áo và cúi xuống định để nốt bức tranh vào túi thì...

“Bốp”

Một lon bia từ đâu đó bay lại và đập ngay trên bức tranh của Hân. Bia thừa trong đó văng tung tóe lên làm nhòe cả những nét vẽ. Hân há hốc mồm nhìn tác phẩm bị hủy hoại trước mắt mình. Hít một hơi thật sâu, cô kiểm chế cơn giận trong lòng và ngẩng lên nhìn thủ phạm.

- Này!

Hân hét, nhưng cái kẻ có-về-như-là-thủ-phạm kia vẫn tỉnh bơ, hần không để ý mà tiếp tục bước ngang qua cô.

- Này!!!

Tiếng hét của Hân lớn hơn, cô kéo tay hần lại. Lúc này cô mới để ý là hần đang say. Mũi bia nồng nặc cả một vùng. Cô đưa tay lên mũi và nhìn hần ta bằng con mắt khó chịu.

- Anh làm hư tranh của tôi rồi kìa.

Hân hất hàm về phía bức tranh, một tay vẫn giữ chặt lấy hần. Hần neho mắt, nhìn cô cười cợt, định gạt tay khỏi nhưng cô càng siết chặt hơn. Cuối cùng hần cũng chịu lên tiếng bằng giọng lẽ nhè.

- Buông ra!

- Không, anh làm hư tranh của tôi, anh phải đền!

Hân cương quyết nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Aish, phiền. Lon bìa tôi làm ấy, đi mà bắt đền nó.

Vẫn bằng giọng lẽ nhe, hắn chỉ vào lon bìa dưới đất. Rồi nhanh chóng, hắn giật mạnh tay ra khỏi Hân. Quay lưng đi.

“Bình tĩnh, bình tĩnh. Hắn đang say, có làm gì cũng vô ích. Mềm mỏng vậy, chờ hắn tỉnh táo lại đã.”.

Hân đưa tay vuốt vuốt người mình, cố nén cơn giận. Cô thở một hơi thật sâu để lấy lại thần thái. Quay lại định thỏa hiệp với hắn. Nhưng ngay lúc cô quay lại thì cả thân hình cao to kia ngã oạch xuống đất.

- Nè, nè, sao vậy?

Hân vội chạy đến, ngồi xuống lay lay hắn nhưng vô ích. Hắn đã rơi vào trạng thái vô thức mất rồi. Oánh một cái thật mạnh vào lưng hắn, cô đứng dậy quay trở lại thu dọn đồ đạc của mình.

“Mặc kệ, về thôi, xem như hôm nay xui vậy.”.

Hân tự nhủ. Cô quay lưng bước đi nhưng chỉ được vài bước.

- Người đó tội nghiệp như vậy, sao lại bỏ đi. Giúp đỡ người ta đi!

Ngay sau câu nói vang lên trong tiềm thức, phía trước Hân đột nhiên sáng lấp lánh, một thiên thần bé bỏng trong y phục màu trắng hiện ra. Như người bị thôi miên, cô gật đầu, nhìn về phía hắn ta với đôi mắt đầy thương cảm. Đôi chân định bước đến.

- Đừng giúp!

Tiếng hét khiến Hân như bừng tỉnh, một ác quỷ với đôi cánh đen xuất hiện bên cạnh thiên thần.

- Sao lại không giúp người khác lúc họ hoạn nạn chứ.

- Nhưng hắn ta vừa làm hư tranh của chủ nhân mà.

- Hắn ta chỉ đang say thôi.

- Say gì chứ, vừa rồi hắn lại còn ăn nói ngang ngược.

- Con người sống phải có cái tâm.

Mất Hân cứ quay qua quay lại liên tục để theo dõi cuộc tranh luận nảy lửa của cả hai. Hết tranh luận với nhau, bọn chúng quay sang thuyết phục Hân.

- Cứu người đi!

Thiên thần chớp chớp mắt. Vô thức Hân gật đầu như bị mê hoặc.

- Đừng cứu. Chẳng phải cô đang mệt sao. Về nhà thật nhanh ngủ một giấc là tuyệt vời nhất.

Hân cũng gật gù theo ý kiến của ác quỷ.

- Cứu.

- Không cứu.

- Cứu.

- Không cứu.

Tranh luận biến thành cãi vã. Cổ Hân cứ xoay liên tục. Bực bội, cô đưa tay đập hai phát. Bọn chúng biến mất vào không khí. Trước mặt cô chỉ còn là con đường tối đen.

“Tối vậy, hắn lại không hay biết gì. Lỡ có chuyện xảy ra thì...”.

Hân khẽ chép miệng. Cô nhẹ nhàng tiến về phía hân ta. Đặt túi tranh xuống đất, cô đỡ lấy hân, vòng tay hân qua vai mình. Tốn nhiều sức cô mới có thể đỡ hân đứng thẳng dậy. Lúc này, lại một vấn đề nan giải khác. Là túi tranh...

“Phù phù, cuối cùng cũng về tới nhà rồi.”

Hân mừng rỡ, đặt hân xuống và đưa tay vào túi lục lấy chìa khóa cửa. Cửa mở, cô cúi xuống lấy túi tranh từ... cô hân ta. Cái sáng kiến của cô khiến cái cô tội nghiệp kia xuất hiện một lần đồ ửng. Nhưng may là trên đường đi, thỉnh thoảng cô cũng dùng tay còn lại của mình để đỡ túi tranh để giảm bớt trọng lượng, không chắc hân gãy cổ mất. Nhưng mà cũng không có gì nhiều, chẳng qua là một cái giá vẽ bằng gỗ được xếp lại gọn gàng và vài bức tranh mỏng như giấy... được xếp trong vài ống tranh bằng nhựa, cô nghĩ hân sẽ không yếu đuối đến nỗi gãy cổ chỉ vì mấy cái này đâu. Khi đã dọn dẹp xong mọi thứ cô mới quay ra lôi sên sệt cái xác đang nằm dài trước cửa vào nhà.

Đặt hân nằm ngay ngắn trên giường, Hân phúi phúi tay và quay đi rửa mặt. Đêm nay cô đành trải chăn mà ngủ dưới đất vậy. Làm người tốt cũng khổ.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Mặt trời lên cao, ánh sáng đi qua khe cửa sổ, tràn vào trong căn nhà nhỏ và soi vào khuôn mặt của chàng trai đang nằm ngủ. Chói. Chàng trai khẽ chớp chớp đôi mắt và đưa tay lên đầu mình. Lại, sao lại nhức đến thế này. Còn cổ của cậu thì đau rất như sắp gãy làm đôi, trong khi họng thì khô khốc và đắng nghét. Cậu uể oải ngồi dậy, đưa tay xoa xoa lấy cổ và đầu. Bỗng, một mùi thức ăn từ đâu đó xộc thẳng vào mũi cậu. Thơm lừng. Lúc này cậu mới đưa mắt nhìn quanh.

“Đây là đâu?”

Cậu tự hỏi. Ngay lúc vẫn còn đang thắc mắc thì đã nghe tiếng nói phát ra từ phía sau.

- Anh tỉnh rồi à? - Cậu nhìn về phía đó thì thấy một cô gái với khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt to tròn, hàng chân mày lá liễu với một nốt ruồi nhỏ nơi đuôi mày, bờ môi đỏ mọng, khi cô nói chuyện cô còn nở nụ cười, hai lúm đồng tiền điều liên xuất hiện hai bên miệng. Mái tóc được cô búi lên gọn gàng màu tóc đen mun làm nổi bật làn da trắng nõn. Cậu ngơ ra, vẫn nghĩ là đang nằm mơ.

Hân bước đến chỗ cậu, trên tay là hai tô mì thơm phức được đặt trên một cái mâm. Thấy cậu vẫn còn ngơ ngơ, cô liền giải thích khi đã đặt mâm xuống.

- Tôi qua anh uống rượu say và nằm giữa đường nên tôi đưa anh về.

- Vậy hả? Cảm ơn cô.

Cậu đưa tay gãi gãi đầu, ngại ngần đáp với vẻ mặt đầy xấu hổ. Hân cười xòa.

- Anh đi rửa mặt đi, tôi có làm thức ăn cho anh nè.

- Um

Cậu đứng lên, đi về phía nhà vệ sinh. Lát sau quay ra là bộ dạng tươm tất khác với sự nhếch nhác vừa nãy. Khi cậu đứng thẳng dậy, Hân để ý là cậu rất cao, hân là hơn cô một cái đầu chứ chẳng chơi. Tối qua cậu đứng còn không vững, còn xiêu xiêu vẹo vẹo nên cô không hề phát hiện ra điều này. Phát hiện ra rồi mới thấy bản thân thật phi thường khi có thể vác con người cao lớn kia về tới nhà.

- Này.

Hân đưa cậu đôi đũa ngay khi cậu vừa ngồi xuống. Cậu nhận lấy không quên gật đầu ra vẻ cảm ơn.

Hân ăn. Không ngừng đưa những đũa mì khổng lồ vào miệng mình. Nhưng cậu thì khác, cậu cứ cầm đũa chọc chọc vào tô. Thấy lạ, Hân ngừng ăn và ngẩng lên hỏi.

- Sao vậy?

- À, thì... nó là gì vậy?

- Hờ?

Hân mở to mắt ngạc nhiên vì câu hỏi ngây ngô của cậu. Đáp lại thái độ đó, cậu chỉ cười cười. Nhìn mấy sợi vàng vàng này cũng quen quen, nhưng lúc trước cậu ăn, sợi vàng vàng không có xoắn như vậy mà dài thẳng tắp.

- Đây là mì gói, anh không biết hả?

- Ồ, tôi...

Cậu lại gãi đầu, nhưng như nhớ ra gì đó, cậu vội lảng sang chuyện khác.

- Cảm ơn cô vì tôi qua đã giúp tôi.

- Xời, có gì đâu. - Hân phẩy tay. - Nhưng, anh không nhớ tôi qua đã xảy ra gì hả?

Cậu im lặng, cố nhớ ra nhưng đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Rồi cậu ngẩng lên nhìn Hân với vẻ mặt bất lực. Cô đành ngừng ăn và kể cho cậu nghe những gì tôi qua. Nghe xong, cậu ngại ngần lên tiếng.

- Xin lỗi cô nha, để tôi đền cho cô.

- Thôi, anh ăn đi, không có tiền thì cần gì đền.

Hân cười cười, tiếp tục cho mì vào miệng.

“Không có tiền gì chứ?”, cậu nhăn mặt khi thấy thái độ khi dễ của Hân. Đưa tay vào túi mình và cậu gần như phát điên khi không thấy ví tiền đâu cả. *“Á, cái gì vậy nè.”*

- Tôi qua tôi tìm xem anh có giấy tờ gì không hay địa chỉ nhà, nhưng túi anh rỗng tuếch. Còn điện thoại thì lại chẳng có số điện thoại nào cả.

Hân từ tốn giải thích trong khi mặt của người đối diện cứ tối sầm lại. Ho khan một tiếng, cậu lấy giọng dễ nói.

- Tôi bảo đền cho cô mà, cứ nói đi.

- Tranh tôi là vô giá đó. Anh không đền được đâu, đừng ra vẻ như vậy. - Hân châm chọc.

- Gì mà không được chứ, cô nói đi.

Cậu tức tối khi Hân vẫn cứ nghĩ cậu là người nghèo khó nào đó.

- Đã bảo không cần mà. Tôi không ép người khó khăn vào đường cùng đâu, anh yên tâm ăn tiếp đi.

Hân vẫn giữ cái cách nói chuyện khiến cậu tức điên. Cậu lên tiếng định giải thích.

- Tôi đâu...

- Mà này, điện thoại của anh không phải hàng xoàng đâu.

Hân lên tiếng cắt ngang lời cậu.

“Giờ mới phát hiện ra à”, cậu đưa tay xoa xoa cằm. Còn Hân vội chồm tới, nhìn vào mắt cậu.

- Anh có phải là...

“Đúng, tôi là đại gia mà!”, cậu cười thầm khi cuối cùng Hân cũng biết.

- Cướp.

Hân tròn mắt, hốt hoảng nhìn cậu. Còn cậu thì khỏi phải nói, mém sắc luôn cả mì trong miệng. Có cảm giác như cậu vừa bị đập xuống tận 18 tầng địa ngục ấy. Cậu vội xua xua tay.

- Vậy chứ không có giấy tờ tùy thân, điện thoại thì xin nhưng lại không có số điện thoại. Không là ăn cướp thì là gì nữa.

Hân nheo mắt nhìn cậu tỏ tài suy đoán. Rồi lại tiếp tục nói không để cậu có cơ hội giải thích.

- Thôi anh ăn nhanh đi, tôi không kì thị anh đâu. Với lại bức tranh cũng không cần bồi thường nữa.

Hân nói nhanh rồi cầm cúi ăn. Cậu thấy vậy thì tiu nghỉu, không giải thích gì thêm. Ăn xong, cậu giúp Hân dọn hàng rồi tạm biệt cô.

Vì không rành đường ở đây mà cậu cứ đi vòng vòng mãi, cậu thầm nghĩ là bản thân đang đi du ngoạn cảnh đẹp quê hương sau nhiều năm xa cách nên không gọi taxi, mà vốn dĩ cũng chẳng có tiền để gọi. Lòng vòng một hồi, đến trưa cậu lại quay về ngay chợ, nơi Hân bán hàng. Lúc đó, cô đang nhiệt tình tiếp thị một người khách lớn tuổi về bức tranh phong cảnh, cậu đứng từ xa cũng nghe giọng cô oang oang, nào là may mắn, nào là mang đến sức khỏe, ... sau một hồi, bà khách cũng bị cô làm cho xiêu lòng, đồng ý mua. Tuy là khoảng cách rất xa nhưng không hiểu sao cậu lại có thể nhìn rõ hai lúm đồng tiền nho nhỏ xuất hiện trên mặt cô, cậu nghĩ, chắc cô đang cười rất tươi, bất giác cậu cũng cười theo.

Quên địa chỉ nhà? Quên địa chỉ công ty? Tất cả đều trở nên bình thường trong mắt cậu, bởi vì nhờ vậy, cậu mới thấy được nụ cười quý giá kia...

Cậu tìm một góc ngồi xuống, lặng lẽ nhìn dòng người tấp nập lướt qua trước mắt, hoá ra, cuộc sống lại sôi động và mới mẻ như vậy. Cậu lại đưa mắt nhìn sang Hân, sau khi ăn xong cô lại tiếp tục ngắm nghía tranh của mình và nói chuyện phiếm với những người gần đó, cậu bỗng muốn chạy đến và cười nói với cô như vậy, nhưng mà không biết với thân phận gì. Cậu và cô, không quen không biết, chẳng qua là vô tình gặp nhau, ngày mai có gặp hay không cậu còn không dám chắc. Nghĩ tới đó, cậu thở dài và đứng bật dậy, lặng lẽ rời khỏi.

Một ngày tham quan của cậu kết thúc khi hai cái chân bắt đầu rã rời, người cũng mệt mỏi. Cậu dừng lại ở công viên gần đó, tìm cho mình một cái ghế đá. Nghĩ đến tình hình của mình hiện tại, cậu thở dài rồi nằm hẳn xuống ghế, đưa mắt nhìn lên bầu trời đầy sao bên trên. Chốc chốc cậu lại lấy điện thoại mình ra xem.

“Aish, thật là, rốt cuộc là tới qua mình say đến mức nào mà lại xóa hết số điện thoại thế này hả trời?”.

Cậu đưa tay di chuyển liên tục trên màn hình cảm ứng mà miệng không ngừng lầm bầm đầy tức tối. Và cậu lặng người khi nhìn thấy hiển thị ngày tháng trên màn hình. Đúng rồi, hôm qua là ngày giỗ của mẹ cậu, một trận cãi nhau to giữa cậu và ông ta. Có lẽ vì vậy mà cậu lại say đến thế. Cười nhạt, cậu bỏ điện thoại vào túi.

“Ơt, ơt”

Âm thanh từ bụng cậu phát ra đập tan không gian yên lặng. Cậu đưa tay xoa xoa chiếc bụng thâm thương của mình. Từ sáng đến giờ, chỉ được mỗi tô mì gói thì không đói mới là lạ. Làm sao đây? Cậu vội lấy điện thoại ra.

“Thành? Số điện thoại cậu ta là mấy nhỉ? 0... 1... Aish, nhức đầu quá, lẽ ra mình phải nhớ mới đúng chứ. Thế còn số điện thoại công ty. Gì nhỉ? 0... 8..., thôi bỏ qua, mà mình thêm về đó làm gì cơ chứ. Mình còn nhớ số điện thoại của ai đây?”.

Cậu vò đầu bứt tóc mãi. Có lẽ vì con đói nên khiến cậu quên mất là điện thoại mình còn có thể lên mạng để dò số điện thoại công ty. Đúng là cái khó ló cái ngu.

Cuối cùng cũng nhớ đến một người. Nhưng nếu nhờ sự giúp đỡ từ người đó thì kì cục chết mất.

“Mặc kệ đi.”.

Cậu đặt điện thoại xuống. Định ngủ cho xong nhưng cái bụng lại không để cậu yên mà cứ réo mãi. Cậu ngồi bật dậy, vớ lấy điện thoại.

“Đành vậy thôi.”.

Cậu nheo mắt, nghĩ về người mà bản thân cậu còn không nhớ mặt. Một tiểu thư nào đó mà ba cậu đã chọn. Cậu và cô ấy cũng gặp mặt được hai lần nhưng cậu không hề nhớ nổi mặt của cô ấy. Còn số điện thoại, ôi cái dây số mà đập vào mắt cậu từ lúc sáng thức dậy cho đến tối trước khi đi ngủ. Và lúc này đây, có lẽ dây số đó sẽ giúp đỡ được cậu. Ngồi thẳng dậy, chỉnh cho tư thế thật sẵn sàng, cậu nhìn về phía trước và bắt đầu tập dợt.

- Chào cô, cô còn nhớ tôi không, chúng ta gặp nhau hai lần rồi đó. Tôi có chuyện cần nhờ cô giúp.

“Không được, như vậy thì hình như hơi sơ sài, không được, làm lại.”.

- Chào cô, cô đã ăn gì chưa, tôi muốn mời cô đi ăn.

“Như vậy cũng không, mình làm gì còn tiền, mình gọi cô ta là để nhờ giúp đỡ mà.”.

Cậu là ngòi thừa ra, không biết phải làm thế nào. Cái bụng thì cứ reo. Vậy là làm liều, cậu lấy điện thoại bấm vào màn hình quay số. Tới đâu thì tới. Cùng lắm thì cậu sẽ bắt một chiếc taxi đi đến địa chỉ nhà mà cậu nhớ hơi hơi, biết đâu may mắn sẽ về đúng nơi và gặp đúng người. Nghĩ vậy, tinh thần cậu cũng

hăng hái hơn.

- Gì nhì, 0... 1... a... b... c... d... e... f...

Cậu lăm băm về những con số hiện trong đầu và bấm

- ... 1... 3?

Cuộc gọi được thực hiện, cậu đưa máy lên tai nghe từng hồi chuông đang vang. Và cuối cùng cũng có người nghe máy, cậu vội nói.

- Chào cô, tôi...

- Cứu tôi với!

Chưa nói hết câu cậu đã bị chặn lại bởi tiếng kêu cứu của ai đó. Cậu vội nhìn vào màn hình, *“Gì chứ, có nhầm không? Nhưng giọng nói này mình nghe ở đâu rồi thì phải.”*

- Á! Cứu!

Tiếng hét tiếp tục vang lên trong điện thoại. Theo phản xạ, cậu đứng bật dậy và đưa mắt nhìn xung quanh.

- Cô đang ở đâu?

- Công viên...

- Tôi cũng ở đó mà. Cô...

“Tút”, cuộc gọi bị cắt ngang. Tuy không tin là có thể trùng hợp ở cùng công viên, nhưng cậu vẫn chạy xung quanh để tìm.

Tại một góc của công viên, cậu nhìn thấy một tên nào đó đang không ngừng đuổi theo một cô gái. Hắn ta hình như sắp bắt kịp cô ấy. Nhanh chân, cậu chạy về hướng đó.

Không may, cô gái vấp té và hắn ta đuổi kịp. Nhưng trước khi hắn vồ lấy cô gái thì cậu đã nắm được hắn và thưởng cho một cú đấm, có vẻ gặp chuyện bất bình khiến cậu quên đi con đói mà hành động “nghĩa hiệp” như vậy. Còn cô gái thì từ lo lắng chuyển sang mừng rỡ khi thấy có người giúp mình.

Sau khi giải quyết xong tên kia, cậu mới quay sang cô gái và đầy ngạc nhiên.

- Là cô hả?

- Ủa là anh?

- Cô có sao không?

Cậu chạy đến đỡ lấy Hân, giúp cô phui những bụi bẩn bám trên tay.

- Cảm ơn.

Hân lên tiếng, rồi cô cúi xuống nhặt chiếc điện thoại dưới đất của mình. Cậu cúi xuống nhìn vào nó. Ngay lập tức, cậu lấy điện thoại gọi cho số vừa rồi. Có tiếng chuông từ điện thoại Hân vang lên.

- Vậy, lúc này tôi gọi cho cô hả?

- Hình như là vậy. - Mặt Hân ngơ ngơ

“Thôi chết, hình như là 12, nhầm thành 13 mất rồi.”, nhìn lại màn hình điện thoại của mình, cậu hoảng hốt nhận ra. Nhưng nhanh chóng, cậu trở lại về mặt bình thường và nhìn Hân cười cười.

- Tôi nhầm số. Nhưng may thật, nhờ vậy mới cứu được cô.

Hân nhìn cậu, thoáng chút ngạc nhiên vì sự trùng hợp. Vừa rồi, khi nhìn thấy có người gọi mình, Hân mừng đến phát khóc. Cô nói với đôi mắt hân hoan dán lên khuôn mặt cậu...

- Lúc này thấy có người gọi điện thoại, tôi mừng ghê luôn á. Suýt nữa thì...

Giọng cô bỗng trầm xuống, không dám nghĩ đến nữa. Lúc này, đột nhiên cái bụng của cậu lại kêu lên khiến cậu nhớ tới con đói lúc này.

- Anh đói hả?

Đáp lại câu hỏi của Hân, cậu gật đầu với bộ dạng đầy thảm thương. Thật sự thì ngay lúc này, dù không muốn, cậu cũng phải thừa nhận hình tượng của bản thân đã tiến dần về số âm.

- Vậy anh đưa tôi về nha. Tôi nấu mì cho anh ăn.

- Thật hả? - Biểu hiện và tông giọng của cậu có phần hơi quá lớn.

- Um, dĩ nhiên là thật rồi.

- À, nhưng mà tôi đưa cô về là chuyện tất nhiên rồi. Chứ không phải là vì mì đâu nha. - Gì thì gì cũng phải nói dối để vớt vát chút sĩ diện còn sót lại nên cậu thu lại biểu tình vừa rồi

- Biết rồi.

Hân cười nhẹ.

“Làm gì mà sĩ diện đến thế.”

“Ôi, mình mất mặt đến chết mất, nhưng kệ, dù sao cũng không phải nhờ đến sự giúp đỡ của người-mà-bản-thân-không-biết-mặt.”

- Sáng giờ anh không về nhà hả?

Hân vừa tra chìa khóa vào ổ vừa hỏi, cô thoáng thấy cậu gật đầu.

- Vào đi. Anh ngồi đó chờ tôi xúi.

Hân chỉ tay về phía giường rồi nhanh chóng đi về phía chiếc bếp nhỏ được đặt ở góc phòng.

Cậu ngồi trên giường, đưa mắt nhìn quanh căn nhà nhỏ. Nó hình vuông và diện tích không lớn mấy, nhưng với cách bày trí thì cũng khá ổn. Tường được dán bằng những tờ giấy nhiều màu. Bên trái cửa ra vào có một cửa sổ nhỏ. Bên dưới cửa sổ là rất nhiều giấy vẽ và màu. Tiếp đó là đèn chiếc giường được đặt sát tường cùng với tủ quần áo nhỏ phía đầu giường. Đối diện là chiếc bếp nhỏ cùng với chén, đĩa,... được đặt trên một chiếc bàn. Tiến tới khoảng 2 mét là phòng vệ sinh. Một cái nhìn có thể bao quát được cả căn nhà.

Mãi mê ngắm nhìn mà cậu không hay Hân đã nấu xong từ khi nào. Cho đến khi Hân áp tô mì nóng vào tay cậu, cậu mới giật mình kêu lên.

- Nóng!

- Anh suy nghĩ gì mà tập trung vậy?

- Đâu có gì đâu.

- Nè, ăn đi.

Hân ngồi xuống bên cạnh và đưa cậu tô mì.

- Anh đúng là vô gia cư thật mà.

Nhìn cậu ăn như bị bỏ đói lâu ngày, Hân phán một câu khiến cậu mém sặc.

“Gì chứ, trong mắt cô ta mình không còn hình tượng tốt đẹp nào hơn cướp, vô gia cư à?”

- Tội nghiệp anh quá, dù sao cũng cảm ơn anh vì chuyện đã cứu tôi.

Cậu gật gù trong khi vẫn đang nhai ngon lành. Hân ngồi nhìn băng quơ. Bỗng dưng cô nhớ ra điều gì đó, vội quay sang cậu.

- Anh không có nơi để đi hả?

Cậu lắc đầu. *“Có biết đường đi đâu.”*

- Anh cũng không có công việc phải không?

Lại lắc đầu. *“Ông ta chắc cũng kêu công ty không nhận mình vào làm rồi.”*

- Hay là... anh ở lại đây đi.

Hân đột nhiên chồm về phía cậu, đôi mắt to chớp chớp cùng giọng nói nhẹ nhàng, truyền cảm. Cậu mất vài giây bối rối trước Hân. Vội đặt đĩa xuống và quay chỗ khác. Sau đó, cậu mới quay lại với lời đề nghị của Hân.

- Được không?

- Được mà, yên tâm. Chỉ cần anh chịu trả tiền là được. Với lại...

- Sao?

- Tôi giới thiệu việc làm cho anh nha?

- Hờ? Làm gì?

- À, công nhân. Dù sao cũng oách hơn nghề cướp điện thoại chán.

“Lại nữa”, cậu thờ dài, tiếp tục ăn.

- Sao hả? Được không? Nể tình anh cứu tôi tôi mới tốt như vậy á nha.

“Thôi kệ vậy, dù sao mình cũng còn chỗ nào để đi đâu. Cứ ở đây một thời gian xem sao”, cậu nghĩ thầm.

- Sao? - Hân hồi thúc.

- Um, tùy cô quyết định vậy.

- Tốt quá.

Hân vỗ vào vai cậu, cười lớn. Còn cậu thì lại tiếp tục ăn cho xong.

- Nhưng mà anh tên gì vậy, lúc sáng tôi quên hỏi nữa.

- Tôi tên Nguyễn... à không, tôi tên Ba Du.

- Sặc, tên gì ngộ vậy?

- Ngộ hả? - Cậu cười cười. - Vậy cô tên gì?

- Nhã Hân, còn nếu thích anh có thể gọi tôi là NaHa cũng được.

Ăn xong, cậu định đứng lên nhưng...

- Này, anh rửa đi.

- Hờ? Gì gì, tôi rửa? - Cậu chỉ tay vào mặt mình.

- Chứ ai? - Hân gật gật đầu với khuôn mặt kiêu như “Hay anh muốn tôi rửa?”.

- Nhưng... - Cậu dịu giọng, khuôn mặt trông đến tội nghiệp. Lại thêm vẻ mặt “nguy hiểm” của Hân khiến cậu lại thêm sợ hãi mà chính bản thân cậu còn không biết tại sao mình lại sợ. - Tôi không biết rửa.

- Cái gì cũng không biết vậy? - Hân nhăn mặt.

- Tôi... tôi...

- Aishh, thôi, được rồi, được rồi. Để tôi hướng dẫn anh, ngày mai anh sẽ chính thức “tiếp quản” công việc “cao cả” này, được chứ?

Cậu chỉ còn biết gật đầu ngoan ngoãn. “Đến nước này đến quyền từ chối mình còn không có nữa là...”. Sau đó, lết thân xác hoang tàn của mình về phía Hân- người đã bắt đầu công việc hướng dẫn.

- Thế này, sau đó dùng cái này, và làm như vậy nè...

Vừa làm, Hân vừa nói một tràng. Ngồi bên cạnh, Du không ngừng gật gật đầu ra vẻ đã hiểu lắm rồi. Đột nhiên trong lúc cậu đang chồm người về phía trước để “quan sát” rõ hơn thì Hân quay lại khiến khoảng cách của cả hai khuôn mặt gần như là bằng 0. Cậu bị đứng hình vài giây.

- Cô... cô... làm... gì... vậy? - Lúng túng, lắp bắp. Sau đó cậu cúi mặt e thẹn, đưa hai tay lên che ngực.

- Đồ điên! - Hân lăm bắm khi thấy bộ dạng “con gái nhà lành” của cậu, mà lẽ ra người trung bộ dạng đó phải là cô.

Giấu đi vẻ ngượng ngùng sau khuôn mặt ngang ngược, cô đứng bật dậy và đi nhanh để lại “thành quả” cho cậu. Cô bước về phía tủ, lấy ra bộ đồ nam mà cô nằng nặc lấy từ chỗ Thịnh về để may lại giúp anh, và mang nó lại chỗ Du.

- Thay đi. Mặc tạm, mai anh bán cái điện thoại vừa cướp được ấy để mua thêm đồ mới ấy.

“Aishhhh, lại nữa.”.

Mọi chuyện tưởng như đã xong, cậu mừng rỡ bước về phía giường, định làm một giấc thật đã. Nhưng Hân lại đến cùng đóng chặn gối trên tay.

- Anh định ngủ hả?

- Um - Gật gật đầu, lúc này cậu vẫn còn chưa nhận biết được tình hình.

- Um, khuya rồi, ngủ đi.

- Cô ngủ ngon!

- Khoan, anh ngủ, nhưng không phải ở đây. - Hân giơ ngón trỏ, lắc lắc trước mặt Du.

- Ồ... - Linh tính mạch bảo có chuyện chẳng lành. - Vậy thì ở đâu?

- Đó!

Chỉ ngón tay xuống nền gạch rồi đẩy đóng chặn gối trên tay sang cho Du.

- Ngủ ngon.

Hân nói nhanh rồi trùm chăn kín đầu để mặc cậu đứng đó hoang mang với đóng phiền phức trên tay. Nhưng rồi, cậu cũng phải bước về “vị trí” với về mặt đầy cam chịu.

“Sao mình phải sống cái cảnh này vậy hờ trời? Giống như là bị áp bức, bóc lột ấy.”.

Lên giường nằm, Hân cười thầm. Cô đâu phải người tốt đến mức độ như vậy đâu chứ. Có nguyên do cả đấy. Chẳng qua là tới hạn phải trả tiền nhà mà cô lại chưa có. Bà chủ nhà thì đang xây nhà, công trình thiếu người nên bà ấy nói với cô nếu giới thiệu được người vào làm sẽ huê tiền nhà. Vậy là Du đã giúp cô làm điều đó. Hơn nữa tiền nhà sau này, được chia đôi, cô cũng giảm nhẹ phần nào. Mà, Du cũng đã cứu cô nên Hân tin là cậu vô hại với mình, Hân cũng không hiểu từ đâu mà mình có niềm tin này. Có lẽ là từ khuôn mặt có vẻ thật thà kia.

Nhưng, trong mắt Hân sự xuất hiện của Du chẳng khác nào bao tiền từ trên trời rơi xuống đập vào mặt cô, khiến cô đi ngủ vẫn há miệng cười toe toét.

Căn phòng trắng toát được phủ đầy vàng và đỏ la, ánh sáng toả ra từ thứ kim loại quý hiếm khiến người ta phải chói mắt, và Hân, người đang nằm giữa đồng tiền đó cũng đang híp cả mắt lại vì sung sướng khi được bơi trong tiền. Sau đó, cô liếc mắt về phía cửa phòng, Du đang trong bộ đồ công nhân không ngừng đổ thêm tiền vào cho cô khiến đồng tiền cứ thế cao lên, cao lên dần. Nước dãi cứ thế tràn xuống cái gối Hân đang ôm chặt, trên mặt cô, lúm đồng tiền lại hằn sâu, sâu thêm.

Trái ngược với cảnh tượng “diễm lệ” và “hoành tráng” bên trên, ở dưới sàn nhà lạnh lẽo, mọi thứ lại chìm trong u tối và ẩm khí. Nằm thẳng người hai tay đặt ngay ngắn trên bụng, khẽ nghiêng người đưa tay ôm lấy bụng, đặt hai tay sau đầu gác chân lên nhau,... Du thay đổi hàng ngàn tư thế trong một giây nhưng vẫn không tìm được cái nào thoải mái nhất để cậu có thể chìm vào giấc ngủ. Tuyệt nhiên, nỗi khổ tâm đó cậu chỉ dám ôm trong lòng mà không hề dám hó hé ra vì sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của chủ nhà. Một đêm đau khổ cứ thế chậm chậm trôi qua.

“Ôi, đau lưng đau lưng quá. Chấn gì mà mỏng thế này.”.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Chương 4

Ánh nắng mặt trời chói chang chiếu lên tầng thượng của một ngôi nhà đang xây dở- nơi Du đang ngồi. Khuôn mặt cậu lúc này lấm tấm mồ hôi, thi thoảng cậu lại đưa tay gạt gạt ngực áo của mình tạo ra chút gió ít ỏi. Cậu ngồi đó, trét trét mỡ xi măng nhưng cái nóng vẫn không buông tha cậu. Bực bội, cậu ném luôn cái xẻng và thù người ra. Mấy ngày qua, cậu ném trái thật nhiều cái “lần đầu tiên”. Lần đầu tiên phải ăn cái món mì gói kì lạ gì đó. Lần đầu tiên phải ngủ dưới nền đất lạnh lẽo đến nỗi xương sống tê nhức. Lần đầu tiên phải ngồi hì hục rửa chén sau khi ăn xong. Lần đầu tiên phải làm cái công việc

nặng nhọc này đây...

Cậu tự hỏi vì sao mà cậu phải sống như thế. Và khuôn mặt ấy đột nhiên thoáng qua trong cậu. Mắt, mũi, miệng, nốt ruồi nơi đuôi mày, lúm đồng tiền đáng yêu, khuôn mặt lừa tình hay vẻ giận dữ lúc la mắng cậu vì lỡ làm bể chén,... tất cả đều khiến cậu cảm thấy vui khi nghĩ đến.

- Đáng yêu thật!

Cậu buộc miệng, cúi đầu mỉm cười ngây ngô như một tên ngốc. Nhưng đột nhiên cậu dừng lại. Thống kê lại những hành động vừa rồi của bản thân. Cậu lắc đầu liên tục.

“Minh điên rồi, sao lại nghĩ tới cô ta như vậy chứ.”

- Này, lo làm việc đi.

Nhìn thấy cậu có vẻ mất tập trung, chủ công trình gọi lớn khiến cậu giật mình. Vội tay nhặt lại chiếc xẻng, cậu vờ như tập trung làm việc trong khi miệng không ngừng “trách” cái cô gái đã đẩy mình vào tình cảnh này.

- Ông làm ở đây bao lâu rồi? - Người thanh niên dùng xẻng, quay sang người đàn ông đứng tuổi bên cạnh.

- À, cũng gần chục năm rồi, sao thế cậu trai trẻ? - Ông ta cười nhẹ.

- Không có gì, chỉ là, cháu có chút thắc mắc thôi, công việc vất vả thế này mà ông có thể làm trong ngần ấy năm...

- Thế cậu đã làm bao lâu rồi? Công việc vất vả lắm sao? - Hiểu ý, ông ta vội cắt lời người thanh niên.

- Khoảng một tuần, nếu so với việc vẽ tranh thì đúng thật vất vả hơn nhiều.

- Sao cậu không tiếp tục vẽ mà lại vào đây làm? - Ông có vẻ ngạc nhiên lẫn tò mò khi thấy thái độ của người trước mặt.

- Để tiếp tục vẽ cháu mới phải vào đây ạ, vẽ là ước mơ, mà để nuôi dưỡng ước mơ thì không thể không cần tiền. - Một nụ cười chua chát nở trên đôi môi của người thanh niên.

- Thế... cậu có biết sao ta có thể làm công việc vất vả này trong suốt gần chục năm không? - Sau một hồi im lặng, ông ta chậm chậm lên tiếng.

- Sao ạ? - Người thanh niên nhướn mày, nhìn ông chờ đợi.

- Ước mơ đấy. - Ông ta cười xòa.

- Hả? Ông cũng có ước mơ sao? - Người thanh niên buộc miệng, nhưng khi biết mình lỡ lời thì vội chữa lại. - À không, ý cháu là...

- Không sao, không sao. - Ông xua tay. - Cháu có nói sai đâu, ta thế này thì có ước mơ gì chứ mà là ước mơ của con ta.

- Con ông?

- Um, con ta, nếu không phải vì cố gắng vun đắp cho ước mơ của nó thì ta đã không có động lực mà làm công việc này suốt bao năm trời.

Người thanh niên gật gù. Và câu chuyện của họ kết thúc khi chủ công trình lên tiếng quát tháo. Phía đằng xa, người từ nãy đến giờ vẫn đang nghe câu chuyện thì lại chau mày khó hiểu. *“Ước mơ? Nó là gì chứ?”*

- A! Một chết đi được.

Vừa về đến nhà là Hân đã cần nhân. Thấy vậy, Du vội chạy ra giúp cô mang đồ đạc vào bên trong. Chờ có thể, cô liền bước đến giường, ngồi xoa xoa vai mình. Lúc này mới thấy, có Du thật là hữu ích.

- Cô vất vả quá nhỉ, sau này có cần tôi đến đó giúp không? - Du lên tiếng khi đã dọn dẹp gọn gàng mọi thứ.

- Anh lo việc của anh trước đi. Việc mình lo chưa xong mà đòi giúp tôi. - Hân bĩu môi.

- Vậy thì thôi. - Du chau mày, *“Muốn tỏ ra ga-lăng hơn để thay đổi hình tượng trong lòng cô ta mà cũng khó khăn với mình nữa.”*

- Anh đã mua những gì lúc sáng tôi dặn chưa? - Hân dùng xoa vai, quay sang Du.

- Rồi, đó cả đó. - Chỉ chỉ tay.

- Ồ, chờ đi, lát sẽ có ăn. Trong thời gian chờ đợi, anh xếp dùm tôi đồng bừa bọn này nhe.

Hân đứng lên, chậm chậm đi về phía bếp. Du cũng lết dần lại đồng bừa bột. Hình như Hân luôn muốn bóc lột Du mọi lúc có thể.

“Soạt... soạt... rột... rột”.

Du xử lý thức ăn Hân mang ra nhiệt tình và hăng say. Trái ngược với dáng vẻ của Du, Hân ngồi thừ ra đó, cứ ngậm ngậm đôi đũa trên miệng và suy nghĩ, chột, cô chồm nhanh về phía Du.

- Này.

- Sặc... khụ... khụ... khụ...

Nghe tiếng gọi, Du đang ăn vẫn phải ngẩng lên và hậu quả là ho một tràng sặc sụa. Nguyên nhân: do cái khuôn mặt kia của Hân đang dí sát vào mặt cậu. Ở khoảng cách gần thế này, cô luôn khiến cậu “bối rối” không yên.

- Có sao không?

Hân vội vuốt vuốt vào lưng cậu khi thấy con ho không có dấu hiệu dừng lại. Nhưng hành động đó vô tình lại khiến Du “khó sở” hơn. Cậu xua tay, từ chối sự “giúp đỡ” từ Hân.

- Không... khụ... không... không... sao...

Cậu khó khăn lên tiếng khi con ho đang từ từ giảm dần cho đến khi dứt hẳn.

- Cô kêu tôi chi vậy?

- Hả? À... ờ... tôi vừa phát hiện...

Hân lại đưa mặt mình sát mặt Du, neho lại rồi mỉm cười tí mắt. Trong lồng ngực của Du, có cái gì đó đang đập nhanh và mạnh đến kinh ngạc.

- Gì... gì...

Cậu áp ứng, quay mặt đi chỗ khác tránh ánh mắt của Hân, không khéo, nhìn như vậy hoài thì tim cậu ngừng đập vì hoạt động hết công suất mất.

- Anh... cũng đẹp trai lắm đó! - Mắt Hân sáng rỡ. Nãy giờ cô để ý thấy, cậu có vầng trán cao, mày đậm, bờ môi đầy đặn không dày không mỏng, đôi mắt biết nói: lúc ánh lên tia trêu mến dễ gần, lúc lại ánh lên tia kiên định, lúc lại là tia nhìn xoáy hút. Nếu không có Thịnh thì chắc Hân cũng đã say Du như điều đó rồi. Chỉ tính riêng đôi mắt thì Du cũng ăn đứt đôi mắt buồn của Thịnh, so với đôi mắt lúc nào cũng đảo lên đảo xuống khiến người khác có cảm giác gian trá khó hiểu của Huy thì càng không cần phải bàn.

- Um... ời... tôi biết mà. - Cậu đưa tay lên xoa cằm, tạo dựng cho mình một phong độ thật “kiêu”.

- Đúng đúng, rất đẹp trai! - Trái với tính cách hay “bác bỏ” của Hân, lần này cô lại liên tục gật đầu đồng tình khiến Du không thể không nghi ngờ.

- Cô có ý đồ gì hả? - Cậu vô cùng bất an.

- Chờ, có gì đâu mà. - Hân đánh yêu vào vai Du, rồi lại cười.

- Cô muốn gì thì nói đi, đừng có làm thế. - Cậu khó sở lên tiếng vì sợ nếu trái tim bé bỏng này của mình cứ bị Hân thử thách thế kia thì nguy mất.

- Um, thật ra, tôi chỉ muốn... muốn anh làm chuyện mà ai cũng thích... - Hân chớp chớp mắt.

- Hìhì, vậy cô muốn tôi làm gì? - Du cũng cúi mặt e lệ. Tiếng cười “nữ tính” của cậu khiến Hân thoáng rùng mình, nổi cả da gà.

- ... muốn anh làm mẫu vẽ cho tôi, tèn tèn. - Chờ khi da gà lặn xuống, Hân đứng dậy, dang hai tay hân hoan trước mặt Du.

- Mẫu vẽ? - Cậu há hốc mồm.

- Đúng, chính xác. - Hân gật đầu đồng tình rồi vội ngồi xuống, nắm lấy vai Du lay lay với một giọng dễ thương hết cỡ. - Đi mà, đi mà, đi đi mà.

Du nuốt nước bọt, cố chịu đựng cảnh trước mặt mình: cái má chúm chím đáng yêu cứ lác qua lác lại. Rồi nhanh chóng, cậu lấy lại phong độ sau khi đưa tay lên miệng ho khan một tiếng.

- Tôi chưa làm lần nào, không hợp đâu.

- Không sao, dễ lắm, chỉ việc làm theo tôi là được! - Hân dụ dỗ.

- Tôi chưa sẵn sàng.

- Tôi sẵn sàng là được rồi, tôi đang rất có hứng cầm bút vẽ nè.

- Tôi đói.

- Anh đã ăn rồi còn gì.

- Tôi... - “*Cho cô biết, tầm quan trọng của tôi là thế nào, năn nỉ tôi đi, năn nỉ tôi đi, haha...*”, cậu đắc ý, xoa cằm cười cười, cố nặn ra lí do đáp trả Hân.

- Mệt quá nha! - Hân nói lớn. - Thế bây giờ có làm mẫu không?

Hân quay ngoắt 180 độ khiến Du ngỡ ngàng, đang từ thế chủ động, cậu chuyển sang bị động một cách không thể nhanh hơn. Thấy mặt Hân đang nguy hiểm dần, cậu đành xuống nước.

- Thôi, tôi ngồi làm mẫu là được chứ gì?

- Thế thì tốt.

Hân gật đầu đắc ý rồi dọn dẹp bàn ăn sang một bên, nhanh chóng chạy đến chỗ dụng cụ của mình, chuẩn bị cho một tác phẩm tuyệt vời sắp ra đời.

- Ngồi đó! - Hân chỉ tay về phía giường.

- Ờ... ờ... - Vẫn chưa hết sốc vì những sự việc xảy ra chưa đầy 5 phút kia. Cậu vẫn còn đang ăn mà?

- Không phải như vậy.

Gắt gồng, cô bước về phía giường, nắm vai Du xoay theo ý mình, mặt của cậu cũng được cô nâng lên hạ xuống nhiều lần. Khiếp sợ, đó chính xác là cảm giác của cậu lúc này khi đối diện với một Nhã Hân chuyên tâm vào công việc, đòi hỏi hoàn hảo đến từng milimet. Cô thì không quan tâm đến vẻ mặt của cậu, cứ tiếp tục điều khiển theo ý bản thân, đến khi thật sự hài lòng, cô mới bước về phía giá vẽ và bắt đầu.

Lúc ngồi bút chì bắt đầu chạy lên tấm giấy trắng cũng chính là lúc khuôn mặt khó chịu, cáu giận kia biến mất.

Hân nghiêng đầu, mái tóc của cô cũng theo đó mà buông về một bên. Theo bàn tay đang nhẹ nhàng di chuyển của cô, các đường nét cũng dần dần hiện ra. Khuôn mặt chăm chú, ánh mắt trong veo chứa một niềm vui nào đó khó tả dành cho niềm đam mê của mình, nụ cười mỉm đầy dịu dàng khiến lúm đồng tiền hiện lên,... những hình ảnh đó của cô thu vào mắt Du khiến cậu ngẩn ngơ. Chỉ biết ngồi im lặng mà ngắm nhìn.

Lần đầu tiên, có người con gái thu hút cậu đến như vậy. Lần đầu tiên, có người khiến cậu sợ khi cô ấy nổi giận. Lần đầu tiên, có người khiến cậu quan tâm nhiều như thế. Đã bao nhiêu cái lần đầu tiên kể từ khi cậu gặp Hân?

Cậu biết, từ giây phút này, cậu, có thể chết vì người con gái trước mặt mình. Giả như, thời gian ngừng trôi thì sẽ tốt biết mấy. Như vậy, cậu sẽ được ngắm thiên thần của cậu mãi như thế này...

- Này, này.

Hân quơ quơ tay trước mặt Du nhưng hình như là hoàn toàn vô hiệu, hồn của cậu ta đã bay đi đâu mất rồi.

- NÀY!

Sau khi nghe tiếng Hân hét và nhận cú đánh vào lưng, cậu mới sực tỉnh. Nhận ra tình hình, cậu nhăn nhó.

- Cô làm gì vậy, đau.

- Cậu đó tôi hỏi mới đúng, anh sao vậy? Không khỏe ở đâu à?

- À, không có, tôi chỉ... - Cậu lúng túng không biết nói thế nào, vội tìm cách lảng sang chuyện khác. - Cô vẽ xong rồi à?

- Um, kia kia. - Hân chỉ tay về phía giá vẽ.

Cậu vội đứng dậy, chạy về phía đó và rồi đứng hình khi nhìn thấy tác phẩm của Hân. Nó đẹp hơn cả cậu tưởng tượng. Dưới ngòi bút của Hân, cậu thực sự hoàn hảo đến thế nào? Ánh mắt suy tư nhìn xa xăm, sống mũi cao, đôi môi nữa,... chúng không thể tuyệt vời hơn. Cậu đưa tay, định chạm nhẹ vào nhưng lại bị cô đánh một cái.

- Chạm vào sẽ hư chi đó.

- À, ờ... - Cậu vẫn còn sững sờ, không biết nói gì.

- Cảm ơn anh nha.

Hân cúi xuống, thu dọn lại. Lúc này, cậu mới sực tỉnh, nhớ ra gì đó, vội lên tiếng.

- Cô... ước mơ của cô là gì? - Cậu bất giác hỏi khi nhớ lại câu chuyện lúc chiều mình đã nghe được, “Ước mơ?”.

- Hà? - Hân ngẩng lên. - Anh hỏi gì?

- Ước mơ của cô ấy, nó là gì thế?

- Ước mơ của tôi à? Um, thì là... - Hân đưa tay xoa xoa cằm. - ... là vẽ ra được nhiều tác phẩm thật đẹp, và được thật nhiều, thật nhiều, thật nhiều, thật nhiều người biết đến.

- Chỉ vậy thôi á? - Cậu hơi ngạc nhiên. - Sao đơn giản vậy, cái đó, căn bản là cô dễ dàng làm được mà, cô tài thế này.

- Tôi biết tôi tài mà, cảm ơn anh đã khen nha. - Cô gật gù, vỗ vai cậu. - Nhưng, haizz, anh có nịnh thế nào thì hôm nay vẫn phải ngủ dưới đất thôi, anh ngủ ngon nhé.

Nói rồi, cô bỏ đi một mạch, chuẩn bị cho giường ngủ của mình, còn cậu lại đứng nhìn nhớ khi thiện chí của mình lại bị hiểu lầm. Mặc kệ, cậu vẫn dọn dẹp lại và đặt lưng nằm xuống nền gạch thân yêu. Đêm nay, cậu lại không ngủ được...

“Ước mơ? Từ trước đến giờ hình như mình đã bỏ quên mất khái niệm đó. Rốt cuộc mình sống vì cái gì? Mơ ước của mình là gì? Tại sao mình không có cảm giác hạnh phúc khi nhắc đến ước mơ như cô ấy dù đó chỉ là ước mơ nhỏ bé, tầm thường?

Nhưng bây giờ, có lẽ, mình đã biết được, mục đích sống của mình ở hiện tại và tương lai, mình... muốn đạt được điều đó.

Mẹ à, có phải mẹ mang cô ấy đến cho con không? Cô ấy, có phải là ước mơ của con? Là điều có thể khiến con vượt qua mọi khó khăn để đạt được?”.

Chiều đến, những tầng mây cuối trời chuyển dần sang màu cam, Hân vội thu dọn dụng cụ của mình và chuẩn bị ra về. Hôm nay, cô đã đi rất xa để tìm cảnh vẽ mới nên nếu bây giờ không quay lại thì sẽ không kịp đến nhà mất. Vội lại, xung quanh vô cùng vắng vẻ, chỉ nghĩ đến đó thôi là cô đã rùng mình, nhanh tay bỏ hết mọi thứ vào túi và ba chân bốn cẳng chạy đi đến trạm xe buýt.

Nhưng rồi, bước chân của cô chậm dần và dừng lại hẳn. Phía trước Hân, một bà lão già nua cùng đứa cháu nhỏ đang ngồi co ro bên vệ đường, chiếc nón lá rách được đặt trước mặt với vài đồng lẻ, chắc là những người qua đường đã cho họ. Cảm giác xót xa nào đó dâng lên trong lòng, cô vội đưa tay vào túi mình rồi hốt hoảng phát hiện.

- Thôi chết, mình chỉ mang tiền lẻ đủ để đi xe buýt... - Rồi cô đưa mắt nhìn xuống đôi chân của mình, gật nhẹ đầu.

- Nè, cô đi đâu vậy hả, biết mấy giờ rồi không?

Vừa nghe có tiếng bước chân là Du vội chạy ra mở cửa và tuôn một tràng. Từ nãy đến giờ, cậu ở nhà mà trong lòng cứ như có lửa đốt. Trời càng lúc càng khuya mà Hân vẫn không thấy đâu. Không lo mới lạ. Đáp lại sự lo lắng của cậu, Hân chỉ cười cười nhìn cậu, giọng nhẹ nhàng.

- Xin lỗi mà.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Hân, cậu cũng không nổi giận, có lẽ, cô rất mệt. Cái cách cô thờ cũng đủ nói lên điều đó.

- Cô, đừng nói với tôi là... - Cậu nheo mắt. - ... cô đi bộ về đây nha?

- Hi hi.

Hân lại cười, thề là cái nụ cười ngó không thể tả. Và không phải tự nhiên mà cô lại cười như thế, chẳng qua là...

- Anh, mang giúp vào nhà dùm tôi với.

- Um. - Cậu bước về phía Hân, nhận lấy túi từ tay cô nhưng vẫn không khỏi thắc mắc. - Sao cô không đi xe buýt?

- À, um, tôi... tôi quên mang tiền. - Hân gãi gãi đầu rồi đi vào trong.

- Cô chưa ăn gì phải không? Vào trong rửa mặt đi, để tôi làm cho cô ăn.

- Cảm ơn. - Lại một nụ cười nữa khiến tim Du loạn xạ.

“Hắn ta hình như có vấn đề gì thì phải? Mấy hôm nay sao cứ hay ngơ ngẩn thế? Tôi bảo gì làm đó, tôi chỉ giận một tí mà rồi rít, hơn nữa, thỉnh thoảng ngồi ăn còn hay nhìn tôi với ánh mắt kì lạ, quan tâm một cách thái quá... O, nhưng tự dung sao tôi lại để ý đến mấy chuyện đó nhỉ, điên mất rồi. Mặc kệ, mặc kệ, ngủ thôi, ngày mai, tôi còn có hẹn đi chơi với Thịnh, nhất định, tôi sẽ mặc cái váy đó. Lâu rồi không gặp anh, không biết anh đi du lịch có mua quà cho tôi không T_T. Nhưng dù thế nào thì hôm nay cũng không tệ, làm người tốt vui quá ^^”.

- Nè, cô làm gì vậy, khuya rồi sao không ngủ đi? - Du ngẩng lên nhìn Hân, hình như cô đang viết cái gì đó.

- À không, không có gì đâu, anh ngủ đi, tôi ngủ đây.

Hân nói nhanh, gấp lại quyển sổ và đưa tay tắt chiếc đèn nhỏ ở đầu giường. Bên ngoài, trời đã về khuya...

Hôm nay, Hân về nhà rất sớm. Khi mặt trời vẫn còn đang chiếu những tia sáng cuối cùng của ngày xuống mặt đất thì cô đã ở trong phòng tắm, ngẫu nhiên hát một bài tình ca nào đó rất vui vẻ. Thình thoảng, cô đưa tay lên và thôi xà bông trên đó bay lung tung rồi cười khoái chí. Tất cả hành động đó của cô, chỉ vì cái hẹn từ một người...

- Baby là anh đó...

Bước ra ngoài, Hân tiến lại tủ quần áo lấy ra chiếc váy, úm thử vào người và đứng xoay đi xoay lại trước gương, miệng vẫn không khép lại. Cùng lúc, Du bước vào, hình như cậu cũng được về sớm. Nhìn thấy biểu hiện của cô, cậu thừa hiểu cô đang nghĩ gì. Chắc là lại sắp gặp tên Thịnh gì đó- kẻ đáng ghét mà cô cứ lải nhải bên tai cậu mỗi khi không ngủ được và khiến cậu như tức điên lên khi nhìn thấy khuôn mặt của cô lúc ấy. Nhưng dù thế nào, cậu cũng muốn hỏi cô.

- Cô làm gì vậy? Chuẩn bị đi đâu à?

Bước đến lấy li nước đưa lên miệng, cậu nói bằng giọng hồ hững nhưng mắt thì lại kín đáo liếc về phía Hân, “*Cô ta mà mặc cái váy đó thì...*”.

- Hừm? À, um, lát nữa tôi có hẹn với Thịnh, chắc về trễ nên anh tự tìm gì đó ăn nhé!

Hân trả lời, mắt vẫn không rời khỏi cái cơ thể đang xoay đi xoay lại trong gương.

- Tuyệt vời!

Hân nói lớn rồi cầm váy nhảy chân sáo vào trong phòng thay đồ để lại khuôn mặt cau có của Du ở phía sau. “Aish, hẳn ta có cái gì mà khiến cô ta như vậy?”, cậu nắm chặt li nước trên tay mình khiến nó chuyển sang hình dạng méo mó, mắt thì nhìn về phía cánh cửa như muốn thiêu đốt. Lừa tình... đúng là có sức công phá thật mạnh mẽ.

- Đẹp không?

Đứng trước mặt Du, Hân cầm chân váy xòe ra rồi xoay nhẹ một vòng. Trước cậu là một thiên thần trong bộ váy trắng không dây, khuôn mặt được trang điểm rất nhạt nhưng vẫn đủ để khiến các đường nét trở nên hài hòa, mái tóc được uốn nhẹ nhàng thả xuống hai bên vai. Trên môi thiên thần còn nở nụ cười không thể tươi hơn.

Khỏi phải nói khuôn mặt của cậu lúc đó nó biến dạng cỡ nào. Các cơ cứ đơ lại không cử động được. Phải mất vài giây, cậu mới lắp bắp được vài từ.

- Um... ờ... đẹp... đẹp...

- Anh bị gì vậy? - Hân đánh vào vai cậu một cái rõ đau khi thấy thái độ lạ kì thế kia.

- Bị gì đâu. - Cậu quay mặt, tránh ánh mắt thăm tia của Hân.

- Đẹp thật hả? Thật không? Thật không? Thật không? - Hân làm một điệp khúc kèm theo những cái chớp mắt nhiều vô tội vạ.

- Mệt, hồi hoài.

Cậu nhăn nhó, bước về phía giường lấy chăn trùm kín đầu trước con mắt ngạc nhiên của Hân. Không biết là cô không hiểu hay không chịu hiểu đây. Có ai cảm thấy dễ chịu khi nhìn thấy người mình yêu ăn mặc xinh đẹp để chuẩn bị đi chơi với người khác đâu chứ. Cậu phản ứng vậy cũng là bình thường thôi mà, khép đôi mắt đang tròn to của cô lại đi nào.

- Anh bị sao thế? Hôm nay bày đặt giận hờn gì thế?

- ...

- Aish, đó là giường của tôi đó, ai cho anh lên hả?

- ...

- Mặc kệ anh, đúng là điên mà, pè pè. Không thèm nói nữa, đi đây.

Sau một hồi tự kỉ một mình, Hân cảm thấy mất hết kiên nhẫn. Nhìn cái đồng hồ trên giường, cô lè lưỡi rồi quơ tay lấy túi xách đi nhanh ra khỏi nhà sau tiếng cửa đóng ầm.

Thịnh đứng trước gương, vừa đưa tay vuốt lại mái tóc vừa huýt sáo theo một giai điệu nào đó. Bỗng dung xuất hiện âm thanh từ phía sau và hòa vào tiếng huýt sáo của anh. Chuông điện thoại.

- Quỳnh đó hả, là anh đây... lát nữa...

Nhìn thấy tên người gọi, anh vội vàng nghe máy và nói một hồi. Anh còn định rủ Quỳnh cùng đi với anh và Hân. Vì mấy ngày trước, khi gọi cho Quỳnh thông báo mình đã về thì anh nhận được tin cô ấy đã bay sang Anh để thăm ông bà. Nhưng, chưa kịp để anh mở lời thì giọng Quỳnh run run từ bên kia đã cắt ngang.

- Thịnh à, em... em... bị lạc...

- HẢ? - Anh hét lên, nói một cách gấp gáp. - Em đang ở đâu??

- Không biết nữa... - Hình như Quỳnh đang khóc. - Ở đây... vắng vẻ lắm...

- Không sao, ở yên đó đi, nói anh nghe xung quanh có gì? À, còn nữa, đừng tắt máy! - Quơ lấy cái áo khoác, anh chạy nhanh ra khỏi cửa mà quên đi một cuộc hẹn...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5

“Tút...turut”, đáp lại sự chờ đợi của Hân là những âm thanh vang lên dồn dập. Giờ hẹn đã qua rất lâu rồi nhưng Thịnh vẫn chưa đến. Lẽ nào anh quên? Hân vẫn ngồi đó chờ, chốc chốc lại gọi cho anh nhưng hoàn toàn vô vọng. Cô lại chuyển sang tự trách mình khi quên sạc pin để giờ điện thoại có thể tắt bất cứ lúc nào.

Nhìn vào điện thoại, Hân thở dài. Cô lại tiếp tục gọi. Lần này, đáp lại cô không phải là những tiếng dồn dập kia mà lại là sự im lặng kéo dài. Điện thoại đã tắt và hình như chút hi vọng trong cô cũng tắt theo.

Ngẩng mặt lên trời, Hân cố ngăn những giọt nước mắt đang chực chờ rơi ra. Đúng, cô không thể khóc được. Với lại, đây có phải lần đầu tiên cô phải chờ đợi như thế này đâu. Nhiều năm rồi còn gì, cô đã quá quen với cảm giác mà Thịnh mang đến thì có lý do thì phải khóc chứ? Cô nhoen miệng, cười nhạt vì bản thân quá ngốc và rồi lại ngẩng lên, đưa mắt nhìn xung quanh. Có vài đôi trai gái đi qua, tay họ đan vào nhau, bất giác, cô cảm thấy chạnh lòng.

Có lẽ, lúc cô đơn cũng chính là lúc con người ta sẽ cảm thấy lạnh lẽo nhất. Và bằng chứng chẳng đâu xa, đó chính là Hân, khi mà bây giờ, một cơn gió nhẹ thổi qua cũng khiến cô rùng mình. Vội đưa tay lên xoa xoa bờ vai trần của mình mong tìm chút gì đó gọi là ấm áp nhưng hoàn toàn không thể, nó chỉ khiến cô thêm lạnh lẽo, xót xa. Cái cảm giác tủi thân kia lại ủa đến, bủa vây lấy Hân. Bất giác, một giọt nước mắt trào ra, rơi xuống môi. Mặn... Đắng...

- Nè, cái kẻ hẹn với cô đâu rồi, sao lại ngồi đây?

Tiếng nói đáng ghét ấy phát lên ngay sau khi Hân vừa cảm nhận được có cái gì đó ấm áp, mềm mại khoác lên đôi vai trần của mình. Biết được là ai, cô vội quay mặt sang hướng khác, đưa tay lên lau nhanh nước mắt. Nếu không thì xấu hổ lắm.

- Không biết, hình như anh ta không đến. - Hân buồn bã đáp. Cô cúi xuống đất, đưa chân đá đá vào những viên sỏi phía dưới.

- Không đến sao lại chờ thế này, không biết lạnh à? - Giọng cậu tăng lên một tông, đôi mắt nhìn Hân vừa khó chịu lại vừa xót xa.

- Lạnh chứ. - Hân gật gật, đưa tay kéo nhẹ chiếc áo khoác của cậu mong được ấm áp hơn.

- Sao không về? - Thái độ của cậu bỗng dịu lại.

- Không biết. - Hân lắc đầu một cách ngớ ngẩn, rồi cô lại nở nụ cười, rất nhạt. - Chỉ là, hình như, tôi quen thế này rồi nên có chờ thêm cũng chẳng sao.

- Sao lại không? Người ta có biết cô chờ thế này đâu, đúng là đồ ngốc mà. - Cậu trách Hân hay chính bản thân cậu đây? Chỉ biết là khi nói ra những lời đó, tim cậu dường như chùn xuống.

- ...

Hân im lặng, đưa mắt nhìn xa xăm, cô đang nghĩ gì chẳng? Cậu ngồi bên cạnh, thấy cảnh đó bỗng nhói nhói. Hân cậu quen biết chẳng phải rất vui vẻ, yêu

đời hay sao? Sao bây giờ lại như thế này? Vì tên Thịnh đó à? Mỗi lần nghĩ đến đó là cậu muốn đấm cho tên đó một đấm khi đã khiến Hân phải khổ sở như vậy nhưng cậu lại không thể? Đơn giản là vì cậu sẽ lấy tư cách gì để đấm hắn? Đến cậu cũng không biết.

- Đừng đợi nữa!

Cậu dứt khoát lên tiếng, bàn tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Hân, ít nhất trong giây phút này, cậu muốn được trở thành người bên cạnh cô, giúp cô xoa đi nỗi buồn và lau khô những giọt nước mắt kia. Tiếp xúc da thịt đến từ bàn tay khiến Hân run lên nhẹ nhẹ, cô quay sang nhìn cậu. Lúc này, nhìn vào đôi mắt kiên định của cậu, cô lại trào dâng cảm giác là tin tưởng, là muốn dựa dẫm. Vì vậy mà Hân không hay biết, đôi chân mình đã bước theo cậu trong vô thức.

- Quỳnh à! - Thịnh gọi to khi thấy cô gái đang ngồi co ro phía trước cách mình chừng mười bước chân. Cuối cùng anh cũng tìm thấy Quỳnh như đêm mưa nhiều năm về trước.

- Anh. - Quỳnh đứng lên, chạy nhào tới ôm chặt lấy anh. - Sao bây giờ anh mới đến hả? - Cô đánh mạnh vào lưng anh.

- Xin lỗi, xin lỗi mà, anh đã đến còn gì. - Thịnh cười, tay ôm lấy cô mặt kệ những cú đánh. Nhưng nụ cười lại tắt hẳn khi Quỳnh đột nhiên buông anh ra.

- Cảm ơn. - Cô ngập ngừng nói rồi bước nhanh đi. - Chúng ta về thôi.

- À... um... - Anh hụt hẫng nhưng rồi vẫn đuổi theo cô. - Sao em lại lạc vậy?

- Là ba em. - Quỳnh nhăn mặt. - Tự dưng lại đưa hàng tá vệ sĩ đi theo khiến em khó chịu nên tìm cách trốn, vì mãi lo trốn và nhìn đám ấy mà em không biết mình đã chạy đi đâu. Chỉ khi nhìn lại thì...

- Không sao rồi. - Thịnh đưa mắt nhìn quanh. - May cho em là anh đã từng đến đây để chụp ảnh nên mới có thể đoán ra mà đến tìm em

Anh cười, định nắm lấy tay Quỳnh nhưng cô đã nhanh chóng rút tay lại. Thái độ của cô, rất gương gào. Thật tình thì, người lẽ ra cô gọi đến không phải là anh, người cô muốn được ôm không phải là anh và người cô muốn được sánh bước bên cạnh cũng không phải là anh. Đó là một người khác, nhưng sao, khi từ chối anh, cô lại có cảm giác khó chịu đến thế này? “Sao điện thoại anh ta lại không liên lạc được?”.

“- Tiểu thư à, người lại có quà nè!

Bà quản gia chạy lên phòng Quỳnh, trên tay là hộp quà được gói cẩn thận bằng giấy hình dâu tây. Nhận lấy gói quà, cô cười tíu tít và nhẹ nhàng mở ra. Lại một chiếc kẹp nữa. Cô nâng niu rồi đặt nó lên bộ sưu tập kẹp mà mình đã nhận được từ một người. Nói sao nhỉ? Có phải là không hợp lý không khi mà cô lại yêu người mà mình gặp chưa đến 3 lần. Và lần nào gặp mặt cũng là về mặt lạnh lùng, vô cảm đến khó gần cùng với cái nụ cười đáng ghét. Nhưng sau lần gặp, trái với dự đoán của Quỳnh là hắn sẽ tặng những món quà đắt tiền để lấy lòng cô, hắn lại chỉ tặng cô cây kẹp xinh xắn khiến cô có cái nhìn rất khác. Không biết từ lúc nào, cô lại mong ngóng được nhận quà và có thói quen nhìn khuôn mặt hắn trong điện thoại của mình. Có quá sớm để kết luận: cô yêu hắn?

Bước về phía giường, Quỳnh nâng nhẹ tấm giấy gói quà khi này, ngón tay thon dài lướt nhẹ trên 3 chữ: Nguyễn Duy Bảo.”.

- Cô ăn gì như heo vậy hả, trả đây coi. - Cậu nhăn mặt nhìn vào chén đầy áp thịt mà Hân đã cướp từ mình.

- Không, không, không trả là không. - Hân cầm chén của mình lên, đưa khỏi tầm mắt của Du và không ngừng le lưỡi chọc tức cậu.

- Aish, mặc kệ cô đấy. Cái đồ ăn cướp. - Biết không làm gì được, cậu đành bỏ cuộc.

- Ủ, ăn cướp đấy, thắc mắc gì à? - Bỏ một đồng thịt vào miệng Hân vừa nhai vừa thách thức.

- Đồ xấu tính, nhìn cô đi, ăn mặc nữ tính là thế, nhưng cái cách ăn uống của cô khiến người khác tránh xa đó, đúng là... haizzz... - Cậu lắc đầu, vờ thờ dài.

- Sao hả? Ý anh là sao? - Đặt chén xuống, cô nhìn cậu tròn mắt.

- Ồ... không sao. - Để ăn uống được yên ổn, thì chỉ còn cách là nhường nhịn. - Nhưng mà, cô như vậy, chắc không buồn nữa rồi nhỉ?

- Không, vẫn còn. - Bỗng dưng, Hân xụ mặt xuống, vờ rưng rưng như kiểu đau khổ lắm, rồi cô ngẩng lên, chớp chớp mắt. - Anh có muốn biết làm sao để tôi hết buồn không?

- Làm sao?

- Anh có thể đó. Anh sẽ làm chứ?

- Ủ. - Ngay thơ gật đầu vì cái khuôn mặt cún con ở phía trước mà không biết địa ngục đang chờ.

- A! Đừng vào đây mà! - Cậu vừa đi vừa lấy tay che mặt.

- Có gì đâu, bình thường mà. - Hiên ngang đi vào.

- Không bình thường. - Kéo tay Hân lại. - Đây là nơi dành cho mấy đứa trẻ thôi. - Lại tiếp tục che mặt.

- Người lớn cũng có kia. - Hân đưa tay chỉ chỉ.

- Nhưng mà... xấu hổ lắm...

- Chúng ta trả tiền đằng hoàng mà, xấu hổ gì?

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết, anh không muốn vào chứ gì? Vậy về thôi. - Cô xụ mặt xuống.

- Ồ, thôi, được rồi, được rồi, vào là được chứ gì. - Cái mặt đó thì làm sao mà cậu thắng nổi cho được cơ chứ.

Nhanh chóng, cậu bị Hân kéo đi trước con mắt của nhiều người. Trước tình cảnh éo le như vậy, cậu chỉ biết lấy tay che mặt trong vô vọng.

Hân kéo cậu đi chơi khắp các trò chơi, từ cảm giác mạnh cho đến cảm giác nhẹ. Khiến khi bước ra, không chỉ mệt là người mà còn phải chịu thương tích vì bị Hân cầu quéo ở trong nhà ma. Nhưng Hân vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, cô tiếp tục mua đồng xu và kéo cậu đến một cái máy khác.

- Nhảy đi! - Hân hào hứng bỏ đồng xu vào.

- Quý cô ơi, cô mặc váy đó. - Cậu rên rỉ, dựa hẳn người vào bất cứ thứ gì cố định quanh đó.

- Có sao đâu mà, chỉ là nhảy theo nhạc thôi, nhanh nào, come on! - Cô bước xuống, kéo cậu lên những mũi tên sáng đèn.

- Chỉ trò này nữa thôi đó nha. - Cậu đưa một ngón tay trước mặt Hân với bộ dạng không thể thâm hơn.

- Ừ ừ! - Cô gạt đầu bừa rồi nhảy theo điệu nhạc đang vang lên.

- Oa, thích quá, chúng ta chơi tiếp...

- Về nhà mà, tôi mệt lắm rồi. - Cậu nài nỉ.

- Aish. - Hân nhìn cậu đe dọa.

- Đây, vừa rồi cô bảo đó là trò cuối cùng còn gì? Tôi mệt lắm rồi, hôm khác chúng ta lại đi tiếp đi mà.

Tuy có khó chịu nhưng nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của cậu và cái tay rướm máu Hân lại thấy có lỗi. Cô chỉ còn biết đồng ý.

- Ồ, về.

- Nhưng khoan, cô ở đây chờ tôi một lát.

Cậu đặt tay lên vai Hân, ấn cô ngồi xuống ghế rồi cố chạy đi đâu đó. Lát sau, cậu quay lại với hai cây kem trên tay. Chia trước mặt cô một cây, cậu hào hứng.

- Ăn đi.

- Cảm ơn. - Hân hơi ngạc nhiên và hình như có cả cảm động. Rõ ràng là đang rất mệt nhưng lại chạy đi mua kem cho cô sao?

- Phù, phù, mệt chết đi được. - Hân lên tiếng ca cẩm khi ngôi nhà đã xuất hiện trước mặt cả hai.

- Vậy mà lúc này có người còn đòi đi tiếp nữa đấy. - Cậu nhìn xuống chân của Hân, lên tiếng mỉa mai. - Cũng hên là cô không đi giày cao gót, không thì còn tệ hơn nữa.

- Xùy, tôi không quen đi mấy cái đó. - Hân bĩu môi. - Tôi cao mà, nên mang gì chả được, haha, giày búp bê là nhất.

- Nhưng mà này... - Cậu dừng chân, quay sang Hân, người vẫn đang cười lớn.

- Sao? - Hân nhìn cậu bằng đôi mắt vô cùng khó hiểu.

- Hôm nay... cô... cô... đẹp lắm...

Sau khi chuyển sang tất cả các trạng thái, từ xấu hổ, bối rối, đến ngại ngùng cậu cũng kết thúc được câu nói trong sự gượng gạo. Nhưng, đây là lời không thể thật lòng hơn của cậu vậy mà cô lại xem nó như trò đùa thường ngày và phát lên cười hô hố. Không phải nói, cậu quê đến độ nào.

- Chỉ hôm nay thôi...

- Là sao? - Hân dừng cười, đưa đôi mắt sắc lẹm nhìn cậu. - Bình thường tôi sao?

- Không đẹp, xấu xí.

Cậu vênh mặt như đứng rồi. Trong lòng đang cười thầm khi tưởng tượng ra khuôn mặt tối sầm của Hân. Nhưng, chưa vui được bao lâu thì cậu đã cảm thấy vô cùng đau đớn ở chân.

- Anh ngủ ở ngoài đi.

Sau khi đập cậu xong, cô vội chạy về phía cửa mà không quên ban lại “thánh chỉ”. Thường thì cậu sẽ mặc kệ mà thông dong, thư thả đi vào nhưng lời nói của cô lại khiến cậu bất an. Cậu vội vàng xoa xoa chân mình rồi đuổi theo Hân.

Cánh cửa nhanh chóng mở ra, cô chạy vào. Trong khi cô còn chưa kịp xoay người để đóng cửa lại thì cậu đã bắt kịp, nhưng do tình thế vội vàng, cậu chỉ biết làm theo bản năng mà không biết rằng mình đã nắm phải chỗ-không-nên-nắm.

Cô vội quay lại, định đẩy cậu ra nhưng vô tình khiến cậu mất đà, ngã xuống và kéo theo... cả chiếc váy. Cậu đơ người nhìn lên trong khi cô phía trên cũng đang há hốc mồm. May thay, khu cô ở vô cùng vắng người nên không có ai khác ngoài hai người chứng kiến việc trớ trêu này.

Rất lâu sau khoảng thời gian làm tượng, hồn của Hân cũng trở về với xác. Việc đầu tiên cô làm chính là đập cậu thật mạnh và giăng lại váy chạy vào trong.

- Đồ dễ tiện!

Những từ đó cứ văng vẳng bên tai cậu- người vẫn còn đang bất động nơi cửa, miệng cười mà như mỉa. Chẳng biết nên buồn hay nên vui trong hoàn cảnh này.

- Đây, cô ra đây đi!

Cậu đứng bên ngoài đập đập cửa. Cô đã chạy vào trong đó gần một tiếng đồng hồ rồi, có thay đồ cũng phải thay xong rồi chứ. Nhưng, mặc kệ cậu, cô vẫn cứ im lặng.

- Haizzz, thôi mà.

Cậu ngồi bệt xuống cửa nhà vệ sinh cố nghĩ cách để cái người trong kia bước ra. Mà cậu đâu biết, cô ấy cũng muốn ra lắm chứ, chỉ vì sĩ diện nên mới phải ngồi lại bên trong. Có vui về gì đâu, lại đang buồn ngủ, nên lúc này, cậu cứ nói bừa vài câu giải thích thì thể nào mà chẳng thành công.

- Cô đừng như thế nữa, có gì đâu mà. Tôi đâu biết đó là dây kéo phía sau áo của cô đâu. Vì tôi nắm huyệt vai của cô mà.

- ...

- Làm sao tôi biết là cái dây đó nó kém an toàn đến như vậy chứ.

- ...

- Nếu không phải vì cô quay lại thì tôi cũng đâu đến nỗi té đâu. Là do cô muốn nhốt tôi mà.

- ...

- Cô ngại gì chứ, tôi đã thấy được gì đâu. - Đấy đấy, chờ có thể đấy.

- Thật không? - Cô mừng như bắt được vàng.

- Thật thật thật mà. - Cậu gật đầu lia lịa, cuối cùng màn độc thoại nội tâm của cậu cũng kết thúc.

- Anh có dám thề không? - Cô nhìn ra cửa, tỏ vẻ nghi ngờ.

- Thật thật mà, tôi... thề, xin thề... - *“Nói vậy chắc không ai biết mình thề cái gì đâu”.*

- Tạm tin anh lần này.

Cô đứng lên, mở cửa bước ra. Cùng lúc, cậu cũng đứng lên nên việc cánh cửa đập vào mặt cậu là một lẽ hiển nhiên.

- Aish, đã bảo không thấy rồi mà, cô làm gì vậy? - Cậu ôm đầu, nhăn nhó.

- Hi hi, xin lỗi. - Cô cười xòa, *“Tốt nhất là đập cho anh quên hết đi”.*

- Nhưng này... - Cậu đưa mắt nhìn cô từ đầu đến chân, rồi mỉm cười đầy ẩn ý. - Lần sau đó... có mà không có tiền mua quần áo thì cũng đừng mua

hàng dóm thể chứ, mém xú nữa hại mắt tôi rồi đấy, thấy không, haha.

- A! - Cô tức đến nổ đom đóm.

- Hahaha! Haha... haha... a... a... ya...

Tràng cười của cậu cứ tiếp tục kéo dài cho đến khi chuyển thành tiếng la đau đớn vì chân còn lại cũng bị cô đá nốt. Xong việc, hung thủ hiên ngang bước về phía giường sạc điện thoại mặc kệ nạn nhân ngồi bẹp xuống sàn mà xoa xoa, thối thối cái chân đáng thương.

Lát sau, cậu ra khóa chốt cửa và quay vào chuẩn bị đánh giấc thì chuông điện thoại của cô lại vang lên. Cô có vẻ không định nghe máy.

- Này, tắt coi, người ta còn ngủ nữa. - Cậu phàn nàn khi thấy cô nhìn quá lâu vào chiếc điện thoại đang reo ỉn ỏi.

- Ủ, biết rồi, ngủ đi, đồ lảm chuyện. - Cô trừng mắt nhìn cậu rồi chậm chậm đưa tay bấm vào nút nghe. - Là em đây.

- Hân à, chuyện hôm nay, anh xin lỗi. - Giọng Thịnh rồi rít.

- Chuyện nào? - Cô vờ lẩn tránh rồi bỗng đổi tông giọng. - À, chuyện cuộc hẹn đó hả?

- À, um, chuyện đó... - Anh bắt đầu lúng túng khi người không đúng là mình. - Anh có thấy cuộc gọi của em

- Em cũng định nói anh chuyện đó đây, hôm nay em bận nên không đến được định gọi báo cho anh, mà điện thoại hết pin nên... .

- Thật à? - Anh như trút được gánh nặng.

- Ủ, thôi, em buồn ngủ rồi, em ngủ đây.

Cô vội cúp máy, trước cả Thịnh và giật mình cô nhận ra đây là lần đầu tiên mình như vậy.

- Sao không nói với hân ta là cô có đến chứ, nói dối làm gì? Rõ ràng là chờ cả buổi kia mà. - Nghe được màn đóng kịch vừa rồi của Hân, cậu bất bình ngẩng dậy mà lên tiếng.

- Nói thật được gì chứ, nói dối thì mất gì, như nhau cả thôi. - Cô hờ hững đáp.

- Nhưng...

- Nhiều chuyện quá, anh lo ngủ đi, phiền chết được.

Cô khó chịu nói, đưa tay tắt cái đèn cuối cùng còn sáng rồi nằm xuống, đắp chăn kín đầu. Nhưng, có phải mình cô khó chịu đâu chứ, cậu cũng có hơn gì khi đang định nói mà cô lại như thế.

Cậu buồn bã, nhìn về phía giường rồi thở dài.

“Em khó chịu khi nói chuyện với tôi đến vậy à?”.

- Chuyến hàng đã sang biên giới thành công, thưa ngài. - Chàng thanh niên cúi đầu kính cẩn với người đang ngồi trên chiếc bàn gỗ sang trọng.

- Tốt lắm, đúng là “người năng lực nhất”. - Ông ta xoay ghế quay lại đối diện với người thanh niên trẻ, môi vẽ nên một nụ cười đắc thắng.

- Cảm ơn ngài đã khen.

- Thời gian tiếp theo cậu có dự định gì không?

- Sao? Dự định ạ? - Chàng thanh niên ngẩng lên, nhận được cái gât đầu từ ông ta nên hiểu ý mà nói tiếp. - Vâng, có.

- Vậy cậu cứ đi làm đi, dù sao thì thời gian qua cậu đã vất vả rồi.

Ông ta ôn tồn nói và thoáng thấy nét mặt vui mừng có người đối diện. Sau khi cảm ơn rồi rít, chàng thanh niên nhanh chân bước ra ngoài. Nhìn cánh cửa vừa khép lại, ông mỉm cười đầy toan tính. Để một người đầy năng lực có thể sống chết vì mình thì phải khiến cho họ cảm thấy thoải mái và sau đó sẽ là một sự hi sinh đầy tự nguyện...

“Hân à, em khỏe chứ. Cuối cùng chúng ta cũng sắp gặp lại nhau. Em có nhớ anh không?”.

Chàng thanh niên mỉm cười. Hân có nhớ về gói khoai tây chiên? Chính nó là lỗi dẫn khiến một người bước vào thế giới ngầm- nơi chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn. Từ đứa trẻ ngây thơ trở thành kẻ máu lạnh, người đó không một chút hối tiếc, chỉ biết cố gắng mỗi ngày vì tình yêu của mình, vì ước mong nhận được sự đồng ý từ Hân, dù có đổ bao nhiêu máu thì với người đó vẫn là xứng đáng.

Người đó quay lại, tham gia vào cái vòng tròn tình yêu đầy rối rắm mà trong vòng tròn đó, mỗi người lại chỉ biết nhìn về phía trước. Không ai quay lại để nhìn thấy nhau để rồi vô tình gây ra biết bao đau khổ mà người trong cuộc phải gánh chịu. Chung quy, yêu là khổ đau và yêu đơn phương thì khổ đau lại gấp bội.

“*Mình mang cái này đến chắc hẳn cô ta sẽ vui lắm đấy!*”, Du nhìn vào gói đồ trên tay mình, mỉm cười hạnh phúc. Hôm nay vì được về sớm nên cậu đã cô tình mua đồ ăn mang đến chỗ Hân bán để gây bất ngờ cho cô.

- Quý khách định mua tranh ạ? - Hân ngẩng lên mỉm cười đầy thân thiện khi thấy vài cái bóng đang tiến về phía mình. Nhưng nụ cười ấy chợt tắt khi cô cảm nhận sát khí phát ra từ họ.

- Không mua bán gì ở đây cả! - Tên bặm trợn đi đầu tiên gầm gừ.

- Cô em muốn mua bán ở đây thì ít nhất cũng phải biết điều mà đóng tiền bảo kê chứ. - Tên bên cạnh thêm vào, chất giọng éo éo của hắn khiến người nghe không khỏi chói tai.

- Bảo kê? - Cô nhún mặt, lùi lại một bước, “Aish, giờ trò gì đây chứ?”.

- Đúng, là bảo kê, hay cô em muốn đẹp tiệm? - Tên còn lại cũng lên tiếng, nhìn cô nhếch mép. - Sao, đóng hay không?

- Không, phiền các anh đi dùm cho! - Cô dứt khoát rồi quay về giá tranh của mình, mặc kệ khuôn mặt của 3 tên kia đang biến sắc vì bị một đứa con gái coi thường.

- Tự nó chuốc lấy, xử đi.

Tên bặm trợn lên tiếng, lập tức 2 tên còn lại lao đến phá đồng tranh của cô. Tuyệt nhiên, chúng không động đến cô nhưng nhìn thành quả lao động của mình đang bị phá hỏng khiến cô điên tiết. Trong lúc tên đó không để ý đã lao đến và tát vào mặt hắn. Hắn phải nói hắn ta tức thế nào, vội giật lấy cánh tay vừa tát mình và xô mạnh khiến cô ngã nhào ra đất.

- Con này láo!

Hắn gầm gừ rồi tiến đến, định đâm cô. Cô nhắm mắt chờ đợi vì lúc này cô muốn tránh cũng không có khả năng, chỉ biết cầu nguyện cho khuôn mặt xinh đẹp của mình. Nhưng rồi nhiều giây trôi qua, nắm đấm hung tợn đó vẫn không chạm vào cô. Cái cô nghe thấy chỉ là tiếng rơi “bịch” của một vật gì đó xuống mặt đường. Cô vội mở mắt ra và ngạc nhiên khi thấy Du đang giữ chặt lấy nắm đấm của hắn.

- Đồ khốn!

Cậu xoay tay hắn lại rồi tung đá vào lưng khiến hắn ngã ra đất. Hai tên đang phá tranh của cô thấy đại ca của mình bị đánh liền quay lại, xông về phía cậu nhưng cũng nhanh chóng bị cậu hạ gục chỉ với vài đòn.

- Hay quá, hay quá.

Cậu dùng đánh, xoay mặt lại nhìn cô đứng phía trước vỗ tay tán thưởng mình, mỉm cười. Nhưng đột nhiên mặt cô biến sắc, cậu chưa kịp hỏi gì thì đã thấy cô lao về phía mình và ôm lấy lưng cậu.

“Bốp!”.

Tiếng va đập của giá để tranh vào người Hân vang lên khiến Du sững sờ, vội quay lại đỡ lấy cô.

- Nè, cô không sao chứ? Hân à, Hân à.

Cậu vừa lay người cô vừa hét, còn cô chỉ yếu ớt lắc đầu. Ba tên đó đứng nhìn nhau rồi nhân lúc cậu không để ý vội xông đến nhưng cậu mặc kệ, lúc này cô là quan trọng nhất.

Đằng xa, có một đôi chân đang lùi lại. Lẽ ra, người đó đã xông ra, lẽ ra người bảo vệ Hân là người đó. Nhưng... tại sao cậu lại nhanh hơn? Đây rõ ràng là kế hoạch do người đó dựng lên để có thể trở thành người hùng trong mắt Hân. Sao lại trở thành thế này?

“Bình, bốp, bình...”.

Âm thanh hỗn tạp của những nắm đấm, cú đá vang lên. Và rồi, cả ba tên đó ngã gục phía sau lưng cậu- người này giờ vẫn đang đỡ lấy Hân. Cô ngạc nhiên, nhìn về phía đó, cậu thấy vậy cũng quay người lại. Một người trong bộ vest đen vội vàng tiến về phía hai người, sau lưng anh ta là những vệ sĩ vừa hạ gục ba tên kia.

- Cậu...

- Mau lấy xe đưa cô ấy đến bệnh viện! - Cậu lên tiếng cắt ngang lời của người đó rồi quay lại bế cô lên.

- Hướng này. - Người đó kính cẩn chỉ tay về phía trước rồi quay sang đám đàn em của mình. - Giải quyết ở đây.

Nhanh chóng, những người đó đến thu dọn bãi chiến trường cũng như dùng chút tiền để bịt miệng vài người hiếu kì đi đường đang đứng xem.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

- Cậu chủ- người mặc vest đen lên tiếng khi ngồi cùng cậu ở ghế chờ bệnh viện

- Hay thật, cậu đã tìm tới đây, ông ta biết rồi chứ??- cậu nhếch môi, khinh khỉnh

- Chủ tịch vẫn chưa biết

- Tốt vậy sao?? Vậy lần này cậu lại giúp tôi chứ??- cậu đánh ánh mắt sang người bên cạnh

- Tôi...

- Đừng động đến cuộc sống của chúng tôi- cậu lạnh lùng lên tiếng

- Chúng tôi?? Hai người?? Cậu chủ và cô ấy??- một loại câu hỏi được đặt ra

- Phải, tôi và cô ấy yêu nhau, đừng để ông ta biết- cậu đưa mắt nhìn về phía phòng bệnh, nơi Hân vẫn đang loay hoay với y tá.

- Nhưng...

- Giúp hay không??

Cậu nhìn người bên cạnh, ánh mắt kiên quyết nhưng vẫn chứa gì đó gọi là khẩn thiết. Người đó im lặng hồi lâu. Lát sau, như đã quyết định, người đó đứng lên, cúi người kính cẩn.

- Chào cậu chủ. Tôi biết phải làm gì rồi.

- Cảm ơn- cậu gật nhẹ, nhưng khi thấy người đó quay đi, cậu gọi với theo- khoan đã

- Sao ả??- người đó dừng chân, quay lại nhìn cậu chờ đợi

- Cậu hãy giúp tôi làm lại toàn bộ giấy tờ tùy thân các thứ

- Há??

- Tôi không may đánh rơi ví nên mất hết

- Thế thời gian qua cậu sống cùng cô gái đó là vì vậy ả??- người đó thản thốt

- Cậu cứ làm theo lời tôi là được, đừng thắc mắc và...cũng đừng cho ông ta biết

- Vâng- Thành nhìn Bảo hồi lâu, từ trước đến nay, Bảo luôn mang bộ dạng bất cần và vô tâm dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra. Nhưng, lúc này đây, trong mắt cậu lại ánh lên tia nhìn khẩn thiết, cậu không để ý việc cậu đã lặp lại câu nói này hai lần- điều trước nay chưa từng xảy ra. Thành biết, Bảo đang lo lắng vì cô gái kia. Lần đầu tiên Bảo thật lòng yêu một người, anh không thể không giúp cậu.

Người đó cúi đầu chào cậu rồi quay lưng đi nhanh. Cậu đứng nhìn cho đến khi bóng người đó khuất hẳn, định quay vào thì Hân đã đứng phía sau lưng từ lúc nào

- Hết hồn, cô làm gì như ma vậy?- cậu lùi lại, đưa tay ôm lấy tim mình

- Tại anh không tập trung thôi- Hân bấu môi, nhìn chiếc Fortuner trắng bạc đang lăn bánh, thắc mắc- nhưng mà, anh ta là ai vậy??
- Hỏi chi??
- Tôi thắc mắc là sao anh có thể quen được người như thế thôi- cô lại bấu môi dài ra
- Gì?? Ý cô là sao??- cậu tròn mắt
- Có gì đâu mà- cô cười xòa- nhưng anh ta là sao??
- Người quen thôi, cô nhiều chuyện quá rồi đó, về đi- cậu xoay người lại rồi ngồi xuống.
- Anh làm gì vậy??- cô lên tiếng hỏi khi thấy hành động kì lạ của cậu
- Lên đi, tôi cũng cô về, muốn không?
- Muốn muốn chứ- cô gạt đầu lia lịa rồi vội vàng cúi xuống ôm lấy cổ cậu
- Khụ khụ... này, làm gì chặt vậy hả??- cậu ho liên tục trước sức mạnh của cô
- Xin lỗi, xin lỗi, hi hi- cô cười trừ, vội nói lỏng vòng tay của mình và đập nhẹ vào vai cậu- về thôi, đi đi.
- Này này- cô lên tiếng khi ở trên lưng cậu
- Sao??- cậu đáp nhưng đôi chân vẫn tiếp tục bước về phía trước
- Lúc này sao anh lại đến đó vậy??
- Hừm?? À, tôi mua khoai tây chiên đến cho cô ăn, nhưng hết rồi còn đâu
- Á á, huhuhuhu, sao lại như vậy- cô rên rỉ, rồi đột ngột chồm về phía trước- hay là... mua lại cho tôi ăn đi
- Không hề- cậu gạt ngang
- Đi mà, đi mà...- cô nài nỉ, nhưng khi thấy không có tác dụng thì chuyển sang trách đời trách người- trời ơi, sao số mình khổ thế này, ăn cũng không được nữa, ôi cuộc đời của tôi, ôi...
- Aish, cô nhoi quá- cậu nhăn mặt và đột ngột dừng lại- đi xuống coi
- Gì?? Xuống??- cô tròn mắt- anh định bỏ rơi tôi ở đây hả?? Anh ác thế, anh có biết là tôi đang bị thương không?? Sao anh có thể...
- Thôi đi, cô trật tự đi, đứng đây chờ rồi tôi sang đó mua khoai tây chiên cho, hay là muốn về luôn??
- Á, đứng chờ, đứng chờ, anh đi mua đi

Cô vội tuột xuống, vỗ vỗ tay như trẻ con. Còn cậu nhanh chóng sang bên kia đường mà không quên lắc đầu vì cái hành động đó của cô. lát sau, cậu quay lại với túi khoai nóng hôi khiến cô như bị mê hoặc, vội chụp lấy.

- Tuyệt vời
- Về thôi- cậu cúi người xuống để cô leo lên lưng mình
- Nè, ăn đi- sau khi yên vị trên lưng, cô chồm về phía trước, đút miếng khoai tây cho cậu- tôi yêu anh nhất
- Um...ờ...um...- cậu ngại ngần gạt đầu, tuy là lời nói đùa nhưng lại khiến tim cậu đập mạnh hơn nhiều lần.

Con đường về nhà bỗng chốc trở nên ngắn hơn. Và giờ đây, cậu phải đối mặt với sự thật là cô đã rời khỏi lưng mình. Hụt hẫng. Nhưng rồi cậu cũng mỉm cười. Còn cô thì quơ lấy bộ đồ và đi vào nhà tắm.

- Mai tôi sẽ mua cho cô giá tranh mới, với lại, bạn của tôi đã đền cho chúng ta tiền để bồi thường tranh đã hỏng- cậu nói vọng vào, lúc này, không nhìn cũng biết là khuôn mặt của cô đang vui mừng đến mức độ nào
- Tuyệt quá, hôm nay anh thật có ích...Á...

Cậu bật dậy khi nghe tiếng la của cô, vội chạy đến đập vào cửa. Giọng đầy lo lắng.

- Nè nè, cô sao vậy???

- Không...không sao...- cô lúng túng đáp
- Có sao mà, sao lại la như vậy, mở cửa ra coi- cậu tiếp tục đập cửa
- Tôi không sao...chỉ là...- cô mở cửa với cái mặt vô cùng thảm
- Sao??
- Chỉ là...tôi...- cô gãi gãi đầu- tôi...áo...tôi...
- Là sao??
- Tôi không thể...

Cô đưa tay diển tả đủ để cậu hiểu rằng đó là hành động...cởi áo. Cậu ngại ngùng, im lặng, trái ngược hẳn với cậu khi thể đập cửa khi này.

- Không sao, tôi mặc thể này đi ngủ cũng được- cô lên tiếng phá tan không khí ngưng đọng
- Này...hay là...- cậu kéo tay cô lại, ngập ngừng nói- tôi giúp cô
- Gì??- cô tròn mắt nhìn cậu
- Um...ờ...chỉ là áo cô toàn máu, mặc đi ngủ thì không hay lắm, với lại, nó bốc mùi, ảnh hưởng đến mũi của tôi- cậu cố bịa ra lí do hợp lí nhất có thể cho đề nghị điên rồ vừa rồi của mình. Sao cậu có thể nói ra đề nghị như thế chứ??
- Thôi, không hay đâu- cô xua tay
- Có gì đâu, chẳng phải lần trước tôi cũng...thấy...- cậu cố tìm lí do nhưng khi nhận thấy việc mình sắp nói là điều-không-thể-nói thì vội nhỏ tiếng lại dần
- Thấy gì??- cô liếc cậu, “Không phải anh ta đang nhắc đến lần trước đấy chứ??”
- À không, không gì- cậu xua tay khi nhận thấy nguy hiểm- nhưng, để tôi giúp cô, không sao đâu, tôi không sợ hư mắt tôi thì thôi chứ

Cô bặm môi nhìn cậu khiến cậu im bật. Và sau vài phút đắn đo, cô bước về phía tủ lấy ra miếng vải màu đen.

- Đưa mặt lại đây
- Cô ra lệnh, cậu hiểu ý vội làm theo. Nhanh chóng, miếng vải quấn chặt lấy mắt cậu, đủ để cậu không thể thấy được những-thứ-không-nên-thấy.
- Thấy gì không?
- Cô quơ quơ tay và chỉ nhận được cái lắc đầu ngây ngô từ cậu.
- Tốt- cô gật gù, đưa vạt áo lên- nắm lấy cái này này
- Này hở??- cậu quơ tay, chạm vào vạt áo của cô nên nắm lại
- Ủ ừ
- Sao nữa??- cậu giật giật cái vạt áo
- Á, làm gì vậy, dừng lại coi- cô đánh mạnh vào tay cậu
- À, ờ- cậu vội dừng hành động không đúng của mình lại- thể tôi làm sao??
- Kéo này lên, nhẹ nhẹ, chậm chậm thôi

Cô từ tốn hướng dẫn, cậu thì ngoan ngoãn làm theo. Mọi việc diễn ra có vẻ suôn sẻ khi vạt áo đã lên gần tới vai cô. Nhưng một chuyện không ngờ khác lại xảy ra.

- Hân à, anh...
- Thình thấy cửa không khóa nên đẩy vào và vô tình chứng kiến hết. Anh ngại ngùng.
- Anh xin lỗi, cửa không khóa nên, thôi anh ra ngoài đây

Anh vội đi ra, còn cô thì hốt hoảng, vội gạt tay cậu ra khỏi mình mà đuổi theo anh, tất nhiên là sau khi đã chỉnh trang lại áo. Cô không hay hành động vô

tình của mình lại khiến người khác hụt hẫng và buồn bã. Trong đầu cô lúc này chỉ muốn giải thích hoàn cảnh “tình ngay lý gian” cho anh.

- Anh à, không phải vậy đâu- cô xua xua tay khi đứng trước mặt cậu

- Không sao đâu mà, anh hiểu mà- anh cười cười

- Anh...anh...không...- cô nhìn anh, chút hi vọng nhỏ nhoi, “ghen”

- À, anh không để ý chuyện đó đâu

Anh vô tư mà không biết câu nói của mình khiến cô thất vọng đến dường nào. Ý định giải thích của cô cũng bốc hơi. Giải thích làm chi khi người khác không cần nghe chứ??

- Hân à, tao tới rồi đây- Quỳnh từ đâu chạy lại, phá tan không khí im lặng giữa cô và anh

- Um, mày tới rồi à?- cô cười gượng

- Em tới rồi, chúng ta đi thôi- khác với cô, nụ cười của anh lại không thể tươi hơn.

- Đi??

- Um, đi ăn thôi, tao nhớ mày quá- Quỳnh ôm lấy tay cô

- Thôi, tao không đi đâu

- Sao vậy??- Quỳnh iu xù

- Tao...tao mệt...- cô cố nặn ra một lý do để không phải trở thành “người thừa” trong tình huống này.

- Vậy à?- tuy biết là không phải nhưng anh lại không ngăn được cái biểu hiện có phần “vui” của mình

- Đành thế vậy- Quỳnh buông cô ra, mặt buồn hiu

- Thôi mà, lần sau nha- cô cười cười dỗ dành Quỳnh, bỗng một ý tưởng lóe lên- Nhưng mà này

- Sao??

- Mày vào đây với tao

Cô vội kéo Quỳnh vào trong nhà. Vắng hoe. Cậu đi đâu rồi nhỉ?? Nhưng mặc kệ, cô giải quyết chuyện quan trọng trước đã.

- Haha, thật là- Quỳnh cười nắc nẻ khi nghe “nỗi khổ” của cô

- Đừng cười mà- cô nhăn mặt

- Um, không cười nữa, để tao giúp mày

Quỳnh mím môi, ngăn không cười và bắt đầu vào việc “giúp đỡ” cô. Xong việc, cô tiễn anh và Quỳnh đi rồi quay vào trong. Cậu vẫn biệt tăm. Cô cũng không để ý mà ngồi vòng tay ra sau, xoa xoa lưng của mình.

Lát sau, cậu đẩy cửa bước vào. Cô cũng ngẩng lên, hỏi cho có lệ

- Về rồi à??

Cậu không đáp mà khóa cửa rồi đi thẳng vào trong. Không phải nói, mặt cô lúc đó khó coi đến thế nào. “*Gì thế, đang quăng bơ mình sao?*”. Cậu vẫn không thèm để tâm mà sắp xếp đồ đạc để ngủ, cậu mệt lắm rồi. Tuy vậy, cậu vẫn không thể “bỏ rơi” cô toàn tập khi mà ánh mắt vẫn vô tình nhìn vào cô. Cô đang mặc cái áo sơ mi không thể sạch sẽ hơn. Dấu chấm hời to đùng. Nhìn thấy ánh mắt của cậu, không hiểu sao, cô lại vội vàng xua tay, lên tiếng giải thích

- Cái này, lúc này bạn của tôi đến giúp tôi chứ không phải Thịnh

Giải thích rồi, cô mới tự thấy mình ngớ ngẩn. “*Làm quái gì mình phải giải thích cho hắn chứ, hắn hiểu làm thì có ảnh hưởng gì đến mình đâu?*”

- Ủ- cậu đáp ngắn gọn, mặc dù lời giải thích của cô khiến cậu có gì đó vui vui trong lòng.

- Mà anh vừa đi đâu vậy??- cô đánh trống lảng sang chuyện khác

- Hóng gió

Cuộc nói chuyện của cả hai đi đến ngõ cụt khi cô không biết nói gì. Hay đúng hơn là cô đang bận tâm tới hành động ngớ ngẩn của mình khi nãy hơn là việc suy nghĩ ra chuyện để nói. Còn cậu thì vẫn còn bị cái gát tay của cô làm hụt hẫng nên cũng không muốn nói nhiều. Nhanh chóng, cả hai nằm xuống vị trí của mình và quay lưng lại với nhau. Mong sao giấc ngủ kéo đến thật nhanh...

Người ta thường nói: tình yêu là mù quáng. Khi một người yêu thì cả thế giới của họ sẽ chỉ xoay quanh một người. Mặc kệ thế nào, ra sao thì trong mắt họ, người họ yêu vẫn là tất cả.

Có lẽ, lí thuyết đó đúng với Du vì Hân có làm gì, có tổn thương cậu ra sao thì cậu cũng dễ dàng quên mất và lại mỉm cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Và, lần này cũng thế.

- Nè nè...- Hân dùng chân đá đá vào người đang nằm cuộn mình dưới đất

- Gì??- cậu nhăn nhó, trong lòng vẫn còn đang khó chịu vì chuyện lúc tối

- Thức dậy đi, sáng rồi kìa, anh không đi làm hả??

- Mặc kệ tôi, liên quan gì đến cô, phiền chết được

- A!!!!!!!, anh ăn nói như vậy đó hả, tôi có ý tốt mà

- ...

- Thôi được rồi, anh dậy đi...- Hân đành xuống nước, vì tối qua, khi nhìn thấy ánh mắt của cậu chứa đầy nỗi buồn, cô lơ mờ hiểu ra nên sáng đành chuộc lỗi bằng cách này- tôi nấu mì cho anh ăn

- ...

- Anh mà không dậy thì thôi nha!!!!- Hân quay đi

- Dậy thì dậy, cô nấu đi- Du tung chăn, ngồi bật dậy và bước nhanh vào phòng tắm, tuy vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nhưng thật ra là lòng đang vui phơi phới. Bên ngoài, Hân đã bắt tay vào làm mà không quên bừa môi nhìn cái kẻ đang-khoái-nhưng-vẫn-cổ-ra-về kia

Sau khi đã vệ sinh xong, Du mở cửa bước ra thì nghe được tiếng hét vượt tần số từ ai kia. Gì nữa đây??

- Mới sáng sớm, cô làm gì vậy??

- Nè, trúng thưởng rồi nè- Hân nhảy tung tung, chia hai tấm vé cào trước mặt Du- thấy chưa, thấy tôi hên không

- Ủ, cô hên thật, trúng cả hai lận nè- Du nhận lấy, mỉm cười, cái vẻ ngây thơ, vô tư của ai đó đã cuốn trôi cơn giận tối qua.

- Cho anh đó- Hân cười tít mắt- anh mang đi đổi đi

- Um, tôi biết rồi- Du nhận lấy, bỏ ngay vào túi, dĩ nhiên, cậu làm gì mà có ý định mang đổi, “May mắn của Hân, sao mà nỡ mang đổi chứ, giữ làm kỉ niệm vậy”

Nhìn thấy vẻ mặt của Du, chắc là đã hết giận. Hân thở phào, cô vội bê hai tô mì xuống và kéo cậu cùng ngồi ăn. Bữa ăn cứ thế trôi qua trong yên bình nếu không phải đột nhiên có tiếng gõ cửa. Cô đặt đĩa xuống, chạy đến mở cửa, cậu tò mò cũng đưa mắt ra xem.

- Lâu quá không gặp, Mai Nhã Hân

- A!!!!!!! Trần Quốc Huy- Hân nhảy lên, ôm lấy cổ người đó hân hoan.

Gì chứ, một Lê Gia Thịnh đã khiến cậu khổ sở lắm rồi giờ lại mọc đầu ra một tên Trần Quốc Huy. “*Aish, lại chuyện gì nữa đây??*”, cậu nhăn nhó. Tại sao giây phút ngắn ngủi bên Hân luôn bị phá đám thế này?

Trần Quốc Huy, bạn bè lúc nhỏ sao?? Từ khi hắn xuất hiện thì quỹ thời gian rảnh rỗi của Hân hao hụt nhanh chóng. Hắn ta cứ đến suốt, cứ như kiểu là không có việc gì làm ý. Hết nhà rồi đến chợ, hắn kề cận Hân hầu như mọi lúc mọi nơi và khiến cậu tức điên. Không tức làm sao được khi mà cậu nhận ra, ánh mắt, cử chỉ, lời nói của hắn dành cho Hân đều...y chang cậu. Chỉ khác là hắn lộ liễu hơn cậu mà thôi.

Niềm an ủi duy nhất cho cậu chính là thái độ của Hân. Có vẻ, Hân chỉ coi hắn như anh trai. Chẳng biết cô nói gì với hắn mà hôm đó khi đưa cô về, khuôn mặt hắn buồn bã và đầy thất vọng khi quay xe đi. Cô thật sự đã nói gì??

Hôm nay, cậu được nghỉ làm. Cô cũng không đi bán nhưng từ sớm đã ra khỏi nhà, chẳng biết làm gì. Thôi kệ, cô vắng nhà thì cậu mới có thể nằm thoải mái trên giường như thế này chứ. Đang lìm đim chuẩn bị ngủ thì cậu có điện thoại. Số lạ??

- Alô??- chuông reo rất lâu, cậu mới thận trọng nghe máy
- Thưa cậu chủ- Thành kính cẩn lên tiếng
- Là cậu sao?? Biết cả số điện thoại của tôi, cậu hay thật- Du cười cười
- Cậu chủ quá khen
- Cậu gọi cho tôi có gì không??
- Chuyện cậu chủ bảo tôi làm hôm trước, tôi đã làm xong, khi nào thì tôi có thể đưa cho cậu chủ??
- Nhanh vậy sao?? À...cứ để đó đi, khi nào cần tôi sẽ gọi cho cậu
- Vâng, thưa cậu chủ
- Tôi cúp máy đây

Cậu cúp máy, nhìn vào màn hình điện thoại suy nghĩ. Có nên lấy giấy tờ lại không?? Sợ rằng, cậu không cẩn thận sẽ bị Hân phát hiện ra chúng, nhưng nếu lấy lại, cậu có thể ra đi bất cứ lúc nào. Đó có phải điều cậu muốn??

Chìm trong mớ hỗn độn, cậu không hay Hân đã về từ lúc nào.

- Nè, anh làm gì đó?? Như người mất hồn vậy??- Hân quơ quơ trước mặt cậu
- À à, không có gì- cậu vội cất điện thoại vào, ngẩng lên cười cười, lúc này mới để ý đến những bọc đồ trên tay Hân- gì vậy??
- Hi, nguyên liệu làm đồ ăn thôi à- Hân tit mát, trong đầu vẽ ra một kế hoạch gì đó
- Cho...Thịnh à??- nhìn thái độ của Hân, cậu ngập ngừng suy đoán

Hân không trả lời, nhưng thái độ của cô thì chắc chắn là vậy rồi. Cậu thoáng buồn, định nói gì đó nhưng cô đã chạy đến góc bếp của mình, bắt tay vào việc.

Cậu ở đó, quan sát cái cách cô thực hiện món ăn mà lòng đầy khó chịu. Sao không phải là dành cho cậu?? Sao lại dành cho một người không quan tâm đến cô?? Tại sao?? Trong đầu cậu rất nhiều câu hỏi, nhưng mặc nhiên không thể trả lời được bất cứ câu nào. Vì tình yêu...căn bản là...không có giải đáp.

Hân đã hoàn thành tác phẩm của mình. Cô vỗ tay hân hoan miệng thì đang lẩm nhẩm câu gì đó, đại loại là khen hoa tay của bản thân. Du tiến lại, đưa tay lấy một miếng, chưa kịp bỏ lên miệng thì đã bị cô đánh đau điếng. Chẳng biết cái đau đó từ đâu.

- Anh không được ăn. Cái này là quà tỏ tình của tôi- Hân tiếp tục sắp xếp thành quả của mình vào một chiếc hộp hình trái tim
- Tò tình??- cậu chau mày
- Ủ- Hân gật gật, vẫn hăng say với công việc, chẳng màng ngẩng lên nhìn Du- hôm nay, tôi quyết định sẽ...- cô ngập ngừng...bày tỏ tất cả với Thịnh
- Vậy sao??- cậu cười nhưng cảm giác như có ai đó vừa tạt một gáo nước lạnh vào mặt mình, đau, rất...
- ...- Hân không đáp, tay vẫn trang trí món ăn của mình miệng thì tùm tùm cười, hình như cô đang tưởng tượng ra viễn cảnh hạnh phúc trong đầu.
- Tôi nay...cô sẽ về chứ??- Du nhẹ giọng, chờ đợi
- Hà??? Sao??- lúc này Hân mới ngẩng lên
- Tò tình xong...thành công...cô vẫn sẽ về chứ??- khó khăn lắm, cậu mới nói hết câu
- Ủ, dĩ nhiên về rồi, nhà tôi mà- Hân gật gù rồi cúi xuống
- Cô nhất định về nhé...tôi nay...tôi đợi cô

Hân bỗng ngừng tay khi nghe được điều đó từ Du, nhưng nhanh chóng, cô lại tiếp tục làm nốt phần còn lại và lấy nắp hộp đặt lên. Xong tất cả, Hân vào trong phòng tắm. Lát sau bước ra với bộ dạng sạch sẽ, khác hẳn với hình ảnh bà nội trợ khi nãy. Bỏ chiếc hộp và túi, Hân tung tăng bước đi.

“Chúc cô thành công nhé, tôi nay, cô nhất định phải hạnh phúc, có biết không?”, nhìn cô bước đi, cậu mỉm cười, nụ cười thật buồn.

- Tôi nghe thưa cậu chủ- Thành vội nghe máy khi thấy số điện thoại của Du trên màn hình

- Lát chúng ta gặp nhau, tôi muốn lấy lại giấy tờ

- Vâng

Du tắt máy, quơ vội chiếc áo khoác rồi đi ra ngoài. *“Chỉ còn hôm nay, tôi phiền cô chỉ hôm nay nữa thôi, ngày mai, tôi sẽ không còn ở đây, vì vậy, đêm nay, cô nhất định phải về, phải để tôi nhìn thấy gương mặt hạnh phúc của cô lần cuối nhé...”*

Hân đứng trước cửa nhà Thịnh, cô vẫn chưa dám bước vào trong. Hồi hộp, lo lắng...là tâm trạng của cô lúc này. Điều hòa lại hơi thở của bản thân, cô lấy hết can đảm lần cuối cùng, nắm chặt lấy chiếc túi trên tay mình, cô đẩy cửa bước vào, may thật, cửa không khóa.

- Anh yêu em

Cô giật mình, vội ghé mặt vào căn phòng nơi vừa phát ra tiếng nói đó. Và rồi, tất cả mọi niềm tin, hi vọng mà vài phút trước Hân đang mang bỗng chốc vỡ vụn khi cô nhìn thấy Thịnh đang ôm Quỳnh. Sức lực của cô như bị ai đó rút cạn nhanh chóng khiến cô đến đứng vững còn không thể. Vịn tay vào tường, cô cố sức đi ra khỏi nơi đó vì chỉ cần ở lại một giây một phút nữa thôi thì Hân sợ trái tim mình sẽ tan nát mất, à không đúng, chẳng phải nó đã tan nát rồi sao??

- Em xin lỗi- Quỳnh từ từ gỡ tay Thịnh ra khỏi người mình

- Sao...sao vậy??- Thịnh ngỡ ngàng, nhìn người con gái trước mặt, đôi tay buông lỏng không chút sức lực

- Em...em không thể- Quỳnh cúi mặt, né tránh ánh mắt của Thịnh

- Em...có người khác sao??

- Xin lỗi, nhưng...em và anh ta đã có hôn ước- Quỳnh áp úng

- Là cậu chủ giàu có nào sao??- Thịnh nhếch môi, giọng nói có phần mỉa mai

- Phải, anh ấy là cậu chủ, nhưng không như những người khác, anh ta rất tình tế, dịu dàng. Bên ngoài thì rất lạnh lùng nhưng trái tim lại ấm áp, rất quan tâm em và còn...

- Đủ rồi- Thịnh cắt ngang, anh không thể chịu đựng thêm khi nhìn thấy ánh mắt của Quỳnh, ánh mắt lấp lánh hạnh phúc, yêu thương khi kể về tên cậu chủ đó- anh hiểu rồi

- Xin lỗi

Quỳnh quay lưng bước đi, không quay lại. Vì Quỳnh sợ nhìn thấy khuôn mặt đau khổ đó của Thịnh sẽ khiến bản thân không yên. Rõ ràng là đã từ chối, không tiếp nhận, nhưng tại sao khi chính miệng nói ra, chính miệng gạt bỏ thì Quỳnh lại cảm thấy khó khăn, xót xa thế này. Cô có lựa chọn đúng không?? Cô thật sự yêu cậu chủ đó chứ??

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

“Khuya như vậy rồi, tại sao vẫn chưa về??”, Du cứ đi đi lại lại, chốc chốc nhìn lên đồng hồ rồi lại nhìn ra cửa sổ chờ đợi bóng hình một người con gái. Ngày cuối cùng ở đây chẳng lẽ cô không định cho cậu nói lời tạm biệt sao?? Hay là, có chuyện gì xảy ra với người cậu yêu?? Nghĩ đến đó, khuôn mặt cậu lộ rõ vẻ sợ hãi, lo âu, đôi tay vô thức siết chặt lấy những giấy tờ nhận được lúc chiều. Nhìn đi, nhìn lại bao nhiêu lần về phía cửa sổ thì vẫn chỉ có thể, vẫn màn đêm tĩnh mịch đến đáng sợ, vẫn bầu trời tối đen không trăng không sao, vẫn những ngọn đèn vàng le lói bên đường, vẫn khoảng sân vắng vẻ không một bóng người...

Trên con phố lạnh lẽo khác, một bóng hình mỏng manh, yếu đuối lang thang từng bước từng bước với khuôn mặt còn đọng những giọt lấp lánh. Sương đêm?? Lệ buồn??

“Cộp...cộp...cộp...”

Tiếng gõ cửa vang lên phá tan sự yên lặng của đêm và đánh thức Du- người đang trong giấc ngủ mơ màng, có lẽ, cậu ngủ quên trong lúc chờ Hân về.

- Sao đến giờ cô mới về??- cậu lao ngay đến mở cửa, giọng đầy tức giận nhưng lại chứa đầy lo lắng.

- Mặc kệ tôi... liên quan gì đến anh- giọng nói lè nhè phát ra cùng mùi rượu nồng nặc khiến cậu thêm tức giận. Nhưng, nhìn thấy khuôn mặt đăm lè của Hân- người mà cậu mong mỏi cả đêm nay, tim cậu bỗng thất lại. Có lẽ, cậu biết lí do vì sao Hân lại say đến thế

- Tránh... tránh ra cho tôi vào...- Hân đẩy cậu ra, loạng choạng bước vào trong

- Cần thận...- Du vội ôm lấy thân hình nhỏ nhắn khi nhận thấy nó sắp ngã

- Bỏ tôi ra!!!!!!- Hân hét, vùng vẫy và cố thoát ra khỏi vòng tay của Du- đừng chạm vào tôi- cô cố gắng nói nhưng chỉ càng làm vòng tay Du thêm chặt, cậu không muốn buông cô ra

- Có chuyện gì với cô vậy??- Du hỏi khi thấy Hân đã từ bỏ ý định cầm cậu chạm vào người. Giọng nói dịu dàng nhưng chứa trong đó một sự lo lắng, xót xa không kìm nén.

Hân im lặng, cô không trả lời mà chỉ hướng mắt về một nơi vô định nào đó ở phía xa. Du thấy vậy cũng không hỏi nữa. Cậu dìu cô lại giường rồi đi về phía bếp. lát sau, cậu đi đến chỗ cô với ly trà nóng trên tay

- Uống đi... nó sẽ giúp cô giải rượu

- ...

Lại một sự im lặng nữa trả lời cho câu nói của cậu. Bên cạnh, người con gái đó vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi những hạt mưa đã bắt đầu rơi. Cậu như bất lực, chỉ biết ngồi yên bên cạnh, bí mật ngắm nhìn Hân. Ngắm nhìn khuôn mặt đẹp tuyệt vời ấy, tưởng như, cậu có thể dành cả đời chỉ để làm việc này. Để rồi, cậu sẽ dùng lời nói dịu dàng và ánh mắt trìu mến để cho cô ấy biết, cô ấy thật sự rất đẹp..

- Sao anh lại quan tâm tôi như thế??- Hân lên tiếng hỏi, phá tan sự yên tĩnh nơi căn phòng.

- Tôi...- Du bối rối, bản thân cậu không biết trả lời thế nào

- Tôi chẳng đáng để anh quan tâm đâu- không đợi Du trả lời, Hân đã lên tiếng

- Tại sao??- Du muốn nói, hỏi rất nhiều những thoát ra khỏi miệng chỉ có thể vồn vện hai từ.

- Vì...tôi là một kẻ tội đồ- giọng nói của Hân run lên. Du quay sang, trong ánh sáng mờ ảo của ngọn đèn, thấp thoáng là những giọt lấp lánh vương trên đôi mi của người con gái ấy.

- Tại sao??- cậu lặp lại như một lập trình

- Vì...ngay cả người tôi yêu cũng không yêu tôi

Roi, roi thật nhiều những giọt nước vô tình. Động đó, rồi lại rơi... vỡ tan như thứ tình yêu mà Hân nghĩ rằng mình có... ảo lắm... hư vô lắm...

- Tôi đã sai thật nhiều... bấy lâu này... tôi không hề biết rằng anh ấy không hề yêu tôi... một chút cũng không

Hân nức lên, cô cố gắng giải tỏa những cảm xúc đã bị kiềm nén. Du không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn khuôn mặt ướt đẫm lệ của cô với ánh mắt trìu mến nhưng lại đượm buồn. Như cái tình yêu mà cậu dành cho cô, mãnh liệt nhưng thâm kín.

- Anh ấy chỉ coi tôi như một người bạn, một người em gái. Người anh ấy yêu không phải là tôi. Vậy mà tôi vẫn mãi đắm chìm trong cái mộng tưởng của chính mình. Tôi ngốc!! Tôi cứ nghĩ rằng nếu cạnh tranh công bằng với cô ấy, với những cố gắng của tôi sẽ có thể chiếm được trái tim của anh ấy. Nhưng, tôi sai rồi. Tình yêu chứ đâu phải là một cuộc thi. Tôi đã xem trái tim của anh ấy như một giải thưởng mà cả tôi và cô ấy đều ước mong. Tôi sai quá nhiều rồi... Ngay từ đầu, giải thưởng kia đã thuộc về cô ấy, còn tôi, dù có cố gắng như một con ngốc, có đổ bao nhiêu công sức, mồ hôi và nước mắt thì mãi mãi vẫn là kẻ thua cuộc...

Những con nấc vẫn tiếp tục. Người con gái trước mặt đã quá đau khổ nhưng, cô có biết, người ngồi bên cạnh cô còn đau hơn gấp nghìn lần khi thấy cô khóc, cô đau nhưng lại vì một ai đó mà không phải là cậu.

Một sự im lặng kéo dài. Du không nói gì. Vì cậu biết bây giờ, cậu còn có thể nói được gì nữa đây. Cậu đâu có đứng ở vị thế được can thiệp vào chuyện riêng tư của Hân. Cậu đơn giản chỉ là một kẻ ở nhờ, một người bạn, một người bên cạnh những khi cô buồn. Cậu không thể làm gì để lau đi những giọt nước mắt đó hay làm dịu nỗi đau trong cô. Từ trước đến nay, cậu đều bất lực. Cậu tự trách bản thân. Có lẽ, nếu cậu nói ra tình cảm của mình thì cậu có thể làm lành mọi đau khổ mà cô phải gánh chịu, mang hạnh phúc đến cho con tim cô ấy, con tim vốn kiệt quệ và khao khát yêu thương. Ừ, thì có lẽ. Cậu ước mình có thể nhưng sao cậu lại không đủ can đảm, cậu sợ một nỗi sợ vô hình nào đó, ngăn cậu không thể lộ những điều bản thân chôn giấu.

Một sức nặng đè lên vai cậu. Là thân thể một ai đó đã dựa hẳn vào cậu. Khuôn mặt thiên thần mà cậu vẫn hằng yêu đang ở đó, rất gần, gần đến nỗi chỉ cần cô ấy nhúc nhích thì cậu có thể chạm vào làn môi ngọt ngào đó. Một sức nóng đang thiêu đốt cậu, cậu không thể là chính mình nữa rồi. Cậu biết, làm vậy là không phải, nhưng lần này cậu sẽ để trái tim mình quyết định. Cậu đã phạm nhiều sai lầm ngu ngốc vì lí trí. Nhưng lần này, có lẽ sẽ khác... có lẽ...

Cậu đặt môi mình lên môi Hân. Ngọt ngào lắm, dịu dàng lắm và trong đó còn lẫn một chút hơi men. Nụ hôn ngắn, nhẹ nhàng nhưng đầy lưu luyến. Cậu cười, một nụ cười buồn rồi đặt cô ấy nằm xuống giường, đắp chăn cho cô ấy và vuốt nhẹ vài sợi tóc vương trên vầng trán ướt đẫm mồ hôi. Cậu thì thầm.

- Đồ ngốc, sao lại tự làm bản thân mình đau khổ như vậy?? Rõ ràng là rất buồn, rất muốn khóc nhưng lại giấu vào bên trong tâm hồn nhỏ bé kia, em nghĩ là tâm hồn em có thể chứa hết những thứ đó sao?? Đừng cứ tỏ ra vui vẻ, yêu đời và mỉm cười như thế vì cảm giác đó, anh biết, thật sự rất khó chịu. Muốn khóc, em hãy khóc òa lên thật lớn, như vậy thì mới có thể giải tỏa tâm trạng, để vui đi nỗi đau có biết không. Vai của anh, ở đây sẽ là chỗ dựa cho em, những khi mệt mỏi, buồn đau em hãy tựa vào. Em không sai, không hề sai. Yêu một người không phải là lỗi lầm gì cả. Còn nếu là lỗi lầm, sai trái thì em yên tâm, nhất định sẽ có một thằng ngốc cùng sai với em vì... anh ta cũng yêu thầm và chờ đợi một ngày nào đó người anh ta yêu sẽ yêu anh ta. Em có biết cảm giác của anh thế nào khi em luôn nghĩ về người khác không?? Anh đau thế nào em có biết không?? Tại sao, em không thử một lần quay lại để rồi nhìn thấy anh đứng đó lặng lẽ ngắm nhìn em. Tại sao, em cứ mãi nhìn về phía trước để rồi bị hi vọng của chính mình đập vỡ con tim mình. Nếu anh ta yêu em, anh sẵn sàng làm người xa lạ, đứng bên ngoài ngắm nhìn em hạnh phúc. Nhưng tất cả những gì anh nhìn thấy là sự đau khổ của em. Em đã đau vì anh ta quá nhiều, khóc quá nhiều. Anh không thể nhìn thấy em như vậy nữa. Có lẽ đã đến lúc... đến lúc anh nói ra tình cảm của mình. Anh sẽ ở bên cạnh em, yêu em, chăm sóc em, bảo vệ em. Có thể bây giờ, em không yêu anh. Nhưng anh tin, một lúc nào đó, em sẽ quay lại và nhìn thấy anh. Sẽ yêu anh như chính anh yêu em. Được không em?? Anh sẽ ở đây chờ em, đợi em. Anh hứa... mãi mãi...

Cậu bước về phía tủ rồi đặt giấy tờ vào một góc sâu bên trong. Có lẽ bây giờ, cậu không cần chúng nữa rồi.

Những tia nắng đầu tiên của ngày bắt đầu rơi xuống làm bừng sáng cả khoảng sân. Cái ánh sáng màu vàng nhạt đó cứ chảy dài, chảy dài, len lỏi qua khung cửa sổ soi vào bên trong căn phòng nhỏ- nơi có hai con người vẫn đang say sưa trong giấc ngủ, và dừng lại trên khuôn mặt người con gái. Có ánh sáng chiếu vào khiến đôi hàng mi kia khẽ run run, chớp chớp. Cô tựa mình, quay sang bên cạnh đưa tay tìm gối ôm.

“*Gì đây??*”, cô nhắm mắt thăm nghĩ và đưa tay sờ soạng liên tục, sao cái gối ôm hôm nay mềm mềm, ấm ấm, đàn hồi thế này?? Bằng một cách khó khăn, cô cố nhướn đôi mi lên để quan sát vật mình đang ôm. “*Á, là anh ta*”, cô gật gù, yên tâm nhắm mắt lại ngủ tiếp.

“*Khoan đã...*”, não của cô bắt đầu hoạt động, thống kê lại hình ảnh mình vừa thấy, “*anh ta đang nằm ở đâu vậy??*”. Ngay lập tức, cô bật dậy và như một phản xạ, cô tặng ngay cho người nằm đối diện mình một đạp khiến kẻ tội nghiệp đó bay thẳng xuống đất. Cái âm thanh vang lên sao đó thật khiến cho người khác khiếp sợ.

- A!!!!!!! Ai cho anh lên giường tôi nằm hà???- Hân hét lớn không quên nhìn lại cơ thể mình, “*Mày quá, quần áo vẫn nguyên vẹn*”, cô thở phào.

- Mới sáng sớm, cô nổi điên gì vậy hà??- Du ngồi dậy, cố đưa tay xoa cái lưng vừa tiếp đất của mình, mặt vẫn còn ngáy ngủ, chưa nhận ra được tình hình- Oáp...

“*Tối qua...tối qua mình say...đi về đây...có người đỡ mình vào...trà nóng...và....*”, trong cơn bán loạn, Hân cố nhớ lại những gì đã xảy ra, sắp xếp chúng lại theo một lô-gic, đột nhiên, cô đưa tay lên môi mình, “*...và...hôn...!!!?*”

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Trong khi Du chưa kịp đứng dậy thì Hân đã lao tới, hai tay bóp chặt lấy cổ cậu cùng với tiếng hét chói tai.

- Tối qua anh làm gì tôi hà??? Cái đó...cái đó...cái đó...- Hân ngáp ngừng, đôi tay bỗng chốc nói lòng nhưng rồi lại siết chặt ngay lập tức- ...là nụ hôn đầu của tôi đó- nói xong bỗng dưng mặt đỏ bừng

- Hà???- Du ngơ ngơ, nhưng chỉ vài giây sau, cậu nhớ lại mọi chuyện, nhìn khuôn mặt như quả cà chua của Hân mà phì cười- vậy đó hà??

- Anh...muốn chết hà??- Hân bặm môi, siết chặt hơn lấy cổ cậu

- Nụ hôn đầu tiên sao?? Có cần tôi hôn lại không??

Cậu nhìn Hân, nháy mắt, đôi tay gỡ tay cô khỏi cổ mình và tẩu thoát. Hân ngờ ra vài giây rồi cũng đuổi theo, miệng thì không ngừng la hét, gào gú. Cả hai cứ thế mà rượt đuổi nhau trong căn phòng nhỏ. Lúc này, Du đã tỉnh táo, thật sự tỉnh táo, cậu sẽ để trái tim của mình làm chủ. Du dùng chân, vô tình khiến người đuổi theo phía sau mất đà, đập mặt vào lưng cậu.

- Anh...

Hân ngẩng lên, đưa tay định đập cậu nhưng chợt khựng lại. Ánh mắt đó... Hân đứng yên, gần như là hóa đá trước biểu hiện bất thường của cậu. Đôi tay cậu bỗng nắm lấy tay Hân. Cừ chỉ dịu dàng, tha thiết đến không ngờ.

- Anh...

Cuối cùng, cậu cũng chịu mở miệng. Nhưng trớ trêu thay, tình huống này lại bị phá đám y như những cảnh tỏ tình của nhân vật chính mà ta hay thấy trên phim. Lần này, kẻ phá đám không ai khác mà chính là Thịnh. Cũng không thể trách Thịnh khi mà tối qua Du chỉ mãi đỡ lấy Hân mà quên cả khóa cửa. Lát nữa họ nên kiểm tra đồ đạc trong nhà xem có mất gì không.

- Hân à...

- Ồ...anh...?- Hân quay sang Thịnh, khác với lần trước, lần này, Hân không rút tay ra khỏi Du, hoặc cũng có thể cô không biết Du đang nắm tay mình.

- Anh đến tìm em- Thịnh mỉm cười, nụ cười rạng rỡ như nắng ban mai mà trước đây Hân xem là đẹp nhất. Nhưng, bây giờ, nó lại trở nên bình thường

đến lạ trong mắt Hân.

- Có việc gì sao??- Hân hỏi bằng giọng hồ hững, đôi chân bước về phía Thịnh. Vô tình, đôi tay kéo Du- người này giờ vẫn im lặng quan sát, bước theo.

- À...ờ...- Thịnh ngập ngừng, đưa mắt nhìn sang Du ra chiều khó xử

- Tôi có việc phải ra ngoài, hai người nói chuyện đi- Du hiểu ý, định tránh

- Không sao cả- Hân lên tiếng, vội nắm chặt lấy tay Du khi nó sắp rời khỏi- anh cứ ở đây đi- đoạn, cô quay sang Thịnh và nói bằng giọng điềm tĩnh nhất có thể- anh cứ nói đi, không sao đâu, anh ấy là người yêu của em, em không muốn giấu anh ấy bất cứ chuyện gì cả, liên quan đến người con trai khác lại càng không.

- À...- bị lâm vào tình thế khó xử, Thịnh ngập ngừng, không biết phải nói gì, chỉ buột miệng hỏi- hai người yêu nhau sao??

- ...- Hân im lặng, đôi tay bắt gặp siết chặt.

- Phải- hiểu ý, Du cũng phụ họa theo, cậu rút tay khỏi tay Hân và đặt nó lên vai cô, kéo về phía mình- anh định nói gì với người yêu tôi sao??

- Ừ, cũng không có gì, chỉ là có việc nên ghé ngang thăm hai người thôi- Thịnh mỉm cười, thái độ hòa nhã khác hẳn với vừa nãy- thôi, tôi phải đi đây, không làm phiền hai người.

- Tạm biệt- cả hai đồng thanh

Nhìn bóng thịnh xa dần, xa dần rồi khuất hẳn Du mới buông Hân ra mặc dù trong lòng cậu lại không muốn vở kịch này kết thúc sớm đến thế. Hụt hẫng, tiếc nuối,...đó có phải là cảm giác của Du khi lần trước Hân buông cậu ra không?? Vì...khi đôi tay cậu vừa rời đi, Hân đã cảm nhận được cảm giác đó.

Hân quay lưng, định bước vào trong nhưng đầu óc bỗng choáng váng, đứng không vững cô vội đưa tay vịn vào cửa. Du nhìn thấy cũng vội vàng chạy đến đỡ.

- Cô sao vậy??- cậu lo lắng hỏi

- Không sao- Hân lắc đầu, đưa tay lên trán xoa xoa- chỉ là hơi chóng mặt thôi

- Để tôi đỡ cô- Du đỡ cô về phía giường- ngồi đây đi, để tôi đi mua chút gì cho cô ăn- cậu nói nhanh rồi quơ vội lấy áo khoác định bước ra

- Anh không đi làm sao??- Hân ngẩng lên, hỏi với theo

- Ừ, không, hôm nay tôi ở nhà với cô- cậu dừng chân, quay về phía cô- vì, tôi nghĩ chắc hôm nay cô cũng sẽ không đi bán đâu.

- Ừ- Hân gật đầu khi cánh cửa đã đóng lại.

Hân trầm ngâm khi Du đã rời khỏi. Tới qua, chẳng phải cô đã uống trà nóng đó sao?? Chỉ là cô quá mệt mỏi để mở mắt nhưng cô vẫn có thể nghe được tất cả những gì cậu nói. Những điều đó làm cô phải suy nghĩ.

“Rõ ràng là rất buồn, rất muốn khóc nhưng lại giấu vào bên trong tâm hồn nhỏ bé kia, em nghĩ là tâm hồn em có thể chứa hết những thứ đó sao?? Đừng cứ tỏ ra vui vẻ, yêu đời và mỉm cười như thế vì cảm giác đó, anh biết, thật sự rất khó chịu. Muốn khóc, em hãy khóc òa lên thật lớn, như vậy thì mới có thể giải tỏa tâm trạng, để vơi đi nỗi đau được có biết không”

Lần đầu tiên có người nói với Mai Nhã Hân những lời như vậy. Trước đây, khi buồn, khi muốn khóc,...cái cô nghe được chỉ là “Mai Nhã Hân là cô gái mạnh mẽ mà, sao có thể buồn được chứ”, “Chẳng phải em là Hân cực kì sắt đá sao?? Sao lại khóc vì chuyện như thế??”,... Thậm chí có lần, chính Thịnh còn nói với cô rằng cô khóc rất xấu, không nên khóc mà phải mạnh mẽ lên, thế là từ đó về sau, dù đau đớn cô vẫn cắn chặt môi không cho mình khóc trước mặt anh. Cô muốn, cô sẽ luôn đẹp trong mắt anh.

Còn những lời của cậu, hoàn toàn khác hẳn. Bảo cô không che giấu, bảo cô khóc thật lớn,... Cậu thật sự nhìn ra sao??

Thịnh cứ bước đi, đến khi mệt thì dừng chân và ngồi xuống cái ghế đá trước mặt. Mãi đi mà anh không để ý mình đến công viên từ lúc nào. Cũng tốt, ngồi lại để suy nghĩ một chút cũng tốt. Anh vừa làm cái gì thế này?? Vì bị Quỳnh từ chối tình cảm mà định lấy Hân ra để thế vào sao?? Thật đáng chết mà. Anh đưa tay, tự đánh vào mình khi nghĩ về hành động điên rồ và ích kỷ của bản thân. Lúc đó, thật may là anh đã không làm vậy, thật may... Vì nếu làm vậy, anh chắc chắn sẽ mất đi bản thân và cả cô em gái đáng yêu của mình.

Đêm, những con đường bắt đầu lên đèn. Hoạt động buôn bán cũng được thực hiện rầm rộ khắp vỉa hè. Mọi người đều tất bật với công việc của mình và lẫn trong dòng người đông đúc, bạn rợn kia thì có hai người...nói sao nhi...họ có vẻ kì lạ và đầy rãnh rỗi.

Cô gái đi phía trước, lúc cô bước thật nhanh, lúc chậm dần rồi dừng hẳn và quay ngoắt lại. Chàng trai đi phía sau, bước vội vã theo, ánh mắt quan sát cô ta không rời nhưng khi cô ta quay lại thì cậu lại quay sang hướng khác vờ như không quen biết. Và người ta thấy sau mỗi lần như vậy thì khuôn mặt của cô gái kia lại tối sầm thêm.

- Này!!!!!!!!!!!!!!- Hân đột ngột quay lại, hét lớn vào người phía sau
 - ...- ngó lơ, vờ như không quen không biết
 - Anh rảnh quá, sao cứ đi theo tôi hoài vậy hả??- Hân nghiêng răng
 - Ai...ai...theo cô đâu, cô hoang tưởng hả??- Du tròn mắt, vờ như mình bị mắc oan
 - Nãy giờ cứ theo sau tôi là sao??
 - Không có theo, chỉ là cô đi đường cô, tôi đi đường tôi nhưng lại cùng đường thôi- cậu giải thích đồng thời biện hộ cho sự “trong sạch” của bản thân
 - Ngụy biện- Hân bĩu môi, quay lưng bước đi
 - Cô đi đâu vậy??- Du chạy lên bước cạnh cô, quay sang hỏi
 - Tôi đi đường tôi- hất hàm
 - ...- bị quê, không nói nên lời chỉ biết bước nhanh nhanh theo
 - Này- bỗng, Hân đứng lại
 - Gì??
 - Anh đi theo tôi phải không??- Hân nheo mắt dò xét thái độ của người đối diện
 - Không...không có
 - Vậy thì thôi, tôi đang muốn có người đi cùng, định rủ anh nhưng anh có đường đi của mình thì thôi. Để tôi gọi cho Huy đi cùng vậy- Hân chặt lưỡi ra chiều tiếc rẻ rồi không thèm để ý tới khuôn mặt “hối tiếc” của Du mà lấy điện thoại ra định bấm gì đó.
 - Ừ...- Du đưa tay chặn điện thoại của cô, đưa mắt ngó lơ sang chỗ khác- tôi...tôi theo cô, được chưa??
 - Có thể chứ- Hân hí hửng, đẹp điện thoại vào rồi nắm lấy tay Du- đi
 - Đi đâu- Du bắt đầu có cảm giác bất an khi Hân chủ động nắm tay mình, “ám khí quá”.
 - Đi rồi biết
- Hân cười cười, chưa kịp để Du trả lời thì đã lôi cậu chạy đi. Còn cậu bắt buộc phải chạy theo vì...lo. Cũng đúng thôi, Hân vừa thất tình mà lại là con gái biết đâu sẽ nghĩ quẩn mà làm liều. Nghĩ tới đó, cậu bỗng thấy rợn người nên từ sáng đến tối cứ kè kè theo sau cô để lỡ cô mà manh động thì cậu sẽ ngăn chặn kịp thời. Nói ra, cậu cảm thấy mình thật là vĩ đại, à không, tình yêu thật vĩ đại mới đúng
- Học...học...tối rồi...học...học...- Hân dừng chạy, cúi gập người rồi đặt tay lên đầu gối mà thở dốc. Sau khi băng qua vài con đường thì đôi chân của cô cũng được “tha”.
 - Đây...chẳng phải là...- Du cũng chẳng khá khẩm hơn khi lời nói cứ đứt quãng vì tiếng thở- công viên lần trước sao??- cậu đưa mắt nhìn quanh rồi đưa ra kết luận
 - Ừ- lúc này Hân mới ngẩng lên nhìn Du cười tít mắt- chạy vui không??
 - Cô còn nói nữa- Du nhăn mặt- lần nào cô nhẹ nhàng với tôi thì cũng có chuyện chẳng lành cả, vui gì mà vui, mệt muốn chết
 - Xùy, vui thế còn gì- Hân bĩu môi rồi bỏ mặt Du đứng đó mà ngồi xuống cỏ- ngồi đi- đập đập tay vào chỗ trống bên cạnh
 - Người như cô có vẻ thích làm điều rảnh rỗi- vừa ngồi xuống Du vừa mĩa mai
 - Ừ, kệ tôi, tôi quen rồi
 - Vậy là cô hay chạy lắm hả?? Thảo nào chạy nhanh thế- cậu gật gù
 - Tôi chạy từ nhỏ cơ, có thể nói là tuyển thủ cừ khôi cho môn điền kinh, tiếc là tôi không tham gia thể thao thôi- Hân hí hửng kể lại tuổi thơ “huy hoàng” của mình.
 - Cô không có đam mê với môn chạy thì sao phải chạy??- Du chau mày khó hiểu
 - Anh ngốc quá- Hân quay sang vỗ vai cậu cái bốp- lúc nhỏ tôi đi phá làng phá xóm, không chạy nhanh thì người ta bắt được oánh rồi sao

- Đúng là...- Du bắt đầu thấy đuối khi nghe lí do hết sức trời ơi của Hân, nhưng nhìn thấy vẻ mặt hớn hở cùng nụ cười tí mắt của cô thì cậu lại ngẩn ngơ. Nhớ ra gì đó, cậu vội đưa tay khều nhẹ Hân- này!!!

- Hà??- bị cắt đứt dòng hồi tưởng, Hân nhăn mặt quay sang

- Sau này...cô đừng chạy nữa

- Sao??- Hân nheo mắt, có vẻ vẫn chưa hiểu ý của Du

- Đừng chạy, đừng trốn tránh nữa. Vì...sẽ có một người đứng ra che chắn, bảo vệ cho cô dù là bất cứ tình huống nào

- Ai mà tốt quá vậy??- Hân cười cười quay sang cậu nhưng chợt nụ cười tắt dần khi thấy ánh mắt quả quyết như để chứng minh những điều mình vừa nói của cậu. Cậu định nói gì tiếp theo?? Cậu trời đừng phải là điều Hân đang nghĩ, nụ cười của cô trở nên cứng ngắt

- Là tôi- Du gật đầu khẳng định

- Đùa à- Hân quay đi tránh ánh mắt đó nhưng trong lòng lại cảm thấy khó xử. Cô cũng ước mình có thể tìm được biểu hiện đùa cợt trên khuôn mặt của Du. Nhưng không, hoàn toàn không.

- Tôi không đùa...tôi... Nếu...tôi yêu cô...

- Nhìn kia- Hân reo lên, cắt ngang những gì Du đang nói. Chỉ tay lên trời, cô bĩu môi, cố tình lảng sang chuyện khác- hôm nay nhiều sao quá. Aish, gì chứ, Mai Nhà Hân này thật tình mà trời đẹp thế sao.

- Ừ ừ...- bị cắt ngang dòng cảm xúc, Du cũng không biết nói gì chỉ biết gật đầu đồng tình theo Hân.

- Anh biết không??- Hân hỏi khi đang ngẩng lên nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời.

- Sao??

- Lúc phát hiện ra chỗ này, tôi đã từng nghĩ sẽ đến ngắm sao cùng người mình yêu. Tựa vào vai người đó, vừa ăn kem, vừa ngước nhìn trời, vừa nghe người đó hát...- Hân xòe bàn tay ra vừa nói vừa đếm từng ngón rồi đột nhiên cô nhìn Du, khuôn mặt lộ rõ vẻ phấn khởi- như vậy, chẳng phải là hạnh phúc lắm sao??

- Ừ, hạnh phúc- nhìn về mặt của cô, Du bất giác mỉm cười rồi hát vài câu về phía cô- nè, tôi có vai nè, có cần tôi đi mua kem không?? Còn nữa, cô thích nghe hát bài gì??

- Thôi đi- Hân vỗ vai Du một cái rồi đau- anh đứng là...- chợt, cô im lặng- nhưng...lần nào cũng là anh. Lần trước hẹn hò đi chơi với tôi cũng là anh, lần này ngắm sao cũng là anh...

- Cô có biết tại sao không??- Du thôi không cười mà nhìn sang Hân hỏi nhỏ

- Sao??- Hân lắc đầu khó hiểu

- Có thể do tôi và cô có duyên phận...

- Thôi đi, nhầm nhứ quá, tôi không tin chuyện đó đâu- Hân xua tay rồi lại quay đi lẩn tránh Du. Hôm nay anh ta toàn nói những điều lạ lùng gì vậy??

Du im lặng, thôi không nói nữa mà chỉ ngồi ngắm Hân chăm chú như chính cô đang ngắm những vì sao kia, mà có thể là cô đang giả vờ ngắm chúng. Đột nhiên, Hân đứng dậy, phũ phũ tay

- Nè, nghỉ ngơi đủ rồi, anh có muốn vận động thư giãn gân cốt không??

- Là sao?? Đừng nói với tôi là...- Du cũng đứng dậy theo nhưng lại có vẻ e dè hơn. Cậu lại linh cảm được điều không hay sắp xảy ra.

- Nhìn nè

Hân bẻ tay cộp cộp rồi tiến về phía trước- nơi có “đôi tình nhân” đang “tâm sự” với nhau. Xác định được đối tượng, cô cúi xuống nhặt lấy chai nước bị người khác vứt gần đó cầm vỗ vỗ vào tay ra điệu bộ chuyên nghiệp chẳng khác gì giang hồ sắp hành xử người khác.

- Khoan đã

Du la lên, định ngăn cản Hân dù biết khả năng thành công là không có. Nhưng đã không còn kịp, chai nước kia đã rời khỏi tay Hân và bay về phía “đôi tình nhân” đó. Cậu chờ người ra và lại càng sốc hơn khi “đôi tình nhân” đó quay lại, không phải chứ?? Hai người con trai?? Trong khi đầu óc chưa nhận định được đây là loại tình hình gì thì đã thấy Hân chạy về phía cậu, nắm lấy tay và lôi đi. Lại chạy tiếp sao??

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

- Cô...cô...đúng là rãnh rỗi mà- Hân vừa dừng chân lại là nghe thấy tiếng trách móc cùng giọng thở gấp gấp của cậu
- Kệ tôi, đã bảo là vui mà- cô cười cười, đưa tay quẹt nhanh mồ hôi trên trán- mới chạy qua có ba con phố, còn ít, mà hai “chị” kia chắc đuổi không kịp rồi, hahaha, nghĩ sao mà đòi rượt theo Mai Nhà Hân này chứ- màn tự sướng diễn ra khi thể lực của đôi bên dần phục hồi- sao?? Vui không??
- Không- Du đáp cộc lốc
- A!!!! Ý gì đây hả, hành động vừa rồi cũng là một việc tốt đó
- Tốt, đâu ra mà tốt vậy??- không muốn cãi nhau nhưng cách nói của Hân thật khiến cậu bất bình.
- Không tốt chứ còn gì, này nhé- Hân xòe tay ra, vừa chỉ vào tay vừa lí luận- ở đó là công viên, mà công viên sẽ có trẻ nhỏ. Nếu để chúng nó nhìn thấy cảnh đó thì sao?? Không tốt, không tốt tí nào. Bởi vậy, tôi phải ra tay để giữ gìn mỹ quan đô thị. Đúng chứ??
- Ủ ừ, đúng đúng- đến nước này cậu chỉ biết gật đầu đồng tình theo vì lí luận của Hân, hay nói đúng hơn là đường sức cho đoạn đường về nhà, cãi nhau sẽ rất mệt.
- Ngoan- Hân vỗ vai cậu khen ngợi rồi quay đi
- Nè, khoan
- Cậu vội nắm lấy tay Hân, quay cô lại đối diện với mình. Mặc kệ khuôn mặt ngạc nhiên đến ngờ ngạc của Hân, cậu đưa mặt mình sát gần mặt cô và bình thần lấy khăn trong túi ra lau những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, gò má,...của cô với một sự quan tâm gần như tuyệt đối. Ánh mắt của cậu khi nhìn Hân chứa đầy yêu thương, trêu mếu.
- Xong rồi đó- cậu mỉm cười nhìn khuôn mặt sạch sẽ của Hân
- Cám...cám ơn...- Hân lúng túng đẩy cậu ra nhưng cậu lại nắm lấy cô- gì nữa đây??
- Đây là lần cuối cùng cô chạy nhé!! Sau này, đừng như thế nữa- cậu nhìn sâu vào mắt Hân, khẩn thiết.
- Đó không phải là chuyện của anh!!!
- Hân gất gồng, gạt tay cậu ra rồi bước đi. Không quay lại cô cũng thừa biết khuôn mặt buồn bã của cậu phía sau. Ủ, là cô quá đáng khi hét lần này đến lần khác phũ phàng với cậu, bỏ qua những chân tình cậu thổ lộ, trốn tránh ánh mắt tràn đầy yêu thương của cậu,... Nhưng cô thà quá đáng còn hơn là phải nhận lấy, đối mặt với chúng. Vì cô sợ...
- Một bàn tay ai đó bỗng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Ấm áp. Là cậu sao?? Vẫn chưa giận à?? Gì chứ, lần này lại “lì” đến thế. Nghĩ là nghĩ vậy nhưng tuyệt nhiên, cô không rút tay ra khỏi cậu. Có lẽ là vì trời lạnh, mà tay cậu ấm thế kia nên cô không muốn rút ra hay là vì biết bản thân quá đáng mà cảm thấy có lỗi??
- “Xin lỗi, nhưng có lẽ tôi không thể làm gì khác hơn. Tôi biết cái cảm giác mà anh đang trải qua, cảm giác yêu đơn phương một người trong lặng lẽ để rồi nhận lấy đau đớn, cảm giác bị chính người mình yêu phũ phàng từ chối. Tôi có thể mỉm cười như không có gì, có thể cho người khác thấy bản thân vui vẻ đến thế nào- chẳng phải là điều anh vẫn hay làm đó sao?? Nhưng, ngay lúc này đây, tôi lại không thể che giấu được chính mình, không thể ngưng được cơn đau nơi trái tim và không thể khiến bản thân dừng yêu người đó. Cảm giác này tôi tệ lắm, tôi không muốn anh cũng giống như tôi. Cũng không thể trách anh, tình yêu thương mù quáng nếu không thì tôi cũng chẳng phải như thế này. Nếu có thể...anh hãy ngừng đi được không?? Xin lỗi vì đã yêu cầu anh chuyện mà bây giờ chính tôi cũng không thể làm được. Xin lỗi...”*
- Nè, ăn không- Hân chìa cây kem trên tay mình ra trước mặt Du
- Ăn- cậu đưa mặt sát lại để rồi cảm thấy lạnh lạnh nơi gò má- aish, cô dám lừa tôi
- Tôi có lừa anh đâu, tôi dứt kem cho anh, ai bảo đưa mặt vô làm gì, pè pè- Hân lè lưỡi rồi nhanh chóng chạy biến đi
- Cô đứng lại cho tôi, tôi cũng muốn dứt cô ăn nè- cậu vội vàng rượt theo cùng với “vũ khí” đang tan dần trên tay mình
- Ngủ sao đứng lại, đồ anh bắt được tôi- Hân dừng lại, lắc lắc mông rồi lại tiếp tục chạy
- Chờ đi, tôi sẽ bắt được cô

- Tốt, ai thua thì mai sẽ giặt đồ nhá- Hân quay lại đưa ra điều kiện
- Sao cũng được, A!!!! Đứng lại, tôi sẽ thắng đó.
- Chúc anh may mắn

Cuộc rượt đuổi khiến cả khu phố trở nên náo động vì những tiếng cười giòn tan...

Người ta nói: khi người con gái bị tổn thương thì trái tim của họ sẽ trở nên yếu đuối hơn bao giờ hết, vì vậy mà họ dễ bị tác động bởi lời nói, hành động của người khác dành cho mình. Không biết điều họ nói có đúng không chỉ biết là sau đêm đó trái tim của Hân hình như là lỗi mất một nhịp. Có thể Hân không biết, cũng có thể là cô biết nhưng lại không chịu thừa nhận...

Chợ ngày hôm nay lại vắng bóng cô họa sĩ xinh đẹp cùng với những bức tranh tuyệt vời của cô ấy. Những người đi ngang nhìn vào khoảng trống, một số quan tâm, một số thì hơi tiếc vì muốn mua tranh mà lại không thấy người bán, số nhiều còn lại thì cảm thấy thoải mái, nhẹ nhõm khi được rảnh rang lỗ tai tận hai ngày. Dĩ nhiên, sự vắng mặt đó không làm ảnh hưởng gì đến sinh hoạt cuộc sống hằng ngày của mọi người.

Còn dương sự?? Vâng, đang ở nhà trong khi “người bạn cùng nhà” của cô đã đi làm từ sớm vì sợ bị trừ lương. Mặc kệ, anh ta ở nhà thì chỉ có chọc tức cô, đi làm cho khỏe. Quay lại với nguyên nhân Hán quyết định nghỉ bán ở nhà khi mà cơ thể của cô vẫn trong tình trạng hoàn-toàn-khỏe-mạnh, thật ra, cũng chẳng đáng thương gì là bao, căn bản chỉ là bệnh lười tái phát. Lại thêm hôm nay “người bạn cùng nhà” sẽ đi chợ, dĩ nhiên cô ở nhà sẽ không phải chi dù-chỉ-là-một-đồng nên cô “đành” cho phép bản thân nghỉ ngơi một bữa.

- Hai

Hân thở dài, đây mới thật sự là cái lí do khiến cô phải nghỉ bán, lí do quan trọng số hai: nùi quần áo dơ. Ngồi trước nó, Hân cảm thấy thật ảm ức cho bản thân mình. Tối qua, lẽ ra cô đã thắng rồi, nếu không phải vì đôi dép tự dựng phản chủ, dờ chừng đứt quai thì người ở nhà hôm nay đã là cậu, tất nhiên người ra tiền đi chợ cũng sẽ là cậu. Nhưng, dù có than vãn, suy diễn “một viễn cảnh khác” đến tối thì vẫn như vậy, Hân vẫn phải đối mặt với công việc vất vả này. Xui cho cô là vì hôm trước Du định đi nên cậu không có giặt vì vậy mà quần áo đã nhiều nay càng nhiều hơn

- Aish, Ba Du đáng ghét này, mặc đồ gì mà lắm đã vậy còn không chịu giặt- vừa vứt đồ vào một cái thau gần đó Hân vừa rửa

- Át xì, át xì- “quái, tự dung lại thế này, chắc chắn là cô ta đang rửa mình rồi, Mai Nhã Hân!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”, trên nóc sân thượng cách nhà Hân khá xa, có một người vẫn hắt hơi liên tục.

- Át xì, át xì...sao thế này- Hân đưa tay lên khịt khịt mũi. Đây là cái mà dân gian hay gọi là quả báo.

Hân vớ tay lấy mấy cái quần gàn đó và kiểm tra trong túi xem còn vật gì không, vật giá trị như tiền thì lại càng tốt. Nghĩ tới đó, cô hăng hái hẳn lên.

- Ô hô, cái gì đây, giấy nè, tiền, tiền, tiền

Hân hồ hởi lôi ra vật lạ trong quần của Du, để rồi khi nó dần lộ ra thì khuôn mặt vui vẻ và nụ cười của cô dần tắt ngấm mà thay vào là khuôn mặt tối sầm

- Cái gì đây?? Phiếu trúng thưởng??- Hân há hóc mồm- anh ta giữ cái phiếu này làm gì chứ??

Những hào hứng ban đầu của Hân bốc hơi không dấu vết. Cô tiêu nghỉ. Nhưng khi nghĩ tới việc Du giữ lại phiếu trúng thưởng của cô mà không mang đi đổi thì bỗng dưng lại vui lạ thường.

- Đồ ngốc!!!- Hân nói trong vô thức, không hay từ lúc nào hai đồng tiền điều đã lún sâu trên mép môi cô.

“Khoan đã, không được, tình tảo lại tình tảo lại”, Hân ngồi bật dậy, lắc lắc đầu cố xua đi cái suy nghĩ vừa rồi. *“Không nghĩ tới anh ta nữa, giặt đồ, đúng, bây giờ mình phải giặt đồ thôi”.* Và thế là công việc cao cả đó của Hân được bắt đầu với lí do: để không có thời gian rảnh rỗi mà nghĩ về Du!?! Không thừa nhận sao?? Chẳng phải là cô đang rung động vì những hành động ngốc nghếch đó??

Công việc của Hân tiến triển thuận lợi đến nỗi cô quên mất là mặt trời là lên rất cao. Trưa rồi!!! Vẫn đang say sưa không hề hay biết, cô tiếp tục vừa hát vừa giặt cho đến khi có tiếng gõ cửa.

- Ai vậy??

- Là anh đây

- Chờ em xiu- cô vội rửa sạch tay, lau khô rồi chạy ra mở cửa.

- Em ăn gì chưa? - Huy mỉm cười dịu dàng. Lần đầu tiên hắn ta đến kể từ sau ngày Hân từ chối, lẽ ra, hắn ta phải đến thường xuyên hơn nhưng vì bận việc của tổ chức nên mãi đến bây giờ mới gặp Hân

- Em...- Hân ngập ngừng- c...h...ư...a...

- Cô ấy ăn với tôi rồi- tiếng nói đáng ghét ở đâu vang lên, ngay sau đó, kẻ đáng ghét bay đến đứng cạnh Hân, khoác vai cô ra về tình tứ. Không những thế mà còn chống nạnh và ưỡn ngực vênh vác. Cái bộ dạng đáng ghét đó thật sự khiến Hân muốn cho vài đá.

- Sao??- Huy nhìn cậu khó chịu

- Ủ, anh không biết hả?? Hai chúng tôi đang yêu nhau- người bên cạnh cậu đang cố sức thoát thân trong khi cậu thì cố gắng giữ lấy cô ấy. Tuy là giằng co căng thẳng nhưng cậu vẫn tỏ vẻ “tình thương mến thương” hết sức có thể- phải không em yêu??

- Gì chứ??- Hân nghiêng răng, liếc nhìn cậu với đôi mắt đầy lửa. Tên này có uống nhầm thuốc không mà tự dưng xuất hiện, ăn nói, hành động quái đản thế này??

- Phải vậy không Hân??- Huy quay sang nhìn cô, đôi mày khê chau lại

- Phải mà- Du cười cười, xua tay với Huy phần thì quay sang Hân, nghiêng răng nghiêng lợi “*Cô có muốn Thịnh biết sự thật không??*”

- ...- Hân cũng là cao thủ trong chuyện này nên dễ dàng hiểu ý đối phương, mà cũng có thể do sống chung với nhau quá lâu nên tâm đầu ý hợp là chuyện đương nhiên, “*Sự thật gì??*”

- ...- “*Chúng ta không yêu nhau. Thịnh biết được thì sao??*”

- ...- Hân trầm ngâm suy nghĩ về vấn đề Du nói

- ...- “*Để tôi nói thật cho anh ta nghe nha*”- Huy này...á...đầu...- ai đó vừa véo vào hông cậu

- Phải vậy không Hân??- Huy lặp lại với tông giọng lớn hơn, đôi mắt xoáy sâu vào Hân. Cô chỉ còn biết đứng chịu trận và gật gật đầu như rô-bốt

- Thấy chưa, tôi nói mà, thôi, anh về đi nha, hai chúng tôi còn phải ăn nữa- Du nói gấp gút rồi kéo Hân vào nhà đóng cửa lại, không quên lớn giọng- em yêu à, anh mua đồ ăn về cho em nấu rồi nè

Khỏi phải nói, khuôn mặt của người bên ngoài cánh cửa khó coi đến chừng nào. Nhưng không thể làm gì được khi chính Hân thừa nhận nên Huy đành tức giận bỏ về. Gì chứ. Nếu là Thịnh thì Huy còn có thể chấp nhận được, còn nếu là tên trộm kia. Mơ đi!!! Hân ta tuyệt đối không chấp nhận.

- Đồ điên!!!- Hân đẩy Du ra khi đã chắc chắn là Huy rời khỏi- anh lên con gì vậy hả??

- Lên con gì??- cậu vờ ngó lơ như kiểu nai vàng ngơ ngác

- Con gì?? Anh hỏi tôi hả, từ nãy đến giờ anh làm gì??- Hân chống tay nhìn cậu như sắp phán tội từ hình

- Tôi chỉ giúp cô thôi mà, phải làm cho người khác tin chứ, đóng kịch thì đóng cho hết- cậu tường tận giải thích rồi đưa mắt nhìn quanh và dừng ở vị trí thau quần áo mà Hân đang giặt, nhớ ra điều gì, cậu vội đưa tay vào túi quần. “*Thôi chết, đầu mất rồi!!!*”. Ngay lập tức, cậu phi thân đến cái thau, lôi mấy cái quần ra mà tìm kiếm- cô giặt đồ cho tôi có thấy gì không??

- ...Thấy gì??- Hân ngơ ngơ, cô vẫn đang tiêu hóa lời giải thích của Du mà lại bị hỏi đột ngột nên không biết phải trả lời làm sao.

- Đồ của tôi- cậu lục tung lên, vừa tìm vừa đáp

- Tiền à??- Hân cười cười, giờ thì cô đã tỉnh táo và biết được đồ Du đang tìm nên đùa dai- hay là trang sức, vàng??

- Không, không phải- cậu vẫn trong mớ hỗn độn, không thêm để ý tới Hân- thật ra, chỉ là tờ giấy...- ngẩng lên nhìn thì thấy Hân đứng đó với chìa ra thứ cậu đang cầm, cậu vội đứng lên chạy đến giặt- trả tôi- đưa tay lau lau rồi bỏ vào túi, khuôn mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ nhưng khi nhớ có Hân ở đó thì vội thu lại biểu cảm

- Anh có cần phải trân trọng và nâng niu nó thế không??- Hân bước tới, nhìn cậu tra khảo

- Ai...ai thèm trân trọng, nâng niu chứ?? Ai ngu quá vậy??- cậu ngó lơ

- Anh đó, bày đặt chối cãi- Hân bĩu môi- sao không mang đi đổi??

- Tôi...tôi...chỉ là, à, chỉ là tôi muốn giữ thôi- cậu lúng túng, cố nặn cho bản thân lí do để giữ thế diện

- Sao lại muốn??- chuyển sang màn hỏi cung

- Ủ...thì...là...bị...được...- lắp bắp

- Nói nhầm gì vậy hả??- Hân nạt ngang khi nghe những từ khó hiểu của cậu- sao lại muốn giữ??

- Ủ...thì...là...tôi trước giờ chưa thấy phiếu trúng thưởng nên tò mò, không nỡ đổi, vậy thôi!!!- cuối cùng cũng có lí do

- Thật không??- Hân nheo mắt nghi ngờ
- Thật, cô không tin thì thôi
- Tôi tạm tin anh- Hân gật gù- nhưng mà...- cô định tiếp tục hỏi cung nhưng khi nhìn thấy thau quần áo của mình đã bị tàn phá thì lửa giận lại bốc lên- BA DU!!!!
- Gì?? Tôi đã nói là tôi giữ nó chỉ vì tò mò thôi, cô còn muốn...- cậu tiếp tục giải thích trong khi Hân áp tay lên má cậu và quay nó về phía thau quần áo
- Anh giải thích sao?? Công sức của tôi??- Hân gằn giọng
- Cái đó...tôi...hi hi...- có tiếng bẻ tay vang lên và cậu có thể cảm thấy những giọt mồ hôi đang trượt dài trên da mình- tôi dọn dẹp lại cho là được chứ gì
- Tốt- Hân vỗ tay sung sướng- anh giặt đi nhé- vỗ vỗ vào má cậu- tôi nấu cơm cho anh ăn.
- Hờ...-mặt cậu méo xệch, thắng hay thua gì thì cuối cùng cậu vẫn phải giặt đồ, thật quá đau khổ.
- Oa, mua nhiều đồ quá ta- Hân cầm bịch đồ cậu mang về lên quan sát- chà, toàn món tôi thích
- ...- cặm cụi làm việc
- Ở với anh sướng thật, không cần đi làm, chỉ việc ở nhà là anh mang đồ ăn về, tốt nhỉ- Hân cười cười
- Ủ, tốt lắm đó, ý hay đó- cậu vội ngẩng lên- thế cô ở với tôi suốt đời đi, tôi đảm bảo là cô chỉ việc ở nhà, không phải đi làm gì cả, tôi sẽ nuôi
- Xùy, tốt vậy sao- Hân bĩu môi- thân anh lo còn chưa xong kìa
- Tôi nói thật mà, tôi chẳng phải đã nói tôi là đại gia còn gì- cậu vênh mặt
- Ủ, nếu anh là đại gia thì đi mà tìm chân dài nuôi ấy, tìm tôi làm gì
- Tôi không thích chân dài, tôi thích cô
- Không đùa với anh nữa, đùa chẳng vui tí nào. Tôi nấu cơm đây, anh lo tập trung mà làm đi- Hân nói nhanh, kết thúc ngắn gọn cuộc nói chuyện không-đâu-ra-đâu của hai người rồi bắt tay vào công việc.
- Tôi không đùa- cậu lí nhí, tay vẫn đang vò vò lui cái áo của mình.

Có câu “Nhất cự li nhì tốc độ” hay như “Mưa dầm thấm lâu” và trong trường hợp này thì cả hai câu trên đều đúng với những gì Du đang áp dụng. Ở gần Hân, cậu mỗi ngày đều có thể quan tâm, chăm sóc cho cô. Không chỉ vậy, cậu còn mặt dày cho qua những lúc Hân “lên cơn” quá đáng. Cứ mỗi sáng, cậu lại dọn hàng phụ Hân mà không quên những nụ cười thật tươi và câu nói đại loại như “Chúc cô bán hàng may mắn nhé!!!”. Đến trưa, tranh thủ giờ nghỉ ít ỏi, cậu mang thức ăn đến cho Hân. Tối về thì lại những câu nói, câu chuyện mà cậu nghe được hay đơn giản là lắng nghe Hân nói. Khi Hân buồn, cậu không ngần ngại hình tượng, thể diện của bản thân mà làm những hành động khó đỡ để cô vui và rất nhiều rất nhiều hành động ngốc ngếch nhưng lại cực kì đáng yêu. Phải nói sao đây nhỉ?? Thật sự, thật sự rất là tốt. Những gì cậu làm, ai ai thấy cũng sẽ cảm động, trừ khi, họ là sắt đá. Tất nhiên, Hân không phải là sắt đá.

Cô không thể không thừa nhận những hành động, cử chỉ đó khiến cô bị xao xuyến; những quan tâm, vụn vặt khiến cô cảm động; những màn pha trò tuy có hơi kì cục nhưng cực kì đáng yêu,...và, đôi mắt đó, khuôn mặt đó không ít lần khiến trái tim cô lồi nhịp. Để rồi, thỉnh thoảng, cô cũng có những hành động, lời nói trong vô thức “dễ gây hiểu lầm” cho đối phương. Đến một ngày đẹp trời nào đó, cô quên mất rằng trong tim mình có sự tồn tại của Thịnh...

Nhưng, tất nhiên, một người con gái như Hân thì đời nào lại có thể mở miệng nói về cái chuyện “yêu đương” kia một cách rõ ràng. Chỉ đơn giản là những hành động, lời nói...có phần “nửa giả nửa thật”. Và, cái-kẻ-đáng-ghét kia, cái kẻ mà sau bao nhiêu nỗ lực của bản thân thì khi nhìn thấy những hành động, nghe những lời nói từ Hân lại nghĩ rằng: cô đang đóng kịch!!?

Đúng thật là, những người trong cuộc thì không bao giờ sáng suốt. Cứ mãi đi tìm những gì ở đâu đâu mà không biết nó đang hiện hữu trước mặt mình.

Hôm nay, có thể nói là một ngày thế nào nhỉ?? Đẹp trời?? Xấu trời?? Không biết nữa. Chỉ biết là có người sẽ lên máy bay và rời khỏi đất nước Việt Nam xinh đẹp này.

Và tiền người đó đi, không thể vắng mặt “cặp đôi hạnh phúc” kia. Số là vì mấy hôm trước, Thịnh có điện thoại nói với Hân anh sẽ ra nước ngoài để đầu quân cho một công ty lớn chuyên về nhiếp ảnh. Qua đó mà Hân biết được việc tỏ tình thất bại của Thịnh cũng như nguyên nhân thật sự của chuyến đi. Lẽ ra, cô phải ở bên cạnh Thịnh để giúp anh quên đi Quỳnh. Nhưng ngạc nhiên thay, cô không hề có ý định đó. Ngoài Hân và Du, đến sân bay còn có Huy. Hân không ngạc nhiên mấy vì cô đã quen với sự xuất hiện thất thường của Huy.

- Anh phải đi thật sao??- Hân nhìn Thịnh, lời nói có phần ngập ngừng
- Thật, em nhìn như vậy mà nghĩ không thật sao??- Thịnh cười cười, đôi tay chìa ra vé máy bay và giấy tờ để chứng minh cho việc xuất ngoại của mình
- ...- Hân im lặng, cô khẽ thở dài
- Sao vậy?? Anh đi tìm ước mơ của mình mà cái bộ dạng em như thế là sao??- Thịnh cốc nhẹ vào đầu Hân
- Đau- Hân nhăn mặt nhìn anh- bộ dạng em có làm sao đâu- cô phụng phịu
- Cười coi- Thịnh đưa hai tay nắm lấy hai má Hân mà kéo nó lên
- ...- có hai người đang chứng kiến và kiểm chế cảm xúc. Tuy không phải nhưng hành động đó của Thịnh thật sự khiến người khác vừa ghen tị, vừa khó chịu. Tất nhiên, hai cặp mắt đánh quay sang hướng khác nhưng xui sao lại nhìn thấy nhau. Thế là họ hất mặt, mỗi người nhìn về một hướng.
- Cho em này- Thịnh chìa ra một cái máy ảnh
- Cho em??- Hân nhận lấy, tay tự chỉ vào mặt mình
- À không, cho hai đứa- Thịnh đánh mắt sang Du
- Há??- Du tròn mắt
- Ủ- Thịnh gật gật- hai người giữ lấy, trong cuộc sống sau này, nhất định phải chụp lại những khoảnh khắc hạnh phúc và lưu giữ trong đó, có biết không??- rồi anh nghiêm mặt- sau này quay lại đây, anh nhất định sẽ kiểm tra đột xuất đấy.
- Em biết rồi- Hân mỉm cười
- Nhất định rồi- Du đặt tay lên vai Hân, kéo về phía mình mà không quên vênh mặt với kẻ-nãy-giờ-vẫn-chưa-lên-tiếng.
- Nhưng này, nóng quá, anh khát nước quá- Thịnh lấy tay quạt quạt ra về chỗ sở
- Để em mua nước cho anh- Hân hăng hái
- Tôi đi cùng...
- Huy, em đi với Hân đi!!!- Thịnh cắt ngang lời của Du
- Em?? Được thôi, mình đi thôi Hân- Huy cười cười vội kéo tay Hân đi nhanh và vô cùng gấp gáp.
- Nhưng...- Du định chạy theo định níu kéo nhưng bị Thịnh giữ lại.
- Tôi có chuyện muốn nói với cậu- Thịnh nhìn cậu, điềm đạm nở nụ cười
- Sao?? Nói chuyện??- cậu khó hiểu, giữa cậu và anh có chuyện cần nói sao?? Hay là Hân??
- Cậu...thật sự yêu Hân chứ??
- Anh hỏi vậy là sao??- giọng cậu bỗng trở nên căng thẳng
- Chỉ là, Hân là cô gái tốt. Sống với Hân từ nhỏ, tôi phần nào hiểu được con người cô ấy. Cô ấy nhất định sẽ không bao giờ khóc trước mặt người lạ. Dù cho có đang đau khổ đến thế nào thì cô ấy cũng không để lộ ra ngoài, không khiến cho người xung quanh lo lắng. Cậu nhìn cô ấy thì có vẻ rất tham tiền, nhưng thực chất lại không như vậy. Cô ấy rất thương người, từng dốc hết tiền của mình để cho những người nghèo khổ dù cho sau đó cô ấy có phải ăn mì gói cả tuần hay là đi một đoạn đường dài không được ngồi xe...

“- Sao cô không đi xe buýt??

- À, um, tôi...tôi quên mang tiền”

Một mảng kí ức chợt ùa về trong cậu. Im lặng, cậu chờ đợi những gì Thịnh sắp nói, cậu muốn nghe, thật sự muốn nghe để hiểu thêm về người con gái ấy.

- Cô ấy rất có nghị lực. Vì là trẻ mồ côi nên Hân luôn luôn nỗ lực nhiều hơn người khác. Mỗi ngày, cô ấy đều cố gắng để sống tiếp, sống để bước tới một tương lai tốt đẹp. Nhưng, dù có tỏ ra bản thân mạnh mẽ, gai góc nhưng thực chất, cô ấy vẫn chỉ là một cô gái với tâm hồn mỏng manh, yếu đuối. Hơn tất cả, Hân rất ghét bị lừa dối. Cô ấy cũng sẽ không lừa dối người khác, trừ khi, điều đó mang lại điều tốt đẹp cho họ và chắc chắn khi quyết định lừa dối một ai, cô ấy sẽ tự dần vặt bản thân nhiều, rất nhiều. Nếu bị hiểu lầm, nhất định cô ấy sẽ không bao giờ bù lu bù loa lên mà giải thích vì với Hân, cô ấy muốn người khác tin vào bản thân cô ấy hơn là tin vào những lời giải thích kia. Có lẽ, tôi không nên nói nhiều nữa. Cậu cũng không vui khi người khác nói quá nhiều về người yêu của mình phải không?? Nhưng, hi vọng cậu sẽ thật lòng yêu cô ấy, bảo vệ cô ấy.

Những lời của Thịnh không còn lọt vào tai cậu vì lúc này, cậu chỉ bận nghĩ về hình ảnh đó, dáng vẻ đó và những việc mà cô làm. Đàng xa, cô đang quay lại với mấy chai nước trên tay. Nhìn thấy Hân, trong cậu dâng lên một cảm giác thật khó tả. Cậu chỉ muốn chạy thật nhanh về phía cô ấy, ôm cô ấy vào lòng để bảo vệ, che chở. Trong mắt cậu lúc này, chỉ có mỗi Hân. Bước về phía cô, cậu không quên nói nhanh với Thịnh.

- Hi vọng sau này anh đừng nghĩ về Hân, tôi không thích, rất không thích. Còn nữa... cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Cuối cùng thì giây phút chia tay cũng đến, Thịnh quay sang mỉm cười với những đứa em của mình nhưng có thể dễ dàng nhận ra, đó là nụ cười gượng. Chào tạm biệt và ôm từng người, anh không quên thì thầm vào tai họ những lời dặn dò và cả lời chúc. Khi đã xong, anh nhìn lại mọi người lần cuối rồi quay vào trong nhưng mắt vẫn đảo quanh để tìm kiếm một bóng hình nào đó. Cô ấy không tới, thật sự không tới.

“Cảm ơn anh...vì đã không yêu Hân”

Cậu đứng đó, nhìn bóng Thịnh xa dần trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả. Là biết ơn Thịnh hay là cảm thấy bản thân may mắn?? Mãi suy nghĩ, cậu không hay Hân đã bị Huy kéo đi từ lúc nào. Đến khi quay sang cậu mới giật mình đuổi theo.

- Hân!!!

Cậu nắm bàn tay còn lại của cô. Tình huống lúc này vô cùng buồn cười khi tay cô bị giữ bởi hai người đàn ông, hơn nữa, họ lại chẳng có vẻ gì là đi cùng hướng.

- Đi với anh!!!

Cả hai toan đi về hai hướng hoàn toàn khác biệt. Dĩ nhiên, trong trường hợp này, người chịu trận là người đứng giữa. Không thể chịu thêm, Hân giật tay ra khỏi hai người.

- Không đi với ai cả!!!

Giọng Hân bức dọc, cô bước nhanh về phía trước. Hai người chưng hửng nhưng rồi cũng vội chạy theo mà không quên “chèn ép” nhau và giành đi gần cô hơn.

Những người trong quán ăn không ngừng nhìn về bàn Hân với đôi mắt e dè. Kể cả nhân viên phục vụ đến hỏi món ăn cũng có gì đó gọi là sợ hãi. Nguyên nhân: lửa và những tia điện phát ra từ hai đôi mắt như đang muốn ăn tươi nuốt sống nhau đến nơi. Thấy tình hình không ổn, Hân ho ra hiệu nhưng vẫn không đá động gì đến họ.

- Hai người ăn gì??

Đập mạnh cuốn menu xuống bàn, Hân nói lớn. Cuộc chiến bằng mắt lúc này mới dừng lại. Cả hai quay sang nhìn Hân, lần này, họ đồng thanh đến ngạc nhiên.

- Em chọn gì anh ăn đó!!!

- Hà??- Hân há hốc vì sự ăn ý, cuối cùng cô cũng quay sang người phục vụ gọi ba đĩa khoai tây chiên. Ngay sau đó, phục vụ vội vàng chạy đi.

- Hừ- quay sang lườm nhau rồi quay đi hướng khác.

Lát sau, thức ăn được mang ra. Trong khi Hân vẫn ăn ngon lành thì hai kẻ kia vẫn không ngừng đá đều nhau bằng ánh mắt và các cơ mặt. Họ vừa ăn vừa nghĩ miếng khoai tây là đối phương để mà ngấu nghiến. Cuối cùng, Hân cũng ăn xong, và lại một màn “giành giật” khác.

- Đẻ anh trả tiền cho!!!

- Oa, hôm nay sao hai người cứ đồng thanh hoài vậy??- Hân hân hoan- hai người có vẻ hiểu ý nhau quá.

- Tôi trả, tôi là người yêu của cô ấy!!

- Phục vụ à, tôi tính tiền đĩa này.

- Tôi...

Hân ngồi đó, mắt hết nhìn bên trái lại liếc sang bên phải. Nhân viên phục vụ thì hoàn toàn khó xử trong trường hợp này. Cuối cùng, trong thời gian chờ hai kẻ kia nói nhảm thì Hân đã kêu thêm một đĩa khoai tây chiên và ngồi giải quyết nó. Khi đã no nê, cô mới lên tiếng để kết thúc cuộc chiến

- Xong rồi- cô cầm khăn giấy lau lau miệng- mỗi người, trả một đĩa

Nói xong, cô bước nhanh ra cửa mà không quên vứt khăn giấy vào thùng rác. Hai kẻ kia ngơ ra, rồi như đã “thông suốt” thì vội tính tiền và đuổi theo Hân.

Cái màn “chèo kéo” lại tiếp tục diễn ra khi ai cũng muốn Hân đi cùng mình. Trong lúc cuộc chiến đang gay go thì điện thoại của Huy lại reo vang. Nhìn thấy số người gọi, mặt hân có hơi biến sắc nhưng rồi nhanh chóng lấy lại phong thái

- Anh xin lỗi, chờ chút- hân nói nhanh rồi bước đi

- Chà, nghe điện thoại cũng mờ ám nữa- cậu xoa cằm suy đoán và nhân lúc dim hàng kẻ địch- nhất định là làm việc xấu rồi

- Kệ người ta- Hân chép miệng khiến cậu bị què. Vốn dĩ, cô không quan tâm lắm đến đời tư cũng như công việc của người khác.

- Anh có việc à??- Hân hỏi khi thấy Huy quay lại

- À...ừ...- hân ngập ngừng

- Vậy thì anh đi làm việc của mình đi- cô phán

- Nhưng...- hân cố nín kéo nhưng bất lực. Nhìn sang, hân thấy tên đáng ghét kia đang cười sặc sụa.

- Còn anh nữa...- cô chỉ sang cậu

- Sao?? Anh đi cùng em phải không??

- Đi về đi!!!

- Há???- cậu nghe bên kia cũng có tiếng cười đáp trả

- Hôm nay em muốn một mình, vậy thôi!!!- Hân nói rồi bước nhanh về phía đường.

Và dù muốn dù không thì Huy vẫn phải rời đi, còn Du thì neho mắt nhìn theo cô, trong lòng đang suy tính gì đó

- Cho tôi đứng nhờ một lát- cậu nép vào đám người đông đúc

- Xin lỗi, tôi không để ý- mãi mê nhìn trước mà cậu không hay mình nấp phải một bà mập.

- Tôi mua cuốn báo này- nhanh chóng, cậu lấy báo che đi mặt mình

Những lúc như vậy, người con gái ở phía trước chỉ biết phì cười vì độ ngốc của người phía sau. Tất nhiên, cô không ngốc đến độ không biết có người đang theo dõi.

Chiều, cả bầu trời chuyển sang một màu tối mịt, gió từng cơn tạt mạnh vào không gian khiến đất bụi và những cành cây bay tứ tung. Một cách nhanh chóng, cơn mưa kéo tới. Từng hạt mưa nặng trĩu cứ rơi xuống, nhiều và dày đặc. Tưởng như toàn bộ nước trên thế giới này đều được hút lên và trút xuống một lượt. Trong cơn mưa lớn đó, mọi người cố gắng tìm cho mình chỗ trú, số khác thì ở lì trong nhà không muốn ra,... Vậy mà, một bóng hình nhỏ nhắn cứ chạy trong cơn mưa. Phía sau, một bóng hình khác cũng vội vàng đuổi theo.

- Mai Nhã Hân!!!!!! Em đứng lại

Cuối cùng Du cũng bắt kịp Hân. Nắm lấy bàn tay ướt sũng của cô cậu kéo thật nhanh về mái hiên gần đó mặc cho cô không ngừng cố thoát khỏi tay cậu. Đến nơi, cậu đẩy cô vào bên trong còn mình thì đứng bên ngoài hứng trọn những hạt mưa lạnh buốt.

- Em buồn vì Thịnh đi đến như thế sao??

Cậu nhìn bộ dạng của Hân không khỏi xót xa mà thì thầm. Vội cởi áo khoác ngoài của mình để mặc cho cô rồi quay đi. Thấy vẻ mặt của cậu, cô cũng định lên tiếng nói gì đó nhưng lời nói vừa đến miệng lại trôi vào, thôi vậy.

Cả hai cứ đứng đó hồi lâu, không ai nói gì, âm thanh lúc này chỉ có tiếng mưa chạm vào mái tôn đang ngày một nhỏ dần. Hân nhìn sang cậu, thoáng thấy đôi vai kia đang run lên vì lạnh. Xót!!!. Cô nhẹ nhàng dịch chuyển đến gần cậu hơn, một tay nâng nhẹ bên áo định cho cậu choàng cùng. Nhưng, cô lại không ngờ rằng cái người đang đứng im lặng từ nãy đến giờ là do đang bận suy nghĩ, suy nghĩ xem sẽ làm thế nào, sẽ nghe theo lí trí hay trái tim. Và khi, cậu quyết định sẽ nghe theo trái tim mà quay sang thì lại vô tình ngay khoảng khắc cô đang bên cạnh.

Hân tròn tròn mắt khi cảm nhận được đôi môi mềm mại của cậu. Còn cậu cũng không khỏi bất ngờ nhưng khi thấy Hân không đẩy mình ra thì lại nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy cô. Nụ hôn nhẹ nhàng cứ kéo dài cho đến khi tiếng mưa dứt hẳn, cậu từ từ buông Hân ra, đôi môi khẽ thì thầm.

- Anh yêu em

Cậu nói rất nhẹ nhưng lại làm Hân bừng tỉnh sau một thời gian dài. Cô im lặng, vội quay lưng bước đi. Du đứng tiu ngưu nhìn nhưng cũng vội chạy theo. Có lẽ, cậu thất bại...

Đến nhà, cậu vội chạy vào phòng tắm lấy cái khăn bông to ra để quần ngang người Hân. Xong lại nhanh bật gas đun sôi ấm nước. Nhìn động tác nhanh nhẹn của cậu, Hân bỗng phì cười và ngoan ngoãn nghe theo sự sắp đặt của cậu để “tránh bị cảm”.

Lát sau, Hân từ trong phòng tắm bước ra cũng là lúc Du đã thay xong đồ, cậu đang ngồi dưới nền làm những việc vô bổ nào đó, chắc là để giết thời gian. Hân ngồi xuống giường, tay dùng khăn lau lau mái tóc ướt sũng của mình. Vẫn là sự im lặng giữa hai người. Có lẽ tên gốc kia đã không hiểu ý của Hân nên mặt mới âm ỉ như thế. Vì vậy, cô phải lên tiếng trước.

- Em không phải buồn vì Thịnh mà dầm mưa như thế đâu

- Hà?? Sao??- Du nghe vậy nên ngừng lên

- Thật đấy- Hân gật gật đầu để khẳng định độ chắc chắn trong lời nói của mình- lúc biết tin, em cũng giật mình khi bản thân lại không hề buồn, đau khổ như tưởng tượng

- Chẳng phải... em yêu Thịnh sao?- giọng cậu nhẹ như không. Tuy là điều cậu không muốn, nhưng lại không thể không nghĩ về nó và khi buộc miệng thì lại thốt ra.

- Em không biết- Hân lắc đầu ra vẻ bất lực cho sự kì lạ của bản thân- hình như, hình bóng của Thịnh trong tim em nhạt nhòa mất rồi

- ...- cậu ngạc nhiên nhìn Hân

- Chẳng biết từ lúc nào nữa, nhưng hình như là đã thay bằng người khác mất rồi

- Là ai vậy??- cậu nhìn Hân, vừa hi vọng nhưng cũng vừa lo sợ.

- Người đó, rất là quan tâm tới em, lo lắng, chăm sóc cho em. Luôn bên cạnh và sẵn sàng cho em mượn vai nếu mệt mỏi. Khi em bệnh thì lo sốt vó. Khi em về trễ thì đợi cả đêm. Khi rảnh rỗi thì lại mang khoai tây chiên đến cho em,...

Hân ngồi đó, cười tủm tỉm và liệt kê những gì cô cảm nhận được về “người đó” mà không biết khuôn mặt người đối diện từ lúc nào đã bắt đầu biến sắc. Nhưng, cô vẫn không có vẻ dừng lại.

- Khi em thất tình thì bên cạnh an ủi, làm cho em vui. À còn nữa, anh ta gốc đến nỗi còn thuê người đến mua tranh của em, còn gì nữa ta...à còn...

Cái tròng thao thao bất tuyệt của Hân vẫn tiếp tục cho đến khi người bên dưới không thể ngồi yên được mà bật dậy, đặt ngón tay lên môi cô.

- Đừng...đừng nói nữa

- Sao??- Hân nhìn khuôn mặt đỏ lên vì ngượng của cậu, tiếp tục đùa dai- để em nói tiếp

- Đừng nói...em...em...

- Em làm sao?

- Em yêu “người đó”...

- Chắc chắn là như vậy- Hân gật đầu khẳng định

- Không phải vì em trống trải hay thấy thương hại “người đó” mà...

Lời chưa dứt thì cậu nhận ngay cái đập đầu đùng từ Hân

- Anh nghĩ em là loại người đó sao?

- Không, không- cậu vội xua tay

- Nè

- Sao?

- Anh nói lại câu khi nãy đi

- Câu nào?

- Câu ở dưới mái hiên anh đã nói ấy

- Chi vậy?

- Thì cứ nói đi

- Uhm...ờ...

- Để em còn đồng ý

- ...Anh yêu em!

- Ừ

Hạnh phúc, không hẳn là cái gì quá xa xôi, quá to lớn mà nhiều người vẫn lầm tưởng. Nhà cao cửa rộng sẽ hạnh phúc? Người yêu giàu có sẽ hạnh phúc? Xinh đẹp nhất thế giới sẽ hạnh phúc? Tất cả hoàn toàn không phải. Vì thực tế Hân đã chứng minh rằng: cô không đẹp nhất, nơi cô ở là một căn phòng không thể tồi tàn hơn, người cô yêu lại là một kẻ có quá-khư-làm-ăn-cướp nhưng miệng cô vẫn không ngừng cười, nụ cười vô cùng hạnh phúc. Đơn giản, giây phút này, cô biết được một điều: bản thân đang yêu và được yêu.

- Nè, hôm nay anh không cần phải ngủ dưới đó đâu- Hân lên tiếng khi thấy Du ôm đống chăn gối đi về vị-trí-dành-cho-anh.

- Sao?- cậu dừng lại, nhìn về phía người đang ngồi trên giường- vậy ngủ ở đâu?

- Ra ngoài- cô cười cười

- Không phải chứ- cậu nhăn mặt- em đối xử với người yêu mới của mình như vậy đó hả, quá vô lương tâm.

- Đùa thôi, hôm nay, em đặc xá cho anh ngủ trên này một hôm- cô đập đập vào phần mếp giường

- Thật không?? Thật không?? Thật không??- cậu nhìn cô ngạc nhiên- em tốt đột xuất vậy sao?

- Vậy em không tốt nữa là được- cô bĩu môi, quay đi

- Á, không không, em là tốt nhất- cậu vội vàng bê đống chăn về phía giường với tốc độ ánh sáng

Hân cũng vội nhích người về phía tường để cho cậu đủ không gian để nằm cùng. Nhưng nhìn cái mặt hớn hờ kia, cô không thể không đề phòng mà chỉ vào cậu.

- Anh...tốt nhất nên yên phận, cấm làm bừa. Chẳng qua là em thấy hôm nay anh phải dầm mưa, không nỡ để anh nằm dưới nền lạnh lẽo thôi

Du không nói gì, chỉ không ngừng gật đầu, miệng thì cười đến tận mang tai. Nhìn bộ dạng trẻ con đó, bất giác Hân cũng phì cười theo.

- Ngày mai chúng ta hẹn hò

- Hẹn hò?- mắt cậu sáng rỡ

- Muốn không?

- Muốn, dĩ nhiên là muốn, cực kì muốn- số lần gật đầu của cậu ngày hôm nay có thể nhiều bằng số lần cậu gật đầu từ khi sinh ra đến giờ.

- Anh đúng là đồ ngốc nhất thế gian- phản ứng của cậu khiến Hân không thể không lên tiếng cảm thán

- Nếu ngốc nhất thế gian được em yêu thì anh cũng chịu

- A, đạo này ai dạy anh ăn nói như vậy hả, nghe sến chết được- Hân lè lưỡi

Cậu không đáp, chỉ vòng tay ôm lấy Hân kéo vào lòng mình. Mắt nhắm nghiền

- Hôm nay anh chỉ muốn ôm em ngủ thôi

Hân vốn định đẩy cậu ra mà trêu chọc, nhưng nghe giọng mệt mỏi của cậu, cô chỉ biết nằm yên. Lát sau, cậu đã ngủ, xem chừng hôm nay cậu đã hao tổn không ít sức lực. Bên ngoài, mưa đã tạnh, chỉ còn vài giọt nước vương trên tán lá thì nhau rơi xuống mái tôn thỉnh thoảng tạo ra âm thanh. Không ồn ào, không dữ dội, chỉ là tiếng va chạm nhẹ giữa đêm khuya. Hòa trong đó, là tiếng thở đều đều của Du. Hân nằm bên cạnh, lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt đối

điện. Lúc trước, Hân cứ nghĩ giây phút khiến cô hạnh phúc nhất là hoàn thành xong một tác phẩm, nhưng bây giờ, với cô, được nhìn cậu đang ngủ say còn hạnh phúc hơn.

“Đồ ngốc, cuối cùng anh cũng chịu lên tiếng rồi nhé. Em thắng rồi. Nhưng...em yêu anh”

Âm thanh va chạm bên ngoài cứ nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Lúc mặt trời vừa ló dạng cũng là lúc Hân thức dậy, không phải vì bị đánh thức hay là bị bắt buộc thức như mọi hôm. Chỉ là, cô cảm thấy mình ngủ đã đủ. Hân ngồi dậy, không quên lay lay người bên cạnh.

- Dậy đi, sáng rồi đó
- Ừm...- cậu không có vẻ gì là muốn dậy, chỉ yếu ớt phản ứng rồi tiếp tục ôm gối ngủ tiếp.
- Mặc kệ anh, lát nữa em quay lại mà anh còn ngủ thì anh chết chắc

Hân bỏ đi mà không quên đập vào người Du. Còn người kia thì không màng đáp trả, tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

Lát sau, Hân tươm tất đi ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, cô không thể không hét lên.

- BA DU!!!!!!!!
- ...- kéo chăn cao thêm
- Anh muốn chết hả?
- ...- lặn vào trong góc
- Đẹp!! Không hẹn hò gì nữa.
- ...hơ... “hẹn hò”...- bắt đầu có phản ứng, vài giây sau thì vội vàng bật dậy- đi chứ, đi chứ.

Hân vốn dĩ định nổi điên lên nhưng nhìn thấy dáng vẻ loạng choạng của cậu khi đứng dậy thì vội chạy đến đỡ. Lúc này, cô mới phát hiện toàn thân cậu nóng như lửa

- Anh sao vậy? - cô vội đưa tay lên trán- sốt rồi
- Không sao- cậu cười cười- chờ anh một lát- toan bước đi
- Không sao gì chứ- Hân nhăn mặt, giữ lấy cậu- anh nghỉ ngơi đi
- Còn hẹn hò- cậu ngơ ngơ
- Giờ này mà còn nghĩ tới chuyện đó nữa hả- Hân trừng mắt nhìn cậu- anh như vậy em cũng không có tâm trạng mà đi đâu, nằm xuống đó đi
- Nhưng mà...còn...- cậu trưng ra vẻ mặt không cam tâm
- Không còn gì cả, tối anh hết sốt thì em sẽ suy nghĩ lại chuyện hẹn hò sau
- Vậy thì còn được- cậu gật gù rồi cả thân hình cao lớn nhanh chóng đổ ập xuống giường.

Lại một ngày nữa, cả hai đương sự của chúng ta phải nghỉ việc. Và khác với mọi khi, lần này người được chăm sóc là đương sự nam và người chăm sóc là đương sự nữ. Hân cuối cùng cũng hiểu được sự vất vả của Du trong thời gian qua khi phải lo lắng cho mình.

Đến trưa, dưới bàn tay chăm sóc của Hân thì cơn sốt giảm đi nhiều. Du lúc này có thể cười nói và chọc tức Hân có nghĩa là bệnh đã không còn trở ngại gì. Tối, cậu có thể xem là đã phục hồi gần như hoàn toàn và bắt đầu ngồi nhấc.

- Nè, hẹn hò thôi- cậu cười tít mắt chờ đợi
- Anh không nghĩ được chuyện khác hả- Hân bĩu môi
- Đi mà, đi mà- cậu cầm tay Hân lắc lắc- anh khỏe rồi
- Thật không?- cô nheo mắt nhìn cậu nghi ngờ
- Thật, em nhìn này- cậu gật đầu và để chứng minh cho sức khỏe của mình còn ưỡn ngực, lấy tay đánh vào người

- Thôi, được rồi được rồi- nhìn bộ dạng nhện đau của cậu, cô không thể không cười, vội vàng đưa tay ngăn cậu lại vì thương cho lồng ngực cậu, cũng như sợ cậu học máu lúc nào không hay.

- Hôm nay em muốn đi công viên giải trí phải không, được thôi, anh sẽ đưa em đến đó.

- Không cần, đến đó, anh lại đột quy tại chỗ- Hân nhìn cậu khinh bỉ

- Em...

- Vì anh bệnh mới hết nên em không hành hạ anh, chúng ta sẽ đến một nơi

- Nơi nào?

- Đi rồi biết- Hân nháy mắt

Hân khiến Du cực kì bất ngờ khi nơi cô dẫn cậu đến không phải là nơi náo nhiệt, ồn ào mà lại là một bờ sông vắng vẻ. Giữa thành phố phồn hoa đô hội, đoạn sông uốn mình nằm im ở một góc. Mặt nước đen phản chiếu ánh đèn đường lấp lánh. Trên bờ là bãi cỏ mọc um tùm, và hàng phi lao phân cách khúc sông với thế giới bên ngoài. Nếu trốn tránh, đây thật sự là nơi rất lí tưởng.

- Sao lại đưa anh đến đây?- cậu hỏi, mắt vẫn quan sát xung quanh

- Không biết- Hân lắc lắc đầu- chỉ là em muốn đưa anh đến một nơi yên tĩnh, nên em nghĩ đến nơi này

- Lần đầu tiên anh thấy em tới đây

- Em lên đến anh làm sao biết được. Thật ra, lúc trước khi quen anh, em hay đến nơi này, nhưng từ khi quen anh, thì em ít đến đây hẳn...

- Sao em lại phải đến?- cậu nhìn Hân dò xét

- Ừm...- cô ngập ngừng- em đến đây khi buồn

- Buồn??

- Ừ- cô bước về phía trước ngồi xuống và đập tay vào chỗ bên cạnh- anh không hỏi hả?

- Anh chẳng thích em đến đây tí nào- cậu ngồi xuống cạnh Hân, lắc đầu ra vẻ không hài lòng

- Sao?

- Vì anh chẳng muốn em buồn

- ...- Hân không nói gì, cô chỉ khẽ cười

- Hứa với anh- cậu nắm tay Hân- sau này, không được đến đây, nếu đến, phải là lúc em vui, nhất định phải đến cùng anh, có biết không??

- Um...- Hân dài giọng, giờ ngón út trước mặt cậu- em hứa

Cậu móc ngón út của mình vào Hân, cong môi cười đắc ý. Cậu vươn tay, kéo Hân về phía mình để cô tựa đầu lên vai cậu. Không ai nói gì, chỉ lặng lẽ ngắm nhìn dòng sông trôi dưới ánh trăng.

Hạnh phúc đôi khi chẳng cần lên tiếng, chỉ cần biết họ thuộc về nhau, thế thôi.

Bắt đầu từ hôm đó, cuộc sống của Hân tươi đẹp hơn. Lần đầu tiên, cô biết thế nào là được yêu thương. Lần đầu tiên, cô biết thế nào là nhớ nhung, và không thấy mặt đã muốn gặp...

Mỗi sáng thức dậy nhìn thấy đối phương mỉm cười. Mỗi trưa cùng nhau ngồi ăn nhưng mắt lại dán về người đối diện. Mỗi chiều cùng nhau trở về nhà. Mỗi tối cùng nhau đi hóng gió. Tình yêu của họ không quá ồn ào, quá khoa trương, chỉ lặng lẽ trôi qua từng ngày từng ngày. Nếu có thể, Hân ước mỗi ngày đều trôi qua như thế đến suốt cuộc đời thì cô đã mãn nguyện. Nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Một buổi tối, Hân và Du tung tăng trở về nhà sau buổi đi dạo. Vừa đi vừa nói, Hân không hay đã đến nhà khi nào. Lúc này, cô mới nhìn về phía cửa thì thấy bóng dáng người con gái rất thân quen. . . là Quỳnh.

Quỳnh đến từ nãy và đang đợi Hân về, nghe tiếng cười, Quỳnh vội quay sang

- Hân à...mày...

Và nụ cười trên môi Quỳnh tắt hẳn khi thấy người bên cạnh Hân. Nguyễn Duy Bảo?. Quỳnh sững sờ đứng đó, nhìn họ cười đùa với nhau, trái tim như bị ai bóp nghẹn. Nụ cười vui vẻ, bàn tay đan chặt vào nhau, và, trước khi rời đi, người đó còn hôn lên trán Hân. Trong suốt thời gian Quỳnh đứng tại đây, người đó không nhìn cô lấy một lần.

- Quỳnh, mày sao vậy, tìm tao có gì sao??

Hân quơ quơ tay trước mặt Quỳnh. Hôm nay bạn cô lạ thật nha, từ nãy đến giờ cứ đứng thất thần, chẳng phải mọi lần gặp cô Quỳnh đều nói cười không ngớt sao?

- Hà...à...ừ

Bị giật mình, Quỳnh chỉ biết cười gượng

- Tao vừa về nước nên đến tìm mày

- Vậy sao?? Có mua quà cho tao không??- Hân hăng hái giật lấy túi xách của Quỳnh

- Ừm...không...- trái với thái độ của Hân, Quỳnh cực kì không tự nhiên

- Mày sao vậy??- nhận ra được sự bất thường, Hân vội ngừng lên

- Người lúc nãy...- không nén nổi tò mò, Quỳnh lên tiếng

- À...là bạn trai tao, người cùng phòng mà tao hay kể với mày ấy- Hân ngượng ngùng trả lời, lúm đồng tiền lại xuất hiện nơi mép môi.

- Chúng ta cần nói chuyện với nhau

Quỳnh nắm cổ tay Hân, gắt gao kéo đi. Phía sau, Hân cứ ngốc ngếch chạy theo. Cho đến khi cách nhà một khoảng xa, Quỳnh mới dừng lại

- Hôm nay mày sao vậy??- Hân nhăn mặt, nhìn cổ tay mình đã ứng đỏ

- Mày biết người yêu mình là ai không??- Quỳnh quay lại nhìn Hân, ánh mắt không giấu được vẻ giận dữ

- Sao?? Thì là Ba Du, tao từng kể mày nghe rồi mà- Hân nhìn Quỳnh khó hiểu, rốt cuộc bạn cô hôm nay bị gì vậy.

- Mai Nhã Hân!!! Mày ngốc thật hay giả vờ ngốc, mày không xem tạp chí doanh nhân?- giọng của Quỳnh tăng lên một tông

- Sao tao phải xem những thứ đó? Tự dung mày lớn tiếng với tao, ai chọc giận mày??

- Phải, có người chọc giận tao

- Là ai? Mày nói đi, tao sẽ xử lý kẻ đó

- Mày!- Quỳnh quét ánh mắt về phía Hân

- Sao??

- Mày thật sự không biết người mình ở cùng là ai?

- Ba Du

Nhìn dáng vẻ trả lời của Hân, Quỳnh thật sự không nhịn nổi. Sao lúc này cô có thể còn ngây thơ như vậy?? Nếu đã vậy, Quỳnh cũng không ngại nói.

- Đồ ngốc, mày bị lừa rồi

- Lừa?- Hân nheo mắt, hôm nay lời nói của Quỳnh thật sự vô-cùng-khó-hiểu

- Tao không ngại cho mày biết, người yêu mày, kẻ cướp, kẻ vô gia cư trong mắt mày là con trai duy nhất và cũng là người thừa kế của tập đoàn họ

Nguyễn, Nguyễn Duy Bảo. Từ nhỏ đã sống ở Mỹ, 22 tuổi đã tốt nghiệp đại học đứng đầu nước Mỹ với số điểm gần như tuyệt đối. Rất nhiều công ty lớn mời anh ta đến làm việc nhưng anh ta đều từ chối và quay về Việt Nam. Với trình độ của anh ta, mày giới thiệu cho anh ta làm công nhân??

- ...- nụ cười trên mặt Hân có phần gượng gạo- nè, mày kể chuyện cười nhằm chán quá, tao không nghe đâu

- Tao không kể chuyện cười!!- Quỳnh gắt- những gì tao nói hoàn toàn là sự thật. Hơn nữa, mày biết họ Nguyễn và họ Phan là gì không??

- Mày đang muốn nói... Nguyễn Duy Bảo... là người hôn phu mày vẫn hay kể?- Hân lấp bắp

- Phải- Quỳnh gạt đầu quả quyết- mày nghĩ tao nhận không ra hôn phu của mình??

- Nói dối

- Tao không nói dối, sao mày cố chấp vậy- Quỳnh trở nên mất kiên nhẫn trước biểu hiện không tin tưởng của Hân- rõ ràng anh ta là Nguyễn Duy Bảo nhưng lại nói dối mày là Ba Du gì đó? Mày nghĩ một cậu chủ với gia sản kếch xù như vậy tìm đến mày để làm gì? Anh ta yêu mày? Kết hôn với mày? Mày tỉnh táo đi, anh ta là chơi bời, đùa giỡn với tình cảm của mày, một ngày nào đó anh ta cũng sẽ trở về với thân phận của mình mà bỏ rơi mày. Anh ta...

- Nín đi- Hân hét, bịt chặt hai tai

- Mày không tin tao? Được thôi, sao mày không về thử hỏi anh ta xem? Để coi...

Chưa dứt lời, Hân đã chạy đi. Chỉ còn mỗi Quỳnh đứng đó nhìn theo bóng Hân xa dần. Vừa rồi, Quỳnh đã làm cái gì vậy chứ? Từ giây phút nhìn thấy tình cảm người đó dành cho Hân, nhìn thấy thái độ hồ hững như không nhìn thấy Quỳnh cùng với những lời kể của Hân về người bạn cùng phòng. Đầu óc cô trở nên tê liệt, không suy nghĩ được gì chỉ biết hành động theo bản năng. Cô không sai. Cô chỉ là muốn cho Hân biết sự thật sớm một chút, như vậy Hân sẽ không phải đau khổ. Cô không muốn bạn mình đau khổ, cô tự nhủ như vậy.

Nhưng, cô nhận ra, bản thân thật sự quá ích kỷ, là cô không cam tâm nhìn thấy người mình yêu đi bên cạnh người khác, không cam tâm thấy anh ta yêu người khác, không cam tâm từ bỏ người khác vì anh ta để rồi nhìn thấy anh ta ở bên bạn thân cô, nên không ngại ngần ném vào cuộc tình đó đau khổ. Dù thế nào, cô cũng không giống Hân có thể mỉm cười chúc cho người mình yêu và bạn thân của mình hạnh phúc. Không giống...

Du ngồi dưới sàn nhà sắp xếp lại những vật dụng bừa bộn. Người vừa rồi có một chút quen mắt nhưng nhất thời cậu không nhớ nổi là ai. Mặc kệ, cậu vừa xếp vừa huyết sáo, tâm trạng vô cùng tốt.

- Nguyễn Duy Bảo!!!

- Có việc gì??

Cậu quen miệng đáp trả nhưng khi nhận ra mình lỡ lời thì vội ngẩng lên. Hân đứng trước mặt nhìn cậu với ánh mắt vô cùng căm phẫn. Biết có chuyện không hay, cậu vội chạy đến nắm lấy tay Hân.

- Anh đúng thật là Nguyễn Duy Bảo??- Hân gạt tay cậu ra khỏi mình, nhấn mạnh cái tên đó.

- Không... không phải... hiểu lầm- cậu lúng túng, không biết giải thích sao, chỉ biết ôm chặt lấy Hân phòng khi cô không thể kiềm chế được cơn giận

- Đồ đáng ghét, sao anh lại nói dối tôi? Rõ ràng là người giàu có sao lại chạy đến đây sống khổ cực? Rõ ràng là cậu chủ nhưng sao lại chấp nhận là tên cướp bên cạnh tôi? Rõ ràng biết tôi rất ghét bị người khác lừa dối nhưng sao vẫn làm vậy với tôi?- Hân hét, không ngừng dùng tay đánh vào lưng cậu, từ lúc nào, nước mắt cô cũng rơi ra. Chịu đựng trên quãng đường vô tận chạy về nhà trong phút chốc bùng nổ

- Xin lỗi, xin lỗi...- Du ôm chặt Hân, mỗi cái đánh của Hân, cậu lại càng ôm chặt hơn. Nước mắt của Hân thấm lên áo cậu, bỏng rát

- Buông tôi ra- Hân cố vùng vẫy khỏi Du nhưng hoàn toàn vô ích

- Em bình tĩnh lại đi- khác với Hân, giọng cậu vô cùng nhỏ nhẹ và dịu dàng, cậu đưa tay xoa nhẹ lưng Hân

Chờ cho đến khi hơi thở của Hân ổn định lại, đôi tay trên lưng cậu rơi xuống cậu mới từ từ buông Hân ra.

- Đừng khóc- cậu nhẹ nhàng lau nước mắt cho Hân

-- Hân không nói, nhìn cậu cũng không

- Xin lỗi, là anh sai, anh không nên dối em, nhưng...- cậu chột khự lại, vừa rồi Hân đi cùng với cô gái kia, chẳng lẽ cô ta chính là Phan... Ngọc... Quỳnh- là cô ta nói cho em biết??

- ...- Hân gạt nhẹ

- Anh phải đi tìm cô ta

- Để làm gì?- Hân vội kéo tay Du lại- anh cũng không thể chối bỏ thân phận của mình
- Nhưng...
- Anh trở về đi- Hân yếu ớt lên tiếng
- Em nói gì??- cậu nhìn Hân, thoáng sững sờ
- Em nói anh trở về nhà của mình đi- lúc này, đến hết Hân còn không đủ sức lực- về với cuộc sống giàu sang của anh trước đây ấy, đừng có tìm em nữa
- Không!!!- cậu kiên quyết nhìn Hân- anh không về, những thứ đó anh không cần
- Anh không cần thì anh có thể bỏ hết sao, có thể chối bỏ thân phận sao? Còn rất nhiều thứ đang đợi anh, có cả... vợ sắp cưới của anh
- Những thứ đó không phải ước mơ của anh- giọng Du cao hơn một tông- ước mơ của anh là em, anh không đi đâu hết. Nếu không có em, anh đã không cảm nhận được thế nào là hạnh phúc. Nếu không có em, anh đã chẳng biết cuộc sống này đẹp thế nào. Nếu không có em, anh đã không biết ước mơ là gì. Nếu không có em, anh đã không biết cảm giác phấn đấu, cố gắng đạt được ước mơ hạnh phúc đến thế nào- cậu ôm chặt lấy Hân- đừng đuổi anh đi

Hân im lặng, trong vòng tay cậu, cô không nói được gì. Nhìn thấy cậu yêu cô đến như vậy, cô có nên cười không?? Đang miên man với suy nghĩ về tháng ngày sắp tới thì giọng nói trầm ấm lại vang lên bên tay

- Ngày mai anh sẽ cùng em đến gặp cô ta, anh sẽ hủy hôn với cô ta, nếu cần, cả thân phận Nguyễn Duy Bảo cũng sẽ từ bỏ, chỉ để có thể ở bên cạnh em.

Cậu hôn nhẹ lên trán Hân

- Anh yêu em!

Câu nói đã cắt đứt mọi suy nghĩ chằng chịt trong đầu Hân. Sao cô phải suy nghĩ, phải đau lòng, chẳng phải người cô yêu đang yêu cô hay sao? Việc gì phải đẩy cả hai vào ngõ cụt? Bất kể mọi chuyện có ra sao, chỉ cần được ở bên cậu, với cô thế là đủ rồi. Nếu hạnh phúc là ngăn ngại thì chỉ bằng cô để bản thân mình tự chìm đắm vào đó để cảm nhận trọn vẹn sự ngăn ngại kia. Như vậy, khi đánh mất, ít ra cô cũng không hối tiếc.

Suốt cả đêm, Hân không chợp mắt được dù chỉ là một chút. Tuy cô không muốn nghĩ đến nhưng lại không thể ép bản thân gạt bỏ suy nghĩ ra khỏi đầu mình. Đùng một cái, Du trở thành Nguyễn Duy Bảo, nhưng cũng không đúng lắm, không hẳn là quá bất ngờ, nhiều lần cậu đã nói, đã gợi ý, chẳng qua cô không tin, còn cười cậu, cô đúng là đồ ngốc mà. Trái hẳn với tâm trạng vui khi người yêu mình là người giàu có, ngược lại cô không vui, hoàn toàn không vui. Nghĩ đến việc cô đưa anh- một người với trình độ như thế, vào làm công nhân cũng khiến cô tự trách bản thân khôn nguôi, thỉnh thoảng lại lấy tay tự đánh vào đầu mình. Vẫn là tốt hơn nếu anh làm cướp. Hân thở dài...

Lúc mặt trời vừa lên cao cũng là lúc Hân đứng trước cánh cổng quen thuộc của biệt thự nhà họ Phan. Tuy đến đây không ít lần, nhưng lần này, thật sự nghiêm trọng nên dĩ nhiên tâm trạng cô cũng không thể thoải mái như mọi khi. Cô cứ đứng đó vò vò gấu áo mình đến một lúc lâu sau, lại ngẩng lên nhìn người bên cạnh với vẻ mặt bất lực

- Hay chúng ta về thôi

Bảo lắc đầu ngán ngẩm trước thái độ của Hân. Không để cô có cơ hội quay về, cậu vội nắm lấy tay cô rồi kéo đến chuông cửa bấm liên ba tiếng. Cô chỉ biết trở mặt nhìn, bây giờ có muốn về ề là không thể.

- Đến đây rồi còn sợ gì nữa

Cậu siết chặt tay Hân, nhìn cô quả quyết. Nghe tiếng chuông cửa, bà quản gia nhanh chóng chạy ra, nhìn thấy Hân bà ta vội vàng mở cửa, vừa cười vừa nói

- Lâu rồi mới thấy cô Hân đến đây, để tôi gọi cô chủ xuống

- Vâng, phiền bà ạ- Hân gật nhẹ

Sau khi bà quản gia trở vào, lát sau, Quỳnh cũng từ trong nhà tiến ra. Nhìn thấy họ, Quỳnh khẽ nhếch miệng.

- Mà đến sớm hơn tao nghĩ

- À...ừm...tao...- Hân lúng túng, những gì định nói bỗng biến mất chỉ để lại những lời thừa thãi. Đôi khi, quá yêu thương, quá tốt với người khác cũng là cách chúng ta tự làm khó bản thân mình.

- Mà đến đây có gì muốn nói sao?- nhìn thấy thái độ của Hân, Quỳnh càng đắc ý. Nếu cô không thể tác động Bảo thì chuyển sang tác động Hân là hoàn toàn có thể. Huống chi, Hân cực kì xem trọng người bạn như cô. Tình yêu mù quáng thật sự có thể khiến người ta suy nghĩ, hành động hoàn toàn ngược lại với bản thân

- Tao...- Hân vẫn không thể mở lời được, chẳng lẽ cô lại yêu cầu Quỳnh rời xa Bảo trong khi Quỳnh là hôn phu của cậu, còn cô chỉ là người đến sau.

- Sao? - ánh nhìn của Quỳnh xoáy sâu vào Hân
- Đến đây để nói với cô hủy bỏ cái hôn ước vợ vắn kia đi- nhìn đáng vẻ của Hân, Bảo không chịu được mà lên tiếng thay cô
- Mày nói gì đi Hân- Quỳnh tiếp tục tấn công người từ nãy đến giờ vẫn cúi gầm mặt xuống không dám đối diện với cô
- Cô thôi hỏi Hân đi- Bảo kéo Hân về phía sau mình- đừng tìm đến Hân để làm khó cô ấy. Hôn ước đó là do ba tôi quyết định, nếu muốn cô đi mà kết hôn với ông ấy
- Anh...- Quỳnh nhìn Bảo, đáy mắt trào dâng sự căm phẫn. Cậu có thể dùng những lời này để nói với cô sao?
- Không có gì nữa, chúng tôi về đây- Bảo toan kéo Hân bước đi
- Còn tỏ ra mình thanh cao, rõ ràng anh đang đùa giỡn tình cảm với Hân- Quỳnh nhếch môi- màn kịch của anh đến lúc nào thì hạ? Bao giờ anh không muốn đùa vui nữa, bao giờ anh chán và bỏ rơi cô ấy?
- Chuyện của chúng tôi không đến lượt cô lên tiếng- Bảo quay lại- cô...
- Nếu anh toàn tâm toàn ý yêu Hân thì sao tuần nào cũng gọi quà đến cho tôi, là anh đang bắt cả hai tay- không giữ được bình tĩnh, Quỳnh lên tiếng cắt ngang câu nói của Bảo
- Quà??- Bảo và Hân cùng nhìn nhau, không giấu được vẻ ngạc nhiên
- Đến lúc này anh còn định giả vờ, mỗi tuần người tặng kẹo và thư cho tôi không phải anh thì là ai?- Quỳnh tức giận, gỡ chiếc kẹo nhỏ xinh trên tóc ném vào người Bảo. Chiếc kẹo thu hút sự chú ý từ Hân, ngay lập tức cô cúi xuống nhặt nó lên.
- Thật là...- Bảo thở dài, giờ tay đập đập trán ra chiều khổ tâm- đại tiểu thư của tôi ơi, cô có biết suy nghĩ không vậy? Địa chỉ nhà cô tôi còn không biết thì gửi bằng cách nào, hơn nữa, thời gian qua tôi ở cùng Hân, cô nghĩ tôi có thời gian để làm những chuyện vô bổ đó?
- ...- Quỳnh mím môi, tức giận không nói nên lời. Trước mặt là người cô yêu hay sao?
- Cái này...- Hân từ nãy đến giờ mới lên tiếng, cô từ từ đứng dậy, mắt vẫn dán chặt vào cây kẹo- chẳng phải của Thịnh tặng mày sao?
- Thịnh??- Quỳnh tròn mắt nhìn Hân, lúc này, sao lại nhắc đến cái tên đó. Có sợi dây nào đó trong đầu Quỳnh bị kéo căng, kéo căng át chế mọi lí trí
- Ủ- Hân gật đầu, khẳng định chắc nịch- lúc trước, Thịnh nhờ tao dẫn anh ấy đi lựa kẹo cùng, là để tặng cho mày- cô cười khổ. Còn nhớ lúc đó, Hân đã hệt hẳng biết bao khi biết người Thịnh sẽ tặng không phải là cô
- ...
- Còn có cây kẹo hình dâu, hình da báo, hình...- Hân từ từ liệt kê ra hình dáng những cây kẹo mà mình đã chỉ Thịnh- đúng không??

Quỳnh sững sờ nhìn Hân, cô không thể phủ nhận những gì Hân nói. Và, lúc đó cũng là lúc sợi dây kéo căng kia căng đến giới hạn và đứt ngang. Anh trai và người cô yêu, là một? Những kỉ ức xoay vòng, xoay vòng trong đầu Quỳnh về một người con trai luôn ở cạnh chăm sóc cô khi bé, người bảo vệ cô, người lo lắng cho cô, người luôn đến bên cô những khi cô cần,...chính là người đó. Cô đứng chết trân một chỗ. Cô vì yêu người tặng quà mà bỏ rơi người bên cạnh mình, nhưng cô không nghĩ tới việc, cả hai người vốn dĩ chỉ là một. Tình yêu ảo tưởng của cô, vì cái gì mà được thêu dệt một cách đẹp đẽ trong mắt cô như vậy?? Lạnh lùng nhưng đầy quan tâm, ấm áp,...cô thấy bản thân mình thật nực cười khi ôm bóng hình đó trong trái tim mà mù quáng không nhận ra đâu là thực tại, đâu là hư ảo.

Từ trước đến nay, những người yêu thương Quỳnh, những gì Quỳnh nhận được,...cô đều nghĩ là một lẽ hiển nhiên, một việc-đáng-ra-phải-thể nên thái độ với mọi thứ đều rất hững hờ. Cô chỉ muốn hướng tới những gì xa vời mà cô không có được. Khi nhìn lại xung quanh, mọi thứ thân thuộc đều vụt khỏi tay, cô mới nhận ra, sự xuất hiện của nó quan trọng đến thế nào. Có lẽ cô đã quá ích kỉ.

- Quản gia- nhớ ra điều gì đó, Quỳnh gọi lớn
- Sao cô chủ??- quản gia vội chạy đến
- Mỗi tuần, món quà gửi đến là anh ta đến đưa?- Quỳnh chỉ về phía Bảo
- Ồ...tôi...- bà quản gia bị bất ngờ, không biết phải trả lời làm sao
- Ai??- Quỳnh hét
- Cô chủ, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi- bà quản gia rối rít- quà là do một cậu thanh niên mang đến, anh ta tên Thịnh, nhưng, nhưng...tôi bảo với cô chủ là của cậu chủ nhà họ Nguyễn...
- ...

- Xin lỗi, xin lỗi- quân gia cứ tiếp tục như thế
- Không... bà vào trong đi- Quỳnh yếu ớt lên tiếng
- Tôi...
- Vào trong!!!- Quỳnh ít khi lớn tiếng với quân gia, lần này, cô như vậy khiến quân gia sợ chết khiếp, bà vội vàng đi vào
- Quỳnh, Quỳnh, không sao chứ?- Hân lo lắng lay Quỳnh khi thấy cô đứng im lặng hồi lâu
- Thỉnh... Thỉnh...đâu?- ý thức dần trở lại, Quỳnh vội gọi ngay cái tên đó
- Đi rồi- Hân buồn bã đáp
- Đi??- như một gáo nước lạnh tạt vào mặt Quỳnh
- Paris, lúc đó mày vẫn còn ở nước ngoài, nhưng...- một tia hi vọng lóe sáng trong đầu Hân- chúng ta có thể đi tìm anh ấy
- Tìm??
- Tao sẽ đi cùng mày, chỉ cần biết anh ấy ở Paris, cơ hội tìm thấy của chúng ta sẽ dễ dàng hơn.
- Để tao đặt vé- Quỳnh run run lấy điện thoại ra gọi, lúc này, điều duy nhất cô muốn chính là gặp được Thịnh, nói chuyện với anh, nhất định, cô sẽ không mơ hồ, sẽ không bỏ lỡ tình yêu của anh một lần nữa.
- Tao về thu xếp đồ, lát nữa sẽ quay lại.

Hân vội vàng trở về nhà, cô xếp đồ đạc vào cái vali nhỏ, hành động vô cùng khẩn trương mà không để ý đến ánh mắt từ nãy đến giờ vẫn luôn nhìn mình. Từ lúc Hân nhận ra chiếc kẹp, từ lúc tên người đó xuất hiện,...Bảo bỗng chốc trở nên vô hình, chỉ còn biết im lặng. Thu xếp đã xong, Hân đứng dậy kéo vali đi, vai cô trượt qua vai cậu nhưng cô lại không có ý định dừng lại, tiếp tục bước đi. Lúc này, Bảo hoàn toàn không thể im lặng nữa, cậu nắm tay Hân, tách cô khỏi cái vali và đẩy cô vào tường.

- Em không đi không được?
- Em sẽ đi
- Đừng đi- giọng cậu nhẹ nhàng nhưng chứa đựng trong đó là muôn vàn khẩn thiết
- Không...- Hân toan đẩy cậu ra- trễ giờ rồi
- Anh bảo em không được đi- cậu gần như là hét, hai tay giữ chặt Hân hơn
- Xin lỗi...
- Từ khi nhắc đến Thịnh, em căn bản không thấy anh trong mắt. Em còn yêu Thịnh, rõ ràng còn yêu anh ta, sao lại chấp nhận ở bên cạnh anh- lần đầu tiên, Bảo lớn tiếng với Hân, mắt cậu thậm chí nổi lên những vết máu đỏ, hơi thở gấp gáp, cậu đang cực kì tức giận?- em nói đi, tất cả có phải chỉ là giả...
- Chữ tiếp theo bị nuốt trọn bởi bờ môi Hân. Cô nhón chân, ôm chặt cổ Bảo và hôn lên môi cậu. Cô không muốn thấy cậu nổi giận, muốn xoa dịu cậu và, ít nhất cô không muốn để cậu hiểu lầm. Nụ hôn dịu dàng nhưng ngăn ngừ, Hân hạ chân xuống, nhìn sâu vào mắt cậu
- Tin em đi, tất cả điều là thật
- ...
- Nhưng em không thể bỏ rơi Quỳnh, em sẽ trở về

Lần này, đôi tay cậu buông lỏng, Hân nhanh chóng kéo vali rời đi, để lại bóng hình đơn độc giữa căn phòng.

Giữa sân bay đông người nhưng không khó để Hân phát hiện ra Quỳnh, cô vội chạy đến. Quỳnh thấy cô cũng vội vẫy tay. Đến nơi, Hân dừng chân, thở dốc

- Mệt không??- Quỳnh vỗ vỗ lưng Hân
- Bao giờ bay?- Hân ngẩng lên, lúc này hơi thở ổn định lại
- Chuyện đó...nhưng...Bảo đâu??- Quỳnh thắc mắc

- À...ừ...- Hân ngập ngừng- anh ấy ở nhà

- Anh ta giận mày à??- không khó để Quỳnh nhìn thấy sự khó xử trong mắt Hân, cô cười nhẹ- thôi, được rồi, tao biết mày yêu tao nhất mà, nhưng không cần làm vậy đâu, tao đi một mình là được rồi. Mày quay về với Bảo đi

- Nhưng...

- Tao phá hai người ra nông nổi như vậy, còn định giúp tao nữa sao?- Quỳnh cười khỏ- mày định biến tao thành kẻ xấu xa sao, hơn nữa, tao chỉ đặt một vé thôi

- ...

- Mày cũng thôi cái thói bao đồng, lo lắng cho người khác đi, bản thân mày mới cần được lo lắng ấy. Với lại, chuyện của tao, để tao tự giải quyết. Mày thay tao giải quyết, tao sẽ mắng mày vì nhiều chuyện đó- Quỳnh nghiêm mặt- từ chuyện của tao nên rút ra bài học, mày tốt nhất là đối xử tốt với Bảo đi, không thì hối hận không kịp- cô thờ dài

- Vậy...tao về nha...mày ổn chứ?

- Ổn mà, rất ổn, về đi, tao đuổi mày đấy- Quỳnh cười cười

Hân nhìn Quỳnh, phân vân giây lát nhưng cũng ôm tạm biệt Quỳnh rồi rời đi. Quỳnh đứng nhìn bóng Hân xa dần cho đến khi khuất hẳn, cô lắc đầu cười khỏ lấy trong túi ra hai cái hộ chiếu và hai chiếc vé. Hộ chiếu này, vốn dĩ cô định làm đề sau này có thể cùng Hân đi nước ngoài du lịch, nhưng bây giờ, có lẽ còn xa lắm, chắc cô tìm người gửi lại cho Hân. Còn vé, để trống vậy. Dù sao, cô cũng cần ở một mình, cần trống trải để suy nghĩ về những gì đã qua. Sau việc này, ít nhiều cô cũng nghĩ thông suốt...

Căn nhà tắt đèn tối om, Hân mở cửa bước vào, mệt mỏi kéo vali. Không có tiếng nói quen thuộc như mọi khi, không có người chờ đón cô như mọi khi, ...bỗng thấy vô cùng thiếu vắng. Linh cảm có gì đó không hay, Hân vội chạy đến tủ quần áo, mở tung cửa tủ. Để rồi cô đứng như chôn chân tại chỗ: tủ trống không. Bảo đã bỏ đi!!?

Hân bước lùi lại, cả cơ thể không chút sức lực. Có lẽ cô đã ngã xuống nếu như tay không vịn được vật cố định gần đó. Chầm chậm, cô ngồi xuống giường. Nước mắt từ lúc nào thì nhau lăn dài trên mặt và rơi xuống nền, vỡ tan. Trong phút chốc, Hân dường như mất đi cả thế giới và bị đẩy xuống vực sâu không đáy.

Cô hối hận.

Nếu cô không bỏ mặc Bảo, nếu cô quan tâm đến cảm nhận của Bảo, nếu cô không mãi lo chuyện bao đồng, nếu cô không vội rời đi mà chưa kịp giải thích cho Bảo,...thì có lẽ đã không mất cậu. Tất cả chỉ gói gọn trong một chữ “nếu”

Đôi tay run run bầu chặt vào mép giường, Hân mím môi ngăn tiếng nấc nơi cổ họng. Lúc này, cô không suy nghĩ được nhiều. Đầu óc chỉ quanh quẩn mong muốn đến cực hạn là được nhìn thấy cậu. Cô biết, mình thật sự yêu Bảo, yêu rất nhiều, yêu đến nỗi cô không biết làm sao để chứa đựng hết tình yêu đó trong trái tim nhỏ bé của mình. Nhưng, thế thì có ích gì khi cậu không có ở đây, chẳng phải là quá muộn rồi sao?

Hân ngồi đó, vô hồn, thất thần, lòng đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“Cạch”, tiếng mở cửa vang lên, ngay sau đó là một tràng than thở. Đôi mắt ngấn nước kia nghe thấy vội xoay tầm nhìn về phía cửa.

- Aish, mệt chết đi được

Bảo xoa xoa vai, nhìn về phía giường và sụt lọt tìm ra ngoài khi thấy Hân ngồi đó.

- Em...

Không kịp lên tiếng thì cái người đang ngồi kia đứng bật dậy, chạy đến ôm chầm lấy cậu. Khóc òa. Chưa gì vai áo của cậu là bị ướt một mảng lớn. Cậu mím cười, luồn tay vào những sợi tóc của Hân, vuốt nhẹ, tay còn lại chầm chậm vỗ vào đôi vai đang run lên vì những tiếng nấc của Hân. Có lẽ, cậu lơ mơ đoán được vì sao Hân khóc. Không nhiều lần cậu thấy Hân khóc, những lần trước, là vì Thịnh, nhưng hai ngày nay, Hân lại khóc vì cậu...

- Được rồi, được rồi, anh đây, đừng khóc nữa

- ...- tiếng khóc của Hân cứ thế nhỏ dần rồi tắt hẳn, lúc này, cô mới buông Bảo ra
 - Nhìn em kia- Bảo nhìn khuôn mặt lấm lem của Hân, phì cười, nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt cho cô. Giọng cậu dịu dàng- sao lại khóc?
 - Anh còn nói...- Hân ngẩng lên, hung hăng nhìn cậu rồi đột nhiên giơ tay, đánh liên tục vào vai cậu- là tại anh, tại anh đó
 - Thôi, được được, tại anh, tại anh- cậu đứng yên cho Hân đánh đến khi cô chán mới dừng lại
 - Anh có biết em sợ chết khiếp không, cứ tưởng anh bỏ đi luôn, suýt nữa phải tốn tiền đăng thông báo tìm trẻ lạc rồi. Anh là cái đồ...
 - Là anh sai, là anh đáng ghét, anh không nên như vậy- cậu gật đầu, vòng tay ôm lấy Hân
 - Anh...- Hân vốn định đánh thêm nhưng nhìn thấy cậu chưa gì đã nhận tội như thế cô cũng mềm lòng, ở trong vòng tay cậu mà thút thít- vừa rồi, khi không thấy anh, em mới biết mình yêu anh thế nào, thật sự yêu, yêu đến chết đi được
- Những lời này của Hân khiến cậu thật sự xúc động, dù bỏ ra bao nhiêu nhưng chỉ cần câu nói này, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa.
- Em cứ tưởng là anh bỏ rơi em, cứ tưởng là anh đi mất,...- giọng Hân trầm xuống, cô thật sự không thể tưởng tượng nổi nếu nó trở thành sự thật, những ngày tiếp theo cô phải sống thế nào? Cô đã quen cuộc sống với sự có mặt của Bảo và không hề muốn bỏ đi thói quen đó tí nào
 - Ngốc- cậu buông cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô, ánh nhìn chứa đầy yêu thương- anh sẽ không bỏ đi đâu hết, sẽ tiếp tục ở đây, nếu em còn yêu anh ta thì anh sẽ tiếp tục chờ, anh...
 - Ai bảo anh chờ nữa- Hân cắt ngang, suýt nữa cô lại khóc vì những lời cậu nói. Cô đã ngốc mà cậu lại còn ngốc hơn - anh mới là ngốc ấy, có ai bắt anh chờ đâu- cô bĩu môi
 - Um- cậu cười cười, đưa tay bẹo má Hân
 - Đau- cô xoa má, liếc cậu, nhưng nhớ ra điều gì, vội hỏi- thế quần áo của anh, sao lại không thấy??
 - À, anh mang cho mấy người ở công trường rồi, vì dù sao em cũng biết thân phận của anh, không cần che giấu nữa. Nhưng không ngờ, nhờ hành động này anh mới biết tình cảm của em thế nào nha- cậu cười không thể tươi hơn
 - Vậy thì được- Hân gật gù
 - Còn nữa, ngày mai chúng ta cùng đi mua sắm nhé, từ lâu anh đã muốn mua cho em rất nhiều quần áo, hơn nữa, sẽ là hàng thật, chứ không phải như bộ váy lần trước...- cậu nhìn Hân với ánh mắt gian tà
 - Anh!! Chết đi, chuyện tốt không nhớ, trong đầu anh chỉ nhớ được chuyện xấu thôi hả- cô đưa tay, đập liên tục vào vai cậu nhưng môi lại không kiềm chế được mà nở nụ cười tươi tắn. Vừa khóc vừa cười, khuôn mặt cô thật đúng đắn ra làm sao mà.
 - Thôi, tha anh, anh không vậy nữa

Tiếng cười giòn vang lên trong căn nhà nhỏ khác hẳn với sự tĩnh mịch khi nãy. Hân cuối cùng cũng xác định được trái tim mình thế nào, không còn băn khoăn giữa tình cảm thật sự và thương hại Bảo. Cô biết chắc rằng: mình yêu Bảo. Thật sự yêu.

Sóng gió qua đi, có lẽ, sau cơn sóng mọi thứ sẽ trở nên yên bình hơn. Nhưng, sau cơn sóng này, có thể là một cơn sóng khác, dữ dội hơn, có sức tàn phá nặng nề hơn...

Từ sáng, Hân và Bảo đã cùng sánh đôi bước ra ngoài. Họ đi qua nhiều con đường của thành phố trong khi đôi tay lúc nào cũng đan chặt vào nhau. Trên đường đi, cả hai cùng nhau ngắm cảnh, thì thoảng lại cùng nhau nói cười rất vui vẻ. Cảnh tượng hạnh phúc đó khiến nhiều người trên đường không khỏi ghen tị. Sau khi hoàn thành xong bài thể dục đi bộ, Hân mới đồng ý cùng Bảo đến trung tâm mua sắm gần đó.

Lần đầu tiên bước vào nơi thế này, Hân có chút e ngại, thế nên cứ đứng ở cửa không dám vào. Nhìn thấy bộ dạng đó của Hân, Bảo không khỏi bật cười.

- Mai Nhã Hân cũng có lúc sợ sệt sao?
- Ai bảo em sợ chứ...- Hân ngập ngừng, lòng bàn tay lúc này đã ướt đầm mồ hôi- chỉ là...em không quen thôi
- Ngốc, có anh ở đây, sợ gì

Cậu nháy mắt, kéo Hân vào bên trong. Khác với vẻ lúng túng của Hân, người yêu cô lại vô cùng tự tin đi dạo xung quanh. Cũng phải thôi, cậu dù sao cũng là một cậu chủ, còn cô... Nghĩ đến đây, bất giác, Hân cảm thấy xa cách, vô cùng xa cách.

Dạo một vòng xung quanh, tất cả đồ đạc sang trọng ở đây khiến Hân choáng ngợp. Và choáng hơn là khi cô nhìn vào bảng giá của chúng, ừ chứ, có cái váy mà bằng cả năm tiền ăn của cô?? Thế mới biết cái gì gọi là giàu có.

Nhưng cái kẻ đang nắm tay cô vẫn không có gì gọi là may mắn chú ý đến. Cậu cứ đi một lượt, khi thấy cái nào vừa ý thì lấy xuống ướm thử lên người Hân, sau đó gật gù tán thưởng và đưa cho nhân viên. Chẳng mấy chốc, quần áo trên tay nhân viên đã xếp thành một chồng mà cậu vẫn chưa có ý định dừng lại. Còn Hân, liếc sơ qua bảng giá cũng khiến lòng cô đau như cắt. Đồng đồ này, để thanh toán nó cô phải bán bao nhiêu bức tranh?? Đến khi thấy tội nghiệp người nhân viên kia, Hân mới kéo tay Bảo.

- Được rồi

- Sao??- cậu dừng lại nhìn Hân

- Thế này, đã đủ rồi- Hân nhìn đồng đồ trên tay nhân viên, áp ứng

Bảo vốn dĩ không muốn, nhưng nhìn thấy điệu bộ của Hân, cậu đành dừng lại. Dù sao, cậu cũng muốn Hân thấy thoải mái với thân phận mới của mình.

Cậu quay sang ra hiệu cho nhân viên mang đồ đến quầy tính tiền. Trong lúc họ đang mài miết tính giá tiền thì cậu nhanh chóng lấy thẻ thanh toán từ túi ra. Nhìn điệu bộ của cậu lúc đó, Hân không khỏi cảm thán trong lòng. Thật sự, vô cùng quyến rũ, quyến rũ đến chết người. Để rồi cô lại tự trách bản thân mình. Người như vậy mà cô nghĩ anh ta là cướp??

- Em sao vậy??

Bảo gọi Hân khi thấy cô cứ đứng đờ ra một chỗ. Trờ về với thực tại, Hân cười gượng

- Em...

- Xin lỗi anh, nhưng thẻ này...

Câu nói của Hân bị cắt ngang khi nhân viên quay lại, ngập ngừng đưa thẻ cho cậu.

- Sao??

- Đã bị khóa

- ...- cậu thoáng chau mày, nhưng rất nhanh, lại trở về dáng vẻ ban đầu, lấy ra tiếp chiếc thẻ thứ hai- thử cái này.

Lát sau, nhân viên tiếp tục trả lại cho Bảo với cái lắc đầu đầy khó xử. Cậu tiếp tục lấy ra những chiếc thẻ tiếp theo, sau mỗi lần như vậy, khuôn mặt cậu cũng khê biến. Hân dễ dàng nhìn thấy được điều đó, cô vội lên tiếng khi Bảo định đưa ra chiếc thẻ tiếp theo

- Không cần mua nữa đâu

- ...- cậu ngạc nhiên nhìn Hân giật lấy chiếc thẻ của mình

- Em chợt nhớ ra mình có việc phải làm, chúng ta mau đi thôi- cô áy náy quay sang nhân viên- tôi xin lỗi

Cô cúi người với nhân viên rồi nhanh chóng kéo Bảo ra khỏi đó. Nghĩ tới tình cảnh của mình, Bảo theo sau cô không thể không phì cười. Lúc vào là cậu hăng hái kéo cô, nhưng giờ lại bị cô kéo ra.

Rời khỏi trung tâm, họ cứ tiếp tục bước đi trong vô định. Không ai nói gì. Mãi lâu sau, Hân mới ngập ngừng lên tiếng

- Lúc này...

- Xin lỗi- Bảo thở dài- anh lại không làm gì được cho em. Có lẽ ông ta đã khóa thẻ mất rồi

- Ngốc- Hân đánh nhẹ vào vai cậu- em không cần những thứ đó, chỉ là mặc lên người thôi mà, anh sao phải tự trách mình

- Nhưng...

- Em đã đẹp, mặc gì cũng đẹp, thế thôi- Hân vênh mặt, cô biết làm như vậy mới có thể xua đi cảm giác có lỗi của người bên cạnh- nên anh không cần xin lỗi em

- Em là đẹp nhất- cậu mỉm cười đồng tình với Hân

- Đúng- Hân gật gù, chợt, cô nhìn cậu, mặt phụng phịu- bây giờ, em đói

- Vậy chúng ta đi ăn thôi

- Ừ, đi thôi, em sẽ khao anh- Hân vênh mặt

- Thật không- cậu tròn mắt nhìn Hân, biểu hiện có phần hơi quá lỗ- em khao à??

- Dĩ nhiên- cô gật gù- vậy nên, tốt nhất là anh hãy cố gắng ăn nhiều một chút, còn nữa, lát chúng ta sẽ đến một chỗ để mua quần áo cho anh. Anh không thể cứ mặc mỗi bộ này hoài

- Tuân lệnh- cậu nghiêm trang giơ tay lên khiến Hân bật cười

- Đi thôi

- Khoan- cậu kéo Hân lại, có cái gì đó vừa đập vào mắt cậu

- Sao??

- Em nhìn xem- Bảo chỉ vào phía sau lưng Hân

- Hả??- cô quay người lại

Lúc này đập vào mắt Hân là thông báo về một cuộc thi vẽ tranh. Tuy không quy mô rầm rộ nhưng giải thưởng cũng không tồi. Người giải nhất còn có thể được đi du học nâng cao tay nghề. Hơn nữa, điều kiện dự thi lại hoàn toàn phù hợp với Hân. Cô đã hiểu ý Bảo, nhưng vẫn quay sang cậu

- Anh muốn em thi??

- Tất nhiên- cậu gật đầu- đây là cơ hội tốt để em thực hiện ước mơ của mình, chẳng phải sao??

- Em biết...nhưng...- Hân lúng túng không biết nói thế nào, tuy cô từng tham gia rất nhiều cuộc thi, nhưng lần này, cô lại cảm giác được gì đó bất thường, một nỗi sợ không nói thành lời.

- Không nhưng gì hết- cậu đặt tay lên vai Hân, nhìn sâu vào mắt cô- tin anh đi, em nhất định sẽ làm tốt, ước mơ của em nhất định sẽ thực hiện được

- Em...

- Không nói nữa, mau đi thôi

Ngay lập tức, cậu kéo Hân như bay đến nơi đăng kí để rồi tiếp theo vội vội vàng vàng quay trở về nhà lấy những giấy tờ cần thiết cho thủ tục. Sau đó họ mới có thể ngồi xuống ở một quán ăn nhỏ khi cả hai đã đói rồi. Ăn xong, Hân lại có sức kéo Bảo đi mua quần áo cho cậu. Thật là. Bảo không biết nên vui hay buồn cho hành động nông nổi của mình. Tuy nhờ mang đi cho quần áo cậu mới biết được tình cảm thật lòng nhất của Hân, nhưng mà, để cô tiêu tốn một khoảng mua lại cho cậu, thì có vẻ như...

Cậu thoáng thờ dãi

“Anh xin lỗi. Chưa thể làm gì được cho em nhưng lại có khả năng mang phiền phức đến cho em rồi. Có lẽ ông ta đã hành động. Dù có chuyện gì, anh nhất định sẽ không buông em ra. Nhất định là thế...”

Còn nữa, cảm ơn em vì thái độ của em hôm nay, nó khiến anh vui đi cảm giác vô dụng vì không làm gì được cho em. Đồ ngốc. Anh yêu em!!!”

Bên kia đường, cửa kính đen của một chiếc ô tô sang trọng được hạ xuống. Người đàn ông đứng tuổi ngồi trong xe đưa mắt nhìn theo bóng lưng của đôi tình nhân. Xa dần. Xa dần. Mỗi ông khẽ nhếch lên.

Cả hai bước vào nhà khi trời đã tối hẳn. Hân vội bay đến giường mà nằm dài trên đó. Bảo nhìn thấy không khỏi lắc đầu.

- Em định như vậy mà đi ngủ đó hả?

- Em mệt- Hân yếu ớt đáp, tay ôm chặt lấy cái gối

- ...- cậu không nói gì, chỉ đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc Hân

- Nhưng...- Hân ngẩng lên nhìn cậu với đôi mắt long lanh- em đói quá- cô đưa tay xoa xoa bụng mình với cái mặt phụng phịu

Nhìn thấy cái vẻ đáng yêu đó của Hân, cậu không khỏi phì cười và chiều ý cô

- Anh nấu mì cho em ăn nha

Mắt Hân sáng rỡ. Cô vội ôm lấy cổ Bảo và đặt lên má cậu một nụ hôn thay cho lời đồng ý. Cậu chỉ biết lắc đầu và mang theo nụ cười hạnh phúc đi về phía bếp để làm công việc nấu mì của mình. Lát sau cậu quay ra với tô mì nóng hổi. Hân vội ngồi dậy và bước đến với tư thế vô cùng sẵn sàng. Nhưng, ngay khi cậu cầm đũa lên định ăn thì Hân đã cản lại.

- Khoan đã

- Hở??- cậu nhìn Hân nhưng cô đã chạy về phía tủ lục lọi gì đó

- Đây rồi- Hân hân hoan nhìn chiếc máy ảnh mà Thịnh đã tặng cả hai và chạy về phía Bảo.

Cuối cùng Bảo cũng hiểu ý định của Hân khi cô bắt cậu dứt mì cho mình và hướng về phía máy ảnh tạo dáng. Sau vài giây, một bức ảnh cực kì “cute” ra đời. Trong ảnh, Bảo đang dứt mì còn Hân thì mở to miệng.

- Dễ thương quá!!!- Hân không khỏi khen ngợi khi nhìn vào bức ảnh

- Umm

Cậu cũng gật đầu đồng tình. Hân sau thời gian tự tán thưởng thì cũng nhớ tới con đói và quay sang bắt đầu cầm đũa lên ăn. Ăn xong, cô bắt cậu rửa chén còn mình thì bay ngay tới giá tranh, bày biện ra các thứ. Nhìn biểu cảm của cô, chắc là đang cực kì hứng thú cầm bút vẽ.

Đêm đó, bức tranh họa theo hình ảnh trong máy được ra đời. Thế mà cô lại tỉnh bơ nói với Bảo đây chỉ là màn khởi động sau bao ngày không vẽ khiến cậu chỉ biết há hốc. Nếu cô vẽ thật thì đến mức nào đây??? Lúc Hân nằm xuống giường ngủ, bên ngoài, trời cũng dần sáng lên. . .

Và sự việc diễn ra ở những ngày tiếp theo đó khiến Bảo chuyển từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Rõ ràng là tối qua còn nhẹ nhàng, ngọt ngào với cậu nhưng sáng hôm sau lại thay đổi một cách toàn diện. Nói chuyện với cậu thì không ngại ngần nói những câu khiến cậu đau lòng, rồi lại ngó lơ như không thấy nỗi đau đó. Ăn cùng nhau cũng giành giật với cậu. Thấy cậu buồn cũng không quan tâm từ tế. Rốt cuộc là sao?? Con gái khó hiểu như vậy sao??

Nhưng, không chỉ dừng lại ở đó khi mà có sự xuất hiện của nhân tố khác: Trần Quốc Huy. Hắn ta đúng thật là dày mặt nha. Thấy Hân và cậu yêu nhau như vậy mà vẫn không bỏ cuộc, đã vậy còn tấn công quyết liệt hơn trước. Thật là, nếu đi rồi thì đi luôn đi, sao phải quay lại làm chi. Bảo cũng vốn định đàm phán với Hân về tình trạng này, nhưng cô lại không hề cho cậu cơ hội đó.

Sáng sớm vừa thức dậy cô đã đi bán ngay mà không thèm nhìn tới cậu một cái. Trưa đến cậu tìm sang chỗ cô bán định nói chuyện nhưng hôm này thì cô bận cười đùa vui vẻ với Huy, hôm nọ thì bận “liếc mắt đưa tình” với vài tên thanh niên bán hàng gần đó. Tối về ăn xong Hân lại bay lên giường ngủ. Vậy là chỉ có cậu âm thầm chịu đựng nỗi đau bị Hân lơ đẹp như thế này.

Ngày này qua ngày nọ, nhìn thấy cử chỉ thân mật của Hân với người khác khiến lửa ghen tuông của cậu cứ thế mà bùng bùng nổi lên. Sau đó là một loạt những hành động để chứng tỏ khác. Nhưng, cậu không hay, biểu cảm của cậu, hành động của cậu những lúc đó khiến Hân cười thầm trong lòng. Nếu cậu biết lí do Hân như vậy, chẳng biết cậu có nhảy lên vui sướng không nữa nha.

Cuối cùng thì ngày thi cũng đến. Lẽ ra cậu đưa Hân đến nơi rồi sau đó ôm cô vài cái gọi là động viên an ủi. Nhưng kế hoạch lại bị tên Huy đó chen vào. Công việc vốn dĩ cậu làm cũng bị hắn ta cướp mất. Và, điều may mắn lóe sáng vào lúc này. Khi cả ba đứng trước nơi tổ chức thi thì hắn ta nhận được điện thoại, vắn vỏi phong cách mờ mờ ám ám hắn rồi khỏi đó. Cậu cũng không để tâm nhiều mà quay sang luyện thuyên với Hân một cách nhiệt tình.

- Em vào đây!!!!

Hân chỉ đáp ngắn gọn như thế rồi đi vào. Qua thái độ của Hân, hình như cô cũng không để tâm gì đến sự mờ ám nơi Huy dù cho trước khi rời đi, hắn ta không ngừng nhìn Hân chờ đợi cô giữ hắn lại. Nhưng, Hân chỉ cười nhẹ và khách sáo bảo hắn rời đi. Có lẽ cô không thấy, nhưng lúc đó, mắt hắn ánh lên một tia đau thương khó tả.

Sau vài tiếng đồng hồ vẽ vời, Hân xuất hiện ở cổng với vẻ mặt không thể tươi hơn. Cuộc thi cũng công bố kết quả ngay trong ngày nên Hân chỉ kịp cùng Bảo đi ăn rồi quay trở lại hội trường lớn. Cả hai cùng nhau ngồi ở hàng ghế đầu để quan sát toàn cảnh buổi trao giải.

Sau rất nhiều phần giới thiệu, nói chuyện, cuối cùng phần trao giải cũng đến. Lần lượt các giải thưởng được đọc lên, ngay sau đó tác phẩm của các họa sĩ cũng xuất hiện một cách lung linh trên màn hình lớn. Những giải thưởng đầu đều không có tên Hân nhưng khuôn mặt cô lại không có chút gì lo lắng, hoàn toàn trái ngược với kẻ đang cầu nguyện bên cạnh. Cậu hỏi hộp gì chứ, người thi là Hân cơ mà.

- Cầu trời cho con, à không, cầu trời cho người yêu con đạt giải- Bảo chấp hai tay, lăm lăm trong miệng

Giải nhì cũng được công bố, cậu ngẩng lên và nhận ra tác giả là người thanh niên cùng làm trong công trường với mình. Cậu bắt giác mỉm cười. Cùng lúc, giải nhất được công bố. Cậu thấy trên màn hình là một khuôn mặt rất quen, vô cùng quen nhưng lại nhất thời không nhớ rõ là ai. Khuôn mặt của người con trai trong tranh đang nhăn nhó nhưng lại toát ra vẻ gì đó vô cùng đáng yêu. Hình như anh ta đang ghen. Cho đến khi cái tên “Mai Nhã Hân” được xướng lên, Hân rời khỏi cậu và tự tin bước về phía sân khấu. Cậu nhận ra, người trong tranh chính là mình. Dưới bức tranh còn có dòng chữ “My love”

“Có thật không?? Là mình sao?? Hân vẽ mình?? Không phải mơ??”

Cảm giác của cậu lúc này thật khó tả khi biết Hân lại quyết định vẽ mình để dự thi. Tuy không phải lần đầu Hân vẽ cậu nhưng lần này cảm giác lại vô cùng khác hẳn so với lần bị cưỡng ép làm người mẫu lúc trước. Cứ lằng lằng như trên mây. Cảm giác bị quăng bơ mấy ngày nay bỗng hơi không dấu vết.

Hân đứng phía trên, nhìn về phía kẻ đang ngồi ở hàng ghế đầu, cái kẻ từ nãy đến giờ vẫn đang tự cầu vớ khuôn mặt mình. Mối cô khề nờ nụ cười.

“Đồ ngốc, đừng tự làm đau mình, không phải mơ đâu, là thật đấy, những gì anh nhìn thấy hoàn toàn là sự thật. Em về anh. Ngay từ giây phút anh bảo em tham gia cuộc thi này, em biết mình sẽ về ai. Chỉ là, em không biết phải về biểu cảm của anh thế nào. Đang cười?? Không được, em chỉ muốn giữ riêng nụ cười của anh cho em thôi, em không muốn chia sẻ với bất cứ ai cả. Đang khóc?? Lại càng không, vì bên cạnh em, anh chưa khóc bao giờ. Cuối cùng, em quyết định về anh khi đang ghen. Có như vậy thì mới chứng tỏ anh yêu em đến thế nào. Hơn nữa, lúc anh ghen, anh thật sự vô cùng đáng yêu. Biết không hả??...”

Có pháo bắn lên làm rực sáng cả sân khấu. Giây phút đó, ánh mắt của cả hai chạm nhau, mọi thứ xung quanh đều dừng lại. Trong mắt họ, cả thế giới trở nên vô hình. Hân chìm đắm vào ánh mắt của Bảo, chìm đắm vào hạnh phúc của tình yêu, chìm đắm vào cảm giác ước mơ được thực hiện... Nhưng cô không biết rằng, chính thời khắc ước mơ này được thực hiện đã vô tình làm tan nát những ước mơ khác... Một cái xô quá mạnh lên con thuyền tình yêu đang bấp bênh của Hân và khiến nó chao đảo dữ dội.

- Cô gái khi nãy đạt giải nhất đã rời khỏi rồi thưa giám đốc- thư kí vội chạy vào hậu trường

- Sao??- ông ta ngẩng lên, lần đầu tiên có người lại từ bỏ giải thưởng

- Vâng, chúng ta làm sao đây, còn suất du học nước ngoài??

- Cứ chuyển sang cho người được giải nhì- ông ta giải quyết một cách nhanh chóng

- Vâng ạ

- ...- giám đốc trầm ngâm, nhưng nhớ ra gì đó, ông ta vội bật laptop lên- người vừa rời trong bức tranh thật sự rất quen

- Quen ạ??

- Đây rồi...- bàn tay ông ta đờ lại trên phím bấm khi thông tin xuất hiện- anh ta, chính là người thừa kế của tập đoàn họ Nguyễn, người đang bị đồn là mất tích...Nguyễn Duy Bảo

- Em sẽ đi du học thật sao??- Bảo ngập ngừng lên tiếng khi cả hai đang trên đường trở về nhà

- Há??- Hân dừng chân quay sang cậu và phì cười khi thấy khuôn mặt lo lắng kia- anh không cần phải lo khi sống xa em, em không đi

- Không đi??- cậu tròn mắt nhìn Hân- nhưng, ước mơ của em

- Ngốc!!!

Hân nhìn cậu, tủm tỉm cười rồi quay đi. Cậu tuy không hiểu gì nhưng vẫn nhanh chân chạy theo. Vì hôm nay là ngày vui nên Bảo mua rất nhiều đồ ăn ngon về nhà. Trong lúc Hân bày biện ra thì cậu đã để bức tranh ảnh mi hôm nào vào khung kính rồi cẩn thận treo lên. Nụ cười không lúc nào tắt trên môi.

Họ cứ vừa ăn vừa đùa giỡn cùng nhau cho đến khi Hân no căng bụng, cô buông đũa và lười biếng lên tiếng

- Hôm nay anh rửa chén đi

- Tuân lệnh, my princess

Cậu đồng dạng đáp rồi nhanh chóng thu dọn chén đĩa mang về phía trước. Hân ngồi trên giường nghiêng người, ngắm nhìn đáng vẻ làm việc chăm chỉ của cậu, khẽ mỉm cười

“Đồ ngốc, anh vì em mà đến cả thân phận của mình cũng không cần thì em sao có thể rời xa anh mà đi thực hiện ước mơ chứ. Em cũng sẽ từ bỏ ước mơ chỉ để được ở bên cạnh anh. Một người tốt như vậy, một người yêu em như vậy, một người luôn ở bên cạnh em, một người luôn làm em cười, một người lời em ra khỏi vỏ bọc lạnh lùng để rồi muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười,... Anh biết không, từ lúc yêu anh, em cảm thấy mình thật nhỏ bé, luôn cần che chở, bảo vệ nên em sẽ ở cạnh anh, không bỏ rơi anh... Với em, được ở bên anh là điều hạnh phúc nhất.

Nhưng không biết từ lúc nào, anh đã trở thành ước mơ của em mất rồi”

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Trong căn phòng tối om, chỉ có ánh sáng từ màn hình tivi hắt lên khuôn mặt người đàn ông đứng tuổi. Mắt ông chăm chăm nhìn vào tivi, lúc này đang đưa tin về cuộc thi vẽ tranh và có những suy đoán về thân phận của người con trai trong bức ảnh. Cánh phóng viên đúng thật là rối rời. Ông vội nhắc

điện thoại và truyền vào đó chất giọng cực kì uy nghiêm.

- Cậu mau đến phòng tôi

Lát sau có tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi

- Có gì không thưa chủ tịch- Thành kính cúi người

- Cậu đã xem qua??- ông ta hát hăm về phía tivi

- Dạ...đã xem

- Mau xử lí việc này, bằng mọi giá phải mua được bức tranh đó và bung bít mọi thông tin phía báo chí. Cậu hiểu chứ??

- Vâng

- Còn nữa

- Chủ tịch cứ sai bảo

- Bằng mọi cách phải mang cậu chủ về đây, dù có dùng bất kì thủ đoạn nào

- Nhưng...như vậy...- Thành ngập ngừng

- Ta còn chưa phạt cậu vì tội dám bao che cho nó- ông ta trừng mắt- lần này, tốt nhất là mang nó ngoan ngoãn trở về và chấm dứt mối quan hệ kia

- Như vậy có quá tàn nhẫn với cậu chủ không??- Thành không nén được mà lên tiếng- cậu chủ rất yêu cô gái đó

- Không, nó là người thừa kế của cả một tập đoàn khổng lồ, nó không thể có tình cảm yêu đương nhăng nhít, với một đứa con gái không xứng thì lại càng không thể. Nó phải thật lạnh lùng, nhẫn tâm vứt bỏ tất cả để có thể điều hành, lãnh đạo một cách tốt nhất- giọng ông ta đều đều như thể những gì ông ta đang nói là việc vô cùng bình thường

- Như chủ tịch vậy sao??- giọng Thành không giữ được bình tĩnh

- Đúng, chính là như vậy, không có việc của cậu, cậu có thể ra ngoài

Thành muốn nói, nhưng lại thôi. Anh thở dài rồi bước ra khỏi phòng. Theo ông từ khi còn nhỏ, anh không còn lạ gì với tính cách của ông- một con người máu lạnh. Ông sẵn sàng hi sinh tất cả chỉ để đạt được thành công trên thương trường kể cả người vợ của mình. Chính vì lẽ đó mà giữa ông và con trai duy nhất của mình luôn mâu thuẫn nặng nề. Một người luôn muốn trói buộc, một người luôn muốn tự do. Nhưng suy cho cùng, những gì ông làm cũng là để đảm bảo cuộc sống cho hàng ngàn nhân viên, anh cũng không thể trách ông.

Lần này, e là Bảo và Hân gặp phải rắc rối lớn. Cả Thành cũng không thể giúp được gì. Chỉ còn biết chờ vào duyên phận của họ....

Một ngày mới lại đến, hôm nay, Hân thật sự có dự cảm không tốt, vô cùng không tốt. Cô đi làm trước cả Bảo vì suốt đêm không ngủ được bởi một sự hồi hộp nào đó đè chặt lấy lồng ngực. Trên đường đi, cô lại cảm giác có nhiều con mắt đang nhìn chăm chăm vào mình nên cô chỉ biết cúi mặt bước đi thật nhanh, thật nhanh đến chỗ bày hàng.

Cô không biết cũng phải, vì ở nhà chẳng có cái gì gọi là tivi thì làm sao thấy được những tin tức tồi qua. Nhưng những người ở gần khu cô sống thì không như vậy, tất cả bọn họ đều đã xem và “khắc cốt ghi tâm” khuôn mặt của Hân, cũng như cùng nhau vẽ ra chuyện tình của bọn họ, tốt có xấu cũng có nốt.

Lẽ dĩ nhiên, người cùng nhà của Hân cũng không thể xem được tin tức đó nên không hay biết chuyện gì đang xảy ra.

Hân cúi người lấy tranh ra và bắt đầu bày biện, tiếng xì xầm vẫn không ngừng vang lên. Đã bắt đầu có người chỉ chỗ.

- Cô gái trên tivi tối qua phải không??

- Chính cô ta đó, sao còn phải đi bán tranh nhỉ, yêu được cậu chủ giàu có thế kia cơ mà

- Chắc là bấy anh ta rồi, nghe nói hai người bọn họ sống chung

- Thời buổi này loạn hết rồi

Bọn họ cười lớn rồi bỏ đi. Bàn tay đang cầm tranh của Hân bắt đầu run lên. Cô lắc lắc đầu, cố suy đi những lời vừa nghe, “Không phải nói mình đâu, không phải, chắc họ đang bàn về bộ phim nào đó. Bình tĩnh lại Hân à”.

Hân tiếp tục làm công việc đang dở của mình.

- Oa, nhìn kia, người thật còn đẹp hơn trên tivi nha, đáng người cũng không tồi- giọng nói của một nam thanh niên vang lên, ngay sau đó là tiếng cười mỉa mai

- Thôi đi chú em, nghĩ mình là ai, có tài sản kếch xù không mà mơ với mộng- người bên cạnh vỗ vỗ vai thanh niên đó ra chiều tiếu rẻ

- Ủ, thôi, đi thôi

Lưng Hân đông băng lại, cô chỉ biết đứng yên một chỗ cho đến khi có ai đó kéo tay mình. Hân quay lại, là ba người con gái.

- Là nó đó hả- ả đứng giữa lên tiếng khinh khỉnh, hai đứa bên cạnh ngay lập tức gạt đầu, ả ta tiếp tục bước đến cầm tóc Hân xoay xoay- người yêu của anh Bảo sao??

- Tôi không quen cô- Hân hất tay ả, quay lại với đồng tranh, lúc này đã đến bức tranh cuối cùng, cô hơi sững lại, chính là bức vẽ Bảo lúc trước

- Đây là...- ả ta vội giật lấy- vẽ Duy Bảo sao??

- Trả tôi- Hân giật lại, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó chịu

- Chẳng phải cô bán tranh sao?? Tôi mua bức này

- Không bán- Hân cắt vào trong

- Còn làm giá- ả bĩu môi- cô nói đi, bao nhiêu, tôi sẽ mua giúp đỡ người nghèo khó như cô

- Hừ- Hân ngẩng lên nhìn ả, nhếch môi- cô nghĩ nếu tôi ra giá thì cô có đủ khả năng để mua sao??- cô giơ 10 ngón tay lên- 10 con số

- Cô...- ả bị chọc tức không nói nên lời, chỉ biết trợn mắt nhìn Hân

- Các cô làm loạn đủ chưa!!!

- Cái gì??- Bảo trợn mắt- tôi bị đuổi việc- cậu tự chỉ tay vào mặt mình

- Chẳng lẽ cậu lại còn muốn đi làm sao- ông chủ công trường nhăn mặt- cho tôi xin đi cậu chủ của tôi ời

- Tại sao lại đuổi tôi??

- Cậu chưa xem tivi sao, tin tức về cậu lan truyền nhanh chóng như vậy- ông ta thở dài- ngay từ đầu tôi đã biết thân phận cậu không tầm thường mà, nhưng tôi lại không nghĩ cậu cao quý như vậy. Lỡ cậu xảy ra chuyện tôi lấy gì mà đền bây giờ

- Nhưng,....

- Không nhưng gì hết, tiền của cậu đây, cậu cầm lấy đi, tuy so với cậu nó ít ỏi nhưng tôi cũng không thể không đưa

- Ông chủ à

Cậu cố níu kéo nhưng ông ta đã vội vã rời đi sau khi nghe tiếng gọi của một công nhân khác. Thở dài. Xem ra lần này cậu thất nghiệp thật rồi.

Giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng ả, quay lại, là Huy đang đứng đó, hai tay hất bỏ vào túi quần, mắt khẽ liếc sang kẻ đang gây rối cho Hân. Thấy sát khí, ả vô thức lùi người lại

- Còn không biến đi

Huy lạnh lùng lên tiếng. ả tuy sợ sệt nhưng vẫn cố vênh váo. Đường đường là đại tiểu thư, chẳng lẽ lại chấp nhận bị người khác đuổi như vậy. Nhưng, hai người đi cạnh nhìn thấy sự nguy hiểm từ Huy nên vội kéo tay ả ta

- Loan, đừng nên, không được gây sự ở đây, ảnh hưởng tới danh dự của ba cậu

- Nhưng,...

- Mặc kệ hán ta đi, chúng ta mau về thôi, chuyện của Bảo lần sau lại đến

Không để Loan trả lời, hai người bạn đã vội kéo ả đi. Những người bàn tán nãy giờ thấy Huy đến cũng vội tản ra. Chỉ còn lại Hân và Huy

- Để anh giúp em

- Anh bỏ tất cả vào trong đùm em- Hân mệt mỏi lên tiếng
- Em không bán sao??- Huy thắc mắc
- Không- cô lắc đầu- em mất hứng rồi, mệt nữa, dọn lại vẫn hơn.

Huy im lặng trong suốt quá trình cùng Hân dọn dẹp tất cả. Đến khi xong việc, hân mang tất cả để vào cốp xe và quay sang Hân

- Em muốn đi đâu??
- Không biết.- cô chậm chậm thắt dây an toàn- đâu cũng được, nhưng đừng về nhà
- Anh biết rồi

Hân gạt đầu rồi vội lái xe. Chiếc xe lăn bánh qua nhiều con đường của thành phố. Những địa điểm, nhà hàng cứ thể hiện ra rồi mất hút phía sau. Bình thường, Hân rất thích ngắm chúng. Nhưng hôm nay, cô chẳng có tâm trạng đó, chỉ ngồi chống tay lên cửa im lặng suy nghĩ.

“*Có lẽ ông ta phát hiện rồi, haizzz, biết tìm việc làm ở đâu đây*”, Bảo vừa đi vừa suy nghĩ, chốc chốc, cậu lại đưa chân đá những viên sỏi dưới đất rồi nhìn chúng lăn về phía trước. Cậu chán nản nhìn lên, hình ảnh một người con gái vừa vụt qua, ngay lập tức, cậu nhận ra Hân. Cô ấy đang đi cùng Huy sao??

Cậu vội lấy điện thoại ra gọi cho Hân còn mắt thì vẫn dán vào chiếc xe đang dừng đèn đỏ phía trước.

Hân trầm tư nhìn cửa sổ, dòng suy nghĩ của cô bị cắt đứt khi tiếng chuông điện thoại vang lên. Là Bảo?? Cô ngáp ngừng nhưng rồi cũng nghe máy.

- Anh gọi em có gì không??
- Em đang ở đâu vậy??
- Em...em...em đang ở chỗ bán tranh mà, sao anh hỏi vậy- Hân thoáng lúng túng
- Bán tranh sao??- xe đã lăn bánh, chẳng mấy chốc ra khỏi tầm nhìn của cậu
- Có gì sao??
- Không có gì, chỉ là...
- Nếu vậy em tắt máy nha, em đang bận- Hân cắt lời cậu
- Nhưng...- cậu chưa kịp lên tiếng thì đầu dây bên kia đã mất tín hiệu, chỉ còn lại những tiếng tút tút dồn dập

“*Sao lại nói dối chứ?*”

Hân ngồi cạnh Huy bên bờ sông, không gian im lặng bao trùm. Cô vốn dĩ không muốn đến đây, nhưng lúc này, thoát khỏi thế giới ồn ào ngoài kia là điều cô khao khát nhất. Không biết bao lâu sau khi ngồi xuống cạnh Hân, Huy mới dám lên tiếng.

- Chuyện hai người...- hân ngáp ngừng
- Là như vậy đó- Hân yếu ớt gạt đầu, nghĩ tới chuyện đó, bất giác nước mắt trào lên khóe mi
- Vậy...- hân định lên tiếng nhưng nhìn thấy giọt nước trong suốt như pha lê lăn dài trên mặt Hân, roi xuống, hân chỉ biết im lặng kéo Hân về phía mình để đầu cô có thể tựa lên vai hân.

Rõ ràng Hân cố gắng kiềm chế, nhưng, cứ như vòi nước được mở khóa, nước mắt không ngừng thi nhau tuôn rơi. Cô đưa tay lau, càng lau lại càng rơi nhiều hơn, không cách nào dừng lại được. Những câu nói không hay kia cứ lờn vờn trong đầu cô. Cô và Bảo sẽ thế nào đây?? Cô không biết. Nhưng nếu bắt cô rời xa cậu thì...cô không dám nghĩ đến

Huy nhìn Hân, xót xa trào dâng trong lòng. Nếu hân xuất hiện sớm hơn, nếu hân ở bên cạnh khi Hân đau khổ vì Thịnh, nếu hân không mãi mê kiếm thật nhiều tiền để chăm sóc cho Hân,...thì bây giờ, hân đã không phải trở thành người thừa như thế này. Chỉ biết bất lực nhìn người con gái mình yêu khóc vì người khác.

Từ trước đến giờ, chẳng phải Hân luôn là người cứng rắn sao?? Nhưng từ khi yêu tên Bảo đó, cô hoàn toàn thay đổi, cô trở nên yếu đuối, dễ khóc vô cùng. Nghĩ đến đó, hân càng thêm hận cậu- kẻ đã biến Hân thành thế này. Yêu Hân nhiều bao nhiêu thì Huy lại căm ghét Bảo bấy nhiêu. Bảo có gì chứ, sao có thể khiến Hân yêu đến như vậy còn hân thì lại không?? Ngay lúc này, điều duy nhất hân muốn chính là làm Bảo biến mất khỏi thế giới này.

Lúc Hân ngừng dậy, trời đã bắt đầu tối. Huy muốn đưa Hân đi ăn nhưng cô từ chối, cô chỉ muốn trở về gặp Bảo, vì cô không biết mình có thể gặp cậu

được bao lâu.

- Anh dừng xe ở đây được rồi- Hân lên tiếng khi xe cách nhà cô một khoảng khá xa- em không muốn Bảo hiểu lầm

Huy không nói gì, chỉ lẳng lặng làm theo lời Hân. Hân dừng xe và đỡ phụ Hân những món đồ kia xuống rồi nhanh chóng quay đi. Có một người có thể giúp hân thực hiện điều hân muốn, hân phải đi gặp người đó.

Chờ khi xe Huy khuất hẳn, Hân lặng lẽ quay về. Nhà đang sáng đèn, Bảo về còn sớm hơn cả cô. Vừa nghe tiếng gõ cửa, cậu đã vội chạy ra giúp cô mang đồ vào nhà. Có gì đó ngại ngùng giữa cả hai, không nói được thành lời

- Hôm nay em bán tốt chứ??- Bảo ngập ngừng lên tiếng khi Hân đang lau mặt

- ...- chiếc khăn trong tay Hân bỗng đóng băng, vài giây sau, cô gượng cười- tốt, tốt lắm, thế còn anh

- À...um...tốt- câu trả lời của cậu thể hiện rõ sự lúng túng, nhưng nhớ ra điều gì, cậu lên tiếng- em...không giấu anh chuyện gì đó chứ??

- Hả?? Chuyện gì?? Không, tất nhiên là không rồi- Hân cười gượng rồi bước về phía bếp

Và sau đó, lại một sự im lặng kéo dài. Họ ngồi ăn nhưng không nói với nhau tiếng nào, khác hẳn với trước đây. Không khí nặng nề cứ thế bao trùm lấy căn nhà nhỏ. Sau khi ăn xong, cậu vẫn làm công việc cũ của mình là rửa chén, còn Hân thì đi về phía giường và quay mặt vào trong ngủ, cô vô cùng mệt mỏi.

Xong việc, cậu cũng định ngủ, nhưng suy nghĩ về những gì xảy ra, cậu không thể tiếp tục im lặng, không thể để không khí nặng nề đè chặt lấy tình yêu của mình... Cậu ngồi bật dậy, bước về phía giường của Hân.

- Em ngủ rồi sao??

- ...

- Chắc em cũng biết chuyện rồi phải không??- cậu thở dài bất lực

- ...- Hân mở mắt ra, nhưng nhanh chóng nhắm lại, cố ổn định cho hơi thở đều đều, vờ như vẫn đang ngủ.

- ...Nhưng, lúc chiều, rõ ràng em đi với Huy nhưng sao lại nói dối anh?? Anh có cảm giác như chúng ta ngày càng xa cách nhau. Vì thân phận của anh chẳng?? Anh xin lỗi, anh ước mình có thể thay đổi thân phận này, từ lúc bắt đầu yêu em, anh không ngừng mong muốn mình chỉ là tên cướp bình thường như em vẫn nói. Có thể cùng em sống cuộc sống bình thường, dù cho thiếu thốn, nhưng ở cạnh em, điều đó với anh vô cùng hạnh phúc, hạnh phúc hơn mọi thứ. Nhưng, anh không thể thay đổi được gì, em có biết anh đau lắm không...

- ...- cô mím chặt môi, ngăn không cho những tiếng nấc thoát ra khỏi cổ họng.

- Anh biết, em yêu anh không phải vì anh là ai, thân phận cao quý như thế nào. Có lẽ vì vậy mà sự thật về anh khiến em không chấp nhận được, nó quá sức chịu đựng của em chẳng?? Cái chương trình tồi qua có ảnh hưởng gì đến em?? Người khác nói gì về em?? Em đã phải chịu đựng những gì?? Rất nhiều, rất nhiều câu hỏi được đặt ra, nhưng đến cuối cùng, cái anh muốn chính là: em sống có thật sự vui vẻ không?? Anh không muốn nhìn thấy Hân cam chịu, gượng gạo trước mặt anh, anh muốn thấy là một cô gái khóc thì khóc, cười thì cười, có thể kể cho anh nghe về mọi chuyện, là ai đã ăn hiếp cô ấy, ai đã chọc giận cô ấy và bắt anh xù tội người đó. Bây giờ, tất cả chỉ mới khởi đầu, có thể sau này sẽ khó khăn hơn, nhưng, tin anh đi, anh nhất định sẽ bảo vệ em, sẽ ở bên cạnh em. Dù có chuyện gì xảy ra, anh sẽ không buông tay em...

Bảo im lặng, cậu đã nói hết những gì cần nói, có thể Hân nghe, cũng có thể không nhưng chỉ cần có thể nói ra, cậu cũng khiến bản thân trở nên nhẹ nhõm phần nào. Những gì cậu nói, cậu nhất định sẽ thực hiện. Đơn giản, vì cậu yêu Hân

Cậu đứng dậy, định bước về chỗ ngủ của mình thì có một đôi tay ôm chặt lấy vai cậu từ phía sau. Những giọt nước ấm nóng thấm lên vai khiến cậu bỗng rất. Cậu thật sự, thật sự rất ghét chúng. Không biết từ lúc nào, Hân của cậu lại hay khóc đến như vậy, tất cả là vì cậu sao?? Là cậu không tốt khiến cho người mình yêu phải chịu đựng đau khổ, phải khóc thế này. Cậu có thể làm gì đây?? Cậu tự thấy bản thân vô dụng, vô cùng vô dụng.

Cậu nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Hân, xoa nhẹ mong có thể dịu đi cơn nấc của người sau lưng mình. Lát sau, khi nước mắt Hân ngừng rơi, tiếng nấc cũng ngừng vang lên cậu mới nhẹ nhàng quay lại.

- Em chưa ngủ à??- cậu đưa tay lau nước mắt cho Hân- ngốc, sao lại khóc nữa rồi, em khóc xấu lắm, biết không.

- Em xin lỗi- Hân cúi mặt, nói rất khẽ- em không nên giấu anh

- Có thể kể anh nghe những gì đã xảy ra được không, là ai chọc giận em??

Hân ở trong vòng tay Bảo, kể lại mọi chuyện. Khác với vẻ mặt ảm ức của cô, Bảo lại phì cười sau khi đã nghe xong, cậu xoa đầu Hân

- Ngốc, có vậy mà cũng tự kỉ nữa, Mai Nhã Hân của anh đúng là... Lẽ ra em phải mắng thẳng vào mặt bọn họ rồi mạnh mẽ tuyên bố anh chỉ là tên cướp thôi mới đúng chứ, sau đó là dùng nắm đấm dạy dỗ họ, vậy mới là phong cách của em.

- Phong cách gì chứ??- Hân đánh vào lồng ngực Bảo- em dữ tợn vậy sao. Cho dù có nói, bọn họ cũng không tin
- Họ phải tin, vì đó là sự thật
- Xi...- Hân bĩu môi, “*Sự thật là thân phận anh không thể thay đổi*”
- Hứa với anh, sau này, có chuyện gì phải kể anh nghe đầu tiên có biết không, ảm ức, đau khổ gì cũng phải nói anh biết. Anh là người yêu em, anh sẽ bảo vệ em- Bảo nhìn vào mắt Hân, lời nói vô cùng kiên quyết
- Um...- Hân gật nhẹ
- Còn nữa, anh không muốn em rời bỏ anh, dù bất cứ lí do gì, vì dư luận, vì tiền của ông ta...
- Anh nghĩ em là người như vậy sao
- Không, anh tin em. Nhìn em kìa, đi rửa mặt đi- cậu phì cười khi thấy khuôn mặt tèm lem của Hân
- Um- cô khẽ cười

Hân gật đầu rồi làm theo. Bảo cũng nhanh chóng trở về vị trí của mình. Họ nằm nghiêng, đối mặt với nhau. Người trên giường, người dưới đất. Nhưng ánh mắt của họ chăm chú nhìn đối phương và mỉm cười. Trong lúc này, cái họ cần là cùng cho nhau sức mạnh để vượt qua.

“Tình yêu có thể thay đổi con người. Em tin, thật sự tin vào điều đó. Vì từ lúc yêu anh, em lại trở nên yếu đuối, dễ khóc, dễ buồn,... Em luôn muốn anh ở bên cạnh để làm nũng, để được anh yêu thương, chăm sóc, bảo vệ. Nhưng em sợ, em sợ một ngày nào đó chính tay em sẽ đẩy anh ra...anh biết không...”

Bạn có thể vì một người đàn ông mà chịu ảm ức, đau khổ, khóc không thành lời. Nhưng, cũng có thể vì chính anh ta, chỉ với vài lời ngọt ngào là có thể bật cười thành tiếng và quên đi việc vài giây trước mình còn nước mắt giàn giụa. Đó chính là quyền năng của tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Roi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Bảo thức từ sớm, cậu để Hân ngủ thêm một lát rồi mới gọi cô dậy. Sau khi chuẩn bị tất cả, Bảo muốn đưa Hân đến nơi cô bán hàng để lên tiếng bảo vệ cô trước những lời lẽ không hay kia. Tuy Hân không muốn nhưng cậu cương quyết, cô đành thôi. Cô chỉ sợ, sự xuất hiện của cậu lại khiến mọi chuyện trở nên rối hơn.

Quyết định xong, Bảo nắm tay Hân bước đi, nhưng vừa mở cửa ra, khuôn mặt cậu đã tối sầm lại. Ngay trước cửa là người đàn ông trong bộ vest đen, ông ta đứng đó, hai tay bỏ vào túi quần nhìn vào cánh cửa rất lâu. Thấy cánh cửa mở ra, môi ông ta khẽ nhếch lên.

Thấy Bảo cứ đứng yên mà không đi, Hân ngẩng lên thì bất gặp khuôn mặt xa lạ. Nhưng, nếu nhìn kĩ thì lại rất quen, rất quen.

- Ông đến đây làm gì??- Bảo lạnh lùng lên tiếng, tay bất giác nắm chặt lấy Hân hơn.
- Đến để đón con về- ông ta điềm tĩnh đáp
- Tôi sẽ theo ông về sao??- Bảo nhếch môi, y hệt điệu bộ của ông ta vài phút trước. Hân bất giác run lên, cô đã biết người đàn ông này là ai
- Con ra ngoài chơi bời đã lâu, đến lúc nên quay về. Còn nữa...- ông ta đưa mắt sang Hân, ngay lập tức, Bảo kéo Hân về phía sau mình để tránh ánh mắt kia- ...cô gái này
- Ông muốn gì??- cậu gắt- tốt nhất đừng động vào cô ấy
- Con nghĩ ta muốn gì??
- Tôi không cần biết ông muốn gì, nhưng nếu cô ấy gặp chuyện thì con ông sẽ gặp chuyện còn tôi tệ hơn. Hủy hoại cô ấy?? Vậy thì trước tiên ông hãy hủy hoại tôi trước đi- cậu nhìn đồng hồ- trễ rồi, chúng tôi có việc đi trước, cửa không khóa, nhưng có lẽ chủ tịch như ông sẽ không để mắt đến gia tài nhỏ bé của chúng tôi đâu nhỉ?

Giọng cậu mang đậm mỉa mai rồi chưa kịp để ông ta phản ứng đã kéo Hân đi. Hành động đó của cậu khiến ông ta tức giận không nói nên lời. Bất chợt, một cơn đau ập đến khiến ông ta đứng không vững, vội ôm lấy tim mình

Hân bước nhanh theo Bảo nhưng mắt cô vẫn nhìn về phía sau, thấy cánh đó, cô vội lay cậu.

- Ba anh, ba anh...- giọng cô run run

- Ông ta giả vờ đó, mặc kệ, anh quen rồi- cậu bước đi, không nhìn lại

- Nhưng...- Hân đứng lại- anh nhìn kìa

Bảo hồ hững đưa mắt nhìn nhưng rồi cậu đột nhiên hốt hoảng khi thấy ba mình đang nằm quằn quại dưới nền đất. Như phản xạ, cậu vội buông Hân ra mà chạy đến đỡ lấy ông. Hân cũng chậm chậm theo sau cậu, biết là không nên trong lúc này, nhưng cô không thể không có cảm giác hụt hẫng.

- Ba...ba...- cậu vội lay người ông. Tuy ông ta từ trước đến nay không làm điều gì khiến cậu không căm ghét, nhưng ruột thịt vẫn là ruột thịt, cậu không thể bỏ mặc ông ta, ngược lại còn rất quan tâm.

- ...- ông ta ngất xỉu

- Gọi xe cấp cứu- cậu ngẩng lên nhìn Hân ra lệnh, mắt cậu hiện lên những vằn tơ đỏ trông rất đáng sợ

- Um- Hân luống cuống lấy điện thoại ra

- MAU LÊN!!!- cậu hét khi thấy sự chậm chạp nơi Hân. Lần đầu tiên, cậu lớn tiếng với Hân như vậy khiến cô không khỏi sợ hãi.

Ba của Bảo đã được đưa vào phòng cấp cứu, Thành tới nơi, anh vội chạy đến.

- Cậu chủ, chủ tịch sao rồi??

- Đang cấp cứu trong đó- cậu hát hàm về cửa phòng bệnh. Lúc này, cậu đã bình tĩnh lại, vội hỏi- ông ta bị như thế lâu chưa??

- Trước khi cậu chủ về nước

- Vậy à??

Cậu không hỏi nữa. Thành quay sang thì thấy Hân bên cạnh Bảo, anh gật nhẹ

- Chào cô

- Chào anh!!!- Hân lịch sự đáp lại, cô nhận ra đây là người lúc trước đã giúp đỡ cô và Bảo

Không khí chìm vào im lặng. Hân đứng đó, cúi đầu vo vo gấu áo của mình, trong lòng không ngừng nghĩ đến cảnh Bảo giận dữ, quát nạt cô, lúc đó, cậu thật sự rất đáng sợ. Bảo quay sang thấy Hân như vậy, cậu vội nắm tay cô, định nói gì đó nhưng cửa phòng bệnh đã mở ra. Họ nhanh chân chạy đến

- Ba tôi sao rồi??

- Bệnh nhân đã qua nguy hiểm, nhưng, tránh để xúc động mạnh, bây giờ mọi người có thể vào thăm- bác sĩ từ tốn lên tiếng

- Cảm ơn

Bảo cúi người. Khi bác sĩ rời đi, điện thoại của Thành reo vang. Anh vội nghe máy. Lát sau khi tắt điện thoại, anh nhìn Bảo

- Cậu chủ, công ty có việc, tôi về gấp

- Cậu cứ về đi

- Nhưng...- anh ngập ngừng, anh sợ cậu sẽ bỏ về, như vậy không có ai chăm sóc chủ tịch

- Tôi với Hân sẽ ở lại chăm sóc ông ta- Bảo hiểu ý vội lên tiếng

- Vâng, vậy tôi đi đây- anh thở phào, quay sang tạm biệt Hân rồi nhanh chân chạy đi.

Cửa phòng bệnh lúc này chỉ còn lại Bảo và Hân. Cô bước về phía ghế chờ ngồi xuống đó. Bảo bước theo, từ nãy đến giờ cô không hề nói chuyện với cậu

- Em sao vậy??- Bảo ngồi xuống cạnh Hân, lên tiếng trước. Cậu thật sự quên đi lúc nãy bản thân đã làm gì

- Hả? Em không sao- Hân cười gượng

- Thật không??

- Thật mà
- Yên tâm- nhìn thấy lo lắng trong mắt Hân, Bảo lên tiếng- lát nữa Thành trở lại chúng ta cùng nhau về nhà
- Um- Hân gật đầu- anh mau vào thăm ba của anh đi, xem ông ra sao rồi, em ngồi đây cũng được
- Nhưng...- cậu ngập ngừng
- Mau đi đi- Hân vội đẩy cậu- em chờ ở đây mà
- Đừng đi đâu đó, có biết không
- Em có phải con nít đâu- Hân lè lưỡi

Cậu quay lại nhìn Hân rồi mới yên tâm bước vào phòng bệnh. Nhìn thấy người nằm trên giường, cậu bước đến gần, lúc này mới để ý, ông ta thật sự đã già đi rất nhiều. Cậu ngồi cạnh, im lặng nhìn nhịp tim của ông trên màn hình điện tử. Bất chợt, điện thoại cậu rung lên từng hồi, là Thành.

Tắt điện thoại, cậu thở dài. Đêm nay anh ta không quay lại, có lẽ cậu và Hân sẽ ở lại cả đêm. Nhớ ra gì đó, cậu vội bước ra ngoài, Hân vẫn ngồi đó. Cô đang suy nghĩ điều gì, không thấy sự xuất hiện của cậu. Cậu không lên tiếng mà đi ra ngoài căn tin bệnh viện, lát sau quay lại với thức ăn nóng hổi trên tay

- Em ăn đi- cậu đặt vào tay Hân, hơi nóng khiến cô giật mình quay lại
- Anh không ở trong đó sao??- Hân thắc mắc
- Không, em ăn đi, có lẽ đêm nay anh phải ở đây vì Thành không quay lại được, hay là em về nhà nghỉ ngơi trước
- Um...- Hân thoáng ngập ngừng nhưng vội lên tiếng- em ở đây cùng anh
- Em không mệt sao??
- Không- Hân lắc đầu, cô kiên quyết ở lại

Cậu không nói nữa, ngồi nhìn Hân ăn chốc chốc lại lấy khăn giấy lau cho cô. Đến khi Hân ăn xong, cả hai vẫn ngồi ở ghế chờ nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài. Cậu để Hân tựa vào vai mình còn tay thì nắm chặt tay cô. Lát sau quay sang, đặt nhẹ lên trán cô nụ hôn.

“Ngốc, nếu mệt thì cứ về đi, có ai bỏ em đâu mà sợ. Sao phải gượng chịu đựng?”

“Em không muốn về, không muốn để anh lại vì em sợ anh sẽ ở lại đây mãi mà không quay lại nữa. Lúc sáng, em thật sự rất sợ, sợ một lúc nào đó anh sẽ buông tay em ra và trở về với nơi thuộc về anh...”

Ánh sáng tràn vào khiến Hân thức giấc, tối qua, cô đã ngủ quên bên giường bệnh. Đưa mắt nhìn quanh, không thấy Bảo, có lẽ cậu đã ra ngoài. Nhìn người đang ngủ trên giường, cô vội đứng dậy, kéo chăn cho ông. Chăn chưa được kéo xong, một giọng nói lạnh lùng vang lên

- Buông bàn tay dơ bẩn của cô ra
- Hân giật mình, cô vội buông ra, cúi mặt xuống lí nhí
- Cháu xin lỗi
 - Xin lỗi- ông ta cười nhạt, cố gắng ngồi dậy, nhìn thấy vậy Hân đỡ lấy ông nhưng lại bị hất tay ra- không cần
 - ...- cô đành lùi ra xa
 - Lúc này...- ông nhìn quanh rồi nhìn Hân- chỉ có tôi với cô, cô cứ tự nhiên ra giá đi. Làm thế nào cô mới buông tha nó
 - Bác hiểu lầm rồi- Hân ngẩng lên- cháu với Bảo là thật lòng, cháu không cần tiền của bác
 - Vậy sao??- giọng ông chứa đầy mỉa mai- vậy cô yêu nó nhưng lại bóp nát tương lai của nó sao??
 - Cháu...- Hân lúng túng, cô biết nói gì đây vì những lời ông ta nói đều là sự thật. Ở bên cạnh cô thực sự tương lai của Bảo sẽ bị bóp nát
 - Khụ...khụ...- ông ta bỗng dưng ho mạnh
 - Bác có sao không??- Hân vội chạy đến đỡ, lần này, ông ta không đẩy cô ra
 - Không...không sao...- ông ta nắm chặt lấy tay Hân, khác hẳn với vẻ lạnh lùng khi nãy, lần này, ánh mắt ông ta tha thiết nhìn Hân- nếu cô thật sự yêu

nó thì hãy rời xa nó đi, để nó quay trở về nơi dành cho mình, có như vậy nó mới có tương lai

- Cháu...- Hân định rút tay ra nhưng ông ta vội nắm chặt hơn

- Cô hãy rời xa nó đi, chẳng lẽ cô muốn nhìn thấy nó tuyệt tình, đến máu mủ cũng không nhận. Cô...

- Dù rồi- Bảo tức giận lên tiếng, ngay lập tức cậu tiến về phía giường, gạt tay ông ra khỏi Hân, nắm chặt lấy cô- ông đừng đóng kịch với cô ấy

- Con...

- Hừ, vẫn còn sức đóng kịch, xem ra ông cũng không bệnh nặng lắm- cậu nhếch môi, đặt bịch thức ăn lên bàn- cái này cho ông, nếu ông ăn thì ăn, không thì vứt đi, tôi về đây- dứt lời, cậu kéo Hân đi thẳng ra cửa

- Cô muốn cha con chúng tôi từ mặt nhau cô mới vừa lòng sao??- ông ta nói lớn, ánh mắt xoáy sâu vào Hân

- Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi, cháu xin lỗi- chân bước theo Bảo nhưng Hân không ngừng quay lại cúi đầu, rồi rít xin lỗi ông ta

- Mặc kệ ông ta- cậu bước nhanh hơn

- Để xem chúng mày có được sống yên ổn không- ông nắm chặt lấy chiếc chăn trong tay, giận dữ nói

Hân nhìn về phía bệnh viện, trong lòng không khỏi áy náy. Vừa rồi, điểm yếu của cô đã bị đánh trúng. Đúng, cô không mang lại tương lai cho cậu, cô khiến cậu trở mặt với ba mình,...

Đi quãng đường khá xa, Bảo mới dừng lại. Nhìn thấy Hân đang miên man suy nghĩ, cậu vội lên tiếng

- Em không cần cảm thấy khó xử

- Nhưng em...

- Em chỉ cần ở bên anh là được rồi, đừng quan tâm những chuyện khác- cậu ôm lấy Hân

- Um...

Hân gạt nhẹ cho cậu yên tâm nhưng trong lòng vẫn ngổn ngang những nghĩ suy. “Em phải làm sao đây...?”

Hôm nay, Hân lại quay trở về công việc bán tranh của mình mặc cho cậu phản đối. Những lời xì xầm vang lên nhưng Hân mặc kệ, cô đã tự luyện cho mình thần kinh thép và miễn nhiễm với những lời không tốt đẹp kia. Bọn họ có miệng nói gì là mặc bọn họ, nghe hay không vẫn là quyền của cô. Cô chọn không nghe.

Bỗng dung tiếng xì xầm im bật, những người đang bu quanh đó cũng vội tản ra. Có vài kẻ nhìn vô cùng xấu xa bước về phía Hân.

- Nè, nộp tiền bảo kê

- Lại là mấy người, lần trước bị đánh chưa đủ sao??- Hân nhìn chúng khinh bỉ

- À, miệng lưỡi lắm- tên đứng giữa vỗ vỗ tay rồi bước về phía tranh, lấy ra bức tranh vẽ Bảo, cười lớn- ồ, là cậu chủ Nguyễn Duy Bảo này

- Trả đây- Hân giật lại nhưng tên đó đã đưa bức tranh cho đàn em

- Không trả thì sao, haha. Cô em ngoan ngoãn nộp tiền đi nào

- Hừ

Hân vùng chân, đập mạnh vào người hán ta khiến hán ngã ra đất. Tức giận, hán giật lấy bức tranh từ tay đàn em xé nát và bật lửa đốt. Nhìn ánh lửa lấy đi tác phẩm của mình, Hân tức giận xông đến tát vào mặt hán ta. Bị phụ nữ đánh, hán ta cũng không vừa mà đánh lại khiến Hân ngã ra đất. Hán ta định đánh Hân tiếp thì nghe âm thanh của năm đám phía sau mình, quay lại, những tên đi cùng đã nằm la liệt dưới đất. Những tên vệ sĩ áo đen vừa hạ gục đàn em hán ném ánh nhìn sát khí về phía hán khiến hán run người, vội vàng bỏ chạy.

Thành không màng đuổi theo mà chạy đến đỡ lấy Hân

- Em có sao không??

- Không- Hân lắc đầu, ánh mắt buồn bã dán vào đồng tro tàn

- Xin lỗi vì đến trễ- anh cúi đầu, tự trách

- Không sao đâu, anh đừng tự trách mình, tôi có thể về lại mà- Hân đứng dậy mỉm cười với anh- ui da...

- Có sao không??- anh vội đỡ khi thấy cô loạng choạng sắp ngã.

- Cám ơn- cô khách sáo lên tiếng

- Bọn lúc này, cô biết không??

- Không- Hân lắc đầu bất lực- tôi không quen chúng

- Cô đi theo tôi

Thành nhờ người dọn dẹp cho Hân rồi dẫn cô đến bãi đất trống. Nhìn từ xa, cả bọn khi này đang quỳ dưới chân một người, không ngừng xin lỗi. Ngẩng lên, Hân không thể tin vào mắt mình, bọn chúng quỳ dưới chân Huy??

- Đứa nào xô cô ấy??- Huy gần giọng

- Là nó- cả bọn chỉ về tên kia

- Mày à??- Huy tiến về phía tên đó, nhếch môi

- Em...em không cố ý- tên đó lắp bắp, tay chân run rẩy- em...em...chỉ là hủy bực tranh theo yêu cầu của anh thôi mà

- Bàn tay nào đụng vào người cô ấy??- giọng Huy sắc lạnh, rút từ túi ra con dao

- Anh...anh...em sai rồi...em sai rồi- tên đó không ngừng đưa tay lên tự tát vào mặt mình- anh tha cho em, tha cho em

- Bàn tay dơ bẩn của mày dám chạm vào người cô ấy- Huy chậm chậm nâng dao lên, tay còn lại nắm chặt lấy bàn tay của tên kia

- Huy!!!- Hân vội rời khỏi chỗ Thành đứng mà chạy về phía Huy, cô không thể đứng yên nhìn tên kia bị hủy đi bàn tay như thế

- Hân!?!- Huy ngạc nhiên nhìn cô, con dao trên tay cũng rơi xuống

- Mọi người đi đi- Hân nhìn đám đàn em, vội vàng lên tiếng, khỏi phải nói bọn chúng vui đến thế nào, vội vàng rời đi.

- Sao em đến đây??- Huy lắp bắp

- Sao anh làm vậy??- Hân lớn tiếng

- Anh...chỉ là anh...

- Không cần nói nữa- Hân cắt ngang, từ trước đến nay cô rất ghét những kẻ làm “đại ca” như thế này- em không sao, anh tha cho bọn họ đi. Không có gì nữa, em đi đây

- Nhưng...

Huy chưa kịp lên tiếng thì Hân đã rời đi. Đến khi bóng cô khuất hẳn, hân chỉ biết giận dữ trút giận vào thân cây gần đó. Từng nắm đấm vang lên, máu từ tay hân dính vào thân cây, đau, nhưng tất cả đều là gì so với nỗi đau của Huy. Từ trước đến nay, Hân hoàn toàn không hiểu hân, hoàn toàn không có ý định nghe hân nói, hoàn toàn không quan tâm hân... Chẳng lẽ cô không biết hân yêu cô đến nhường nào??

- Cô không trách anh ta à??- Thành lên tiếng khi cả hai cùng ngồi ở ghế đá công viên

- Không- Hân lắc đầu

- Sao vậy??

- Tôi đâu có đứng ở vị thế có thể can thiệp vào chuyện của anh ấy. Huy và tôi cũng nhau lớn lên, anh ta như vậy cũng một phần vì tôi đã không quan tâm đến cảm nhận anh ta, cứ luôn vờ như không hiểu tình cảm anh ấy dành cho mình. Nếu có trách, có lẽ tôi phải trách tôi đầu tiên- Hân cười khổ

- Còn bức tranh thì sao??

- Tôi đã nói tôi có thể vẽ lại mà, không chỉ vẽ mà còn vẽ đẹp hơn- cô mỉm cười

- Ừ- trong phút chốc, Thành như bị hai vòng xoáy trên miệng Hân hút vào

- Mà anh đến chỗ tôi có việc gì sao??- Hân quay sang anh thắc mắc

- Chỉ là...

- Định bảo tôi rời khỏi anh ấy sao?? Chắc làm anh thất vọng trở về rồi

- Tôi...

- Nếu vì chuyện này, sau này hi vọng anh đừng đến nữa, tôi không muốn lãng phí thời gian của anh- Hân đứng bật dậy- cũng trễ rồi, tôi về đây, còn phải chuẩn bị thức ăn nữa

- Cô muốn biết cậu chủ ở đâu không??- Thành lên tiếng thăm dò

- Ở công trường chứ đâu- Hân quay lại nhìn Thành khó hiểu

- Không- anh lắc đầu

- Vậy ở đâu??- Hân ngạc nhiên nhìn Thành, hình như cái gì anh cũng biết

- Đi theo tôi

Lại một lần nữa, Hân lon ton đi theo sau anh. Lúc anh dừng chân, họ đang đứng bên kia đường, nhìn qua là một tòa nhà lớn. Trước tòa nhà có rất nhiều người mặc áo lính vật đi qua lại và phát tờ rơi. Nhìn theo ánh mắt Thành, Hân thấy một con mèo đang đi qua đi lại.

- Đừng nói với tôi là...- Hân tròn mắt nhìn anh

- Um- anh gật đầu

- Bảo là con mèo đó??

- Um

- Chẳng phải anh ta đang làm ở công trường sao?? Sao có thể đến đây

- Cô nghĩ thân phận của cậu chủ chủ công trường dám nhận sao?? Nếu xảy ra chuyện, ông ta có bán hết tài sản cũng không có khả năng đền

- ...

- Còn nữa, với sức ép của chủ tịch, cậu chủ muốn có việc làm còn khó hơn người thất học.

- ...- Hân lặng lẽ quay lưng đi- xin lỗi

- Tôi đưa cô về- Thành bước nhanh theo cô

- Cám ơn

“Cổ lẽ tôi lờ mờ đoán được vì sao cậu chủ lại yêu cô ấy. Cô ta thật sự rất đặc biệt, rất thu hút...”

- Anh về rồi à??- Hân nói vọng ra khi nghe tiếng mở cửa

- Um- cậu gật gật- anh về rồi

- Nóng không??- Hân nheo mắt nhìn cậu

- Nóng chứ

- Mặc bộ đồ đó có thể không nóng sao- Hân châm chọc

- Ồ...em...sao em biết??- cậu ngạc nhiên nhìn Hân

- Em không biết anh định giấu đến bao giờ đây- cô bĩu môi

- Anh...

- Dù sao như vậy cũng tốt, em cũng không muốn anh làm việc ở công trường nguy hiểm nữa

- Em không giận anh sao??

- Có, giận anh không nói em biết

- Anh sợ em lo

- Ngốc, anh mặc bộ đồ đồ dễ thương như vậy mà- Hân cười lớn

- ...- mặt chuyển sang chế độ què

- Anh thay đồ đi rồi mình cùng ăn

- Um

Ấn xong, Bảo lại tiếp tục làm khô sai. Khi xong việc, cậu quay lại thì nhìn thấy Hân đang ngồi trên giường, vuốt ve khung tranh, ngón tay chạm nhẹ lên khuôn mặt cậu. Bảo vội bước tới, ngồi đối diện Hân lém lỉnh

- Thấy anh đẹp quá nên cười à?

- Xùy, em chỉ thấy tài năng của em tốt quá thôi- Hân chu mỏ- nhưng nè

- Hờ??

- Không có em, anh vẫn sống tốt phải không??- nhìn thấy vẻ mặt bất an của người đối diện, Hân cười lớn- anh sẽ không tự tử chết đó chứ??

- Sao tự nhiên lại nói vậy?? Đừng nói là...

- Em đùa thôi, chỉ sợ anh yêu em quá, không nhìn thấy em lại bù lu bù loa đòi tự tử nữa

- Em làm anh nghi ngờ quá, không được, hôm nay anh sẽ ôm em ngủ, để phòng em rời đi- Bảo xoa xoa cằm rồi ôm chặt lấy Hân

- Anh là cái đồ cơ hội- Hân đánh vào vai cậu- đau!- cô thoáng nhăn mặt khi tay cậu đụng vào vết thương lúc chiều

- Sao vậy??- cậu lo lắng, vội buông Hân ra nhìn vào vết thương- sao bị thương thế??

- Em không cẩn thận bị ngã thôi, không sao- Hân cười cười

- Để anh xem- cậu xoa xoa vào vết thương, nhẹ nhàng hỏi- còn đau không??

- Không- Hân cười nhe răng- không đau nữa

- Sao em không cẩn thận thế, lần sau phải chú ý hơn

- Biết rồi, biết rồi mà- Hân gật gật bày ra vẻ mặt “biết rồi khổ quá nói mãi” trước lời căn dặn của ông cụ non

- Ngủ thôi

- Anh về chỗ của mình đi- Hân đẩy đẩy

- Không, anh cứ ở lì

- Xề, anh lợi dụng

- Um, một công đôi việc. Vừa ôm em ngủ vừa có thể canh chừng em bay mất

Cậu vội lấy gối rồi bay lên giường nằm cạnh Hân, ôm lấy cô. Khuôn mặt lộ rõ sự vui vẻ. Nhìn thấy khuôn mặt trẻ con đó, Hân cũng phì cười theo. Cô đưa tay, sờ nhẹ lên khuôn mặt cậu.

“Em đã quyết định rồi anh à. Nếu không có em, anh có thể gặp được rất nhiều người con gái khác, đẹp hơn em, xuất thân tốt hơn em,... Nhưng nếu không có anh, thì ba anh lại chẳng thể tìm được người khác để thay ông tiếp quản công ty. Em không thể ích kỷ mà giữ anh khư khư bên cạnh để rồi hủy hoại tương lai anh, em cũng không thể dối lòng xem anh là tên cướp, kẻ lang thang. Em không thể... Lúc trước, nếu em khẳng khái, không chấp nhận anh, mặc kệ anh, không rung động vì anh thì chúng ta đã không đau khổ thế này rồi. Là em sai khi đã yêu anh, đã khiến anh trở thành như thế này. Em xin lỗi... Thay vì để anh từ bỏ tất cả, em chọn cách từ bỏ anh, có như vậy thì anh mới có thể trở về đúng với cuộc sống của mình... Em sẽ ảnh hưởng cuộc sống của anh đến đây thôi. Về sau, anh hãy tiếp tục sống, tiếp tục bước trên đoạn đường không có em. Anh nhé!”

Thành đi khỏi, Hân quay lưng định vào nhà nhưng cô khựng lại. Ba của Bảo đã đứng đó từ lúc nào.

- Bác...

- Đi theo tôi- ông nhìn Hân ra lệnh rồi bước đi

Hân chỉ biết ngoan ngoãn đi theo. Bước lên xe, cô nhìn ra ngoài cửa. Vừa rồi cô quay về trên con đường này, giờ thì đi ngược trở lại. Chỗ ông ta đưa cô đến thực sự quen, vô cùng quen, người ông ta hướng tay cho cô nhìn cũng rất quen. Vì vừa lúc này, cô đã đứng đây và cùng Thành nhìn người đó. Hân đứng ngây ngốc nhìn, có lẽ cô biết dụng ý của ông khi đưa cô đến đây

- Cô hành hạ con tôi như vậy, cô hài lòng chứ- ông ta lên tiếng và ném cho Hân cái nhìn khinh khỉnh

- Cháu...- Hân cúi mặt, cô không biết nói gì, nói như thế nào, vốn dĩ, cô chính là như vậy, chính là kẻ đã khiến Bảo vất vả, chính là vật cản tương lai của cậu. Hơn nữa, trong mắt ba Bảo lúc này, cô chẳng khác gì tội đồ, mà đã là tội đồ thì liệu lời nói sẽ có giá trị??

- Rồi xa nó đi- ông nói lên mục đích chính bằng giọng lạnh lùng như lúc ông ra lệnh cho những nhân viên dưới quyền mình

- ...- cô đứng đó, nhìn chằm chằm vào mũi chân mình

- Nếu yêu nó, thì cô hãy rời xa nó, để nó có thể trở về nơi dành cho mình, tiếp tục phát huy tài năng. Đừng tiếp tục hủy hoại nó.

- ...

- Thời gian của tôi không còn bao lâu, nó là niềm hi vọng duy nhất, tôi không thể để mất nó- tay ông run run, nắm chặt lấy chiếc gậy.

- ...

- Cứ xem như là tôi cầu xin cô- ông đột ngột quỳ xuống khiến Hân giật mình, cô vội vội vàng vàng đỡ lấy ông

- Bác đừng như vậy, cháu không dám...

- Vậy thì cô hãy giúp tôi, xin cô...khụ...khụ...- một tràng ho kéo đến khiến người ông rung lên từng hồi. Nhìn thấy cảnh đó, Hân không khỏi xót xa, đau động.

- Cháu biết rồi- sao rất lâu im lặng, Hân ngập ngừng lên tiếng

- Thật sao??- ông ta vội ngẩng lên, nắm chặt lấy tay Hân- cháu sẽ rời xa nó thật sao??

- ...- Hân gật nhẹ khiến khuôn mặt ông ta trở nên vui mừng. Nhưng ông ta có biết, trong cái gật đó chứa đựng bao xót xa, bao đau khổ, bao khó khăn??

- Tốt, tốt lắm- ông ta gạt gùi, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Hân

- Nếu không có gì nữa, cháu xin phép

Hân đỡ ông ngồi xuống rồi đưa dây, lễ phép cúi chào. Không kịp để ông lên tiếng, Hân đã bước nhanh đi. Ông quay sang người vệ sĩ ra hiệu, ngay lập tức cậu ta chạy đến

- Thừa chủ tịch

- Sang đó, lấy cho ta tờ giấy trên tay nó- ông chỉ tay sang đường

- Vâng

Ngay lập tức, vệ sĩ thuê một người ở gần đó đến lấy rồi mang về đưa ông ta. Nhận lấy tờ giấy, ông nhìn một lượt rồi bóp chặt khiến nó trở nên nhăn nhúm. Người con trai mà ông yêu thương, dùng rất nhiều tiền của để đào tạo lại đi làm công việc rẻ tiền này, lương còn không đủ để trả một bữa ăn?? Nếu muốn, chỉ cần lên tiếng là con ông có thể mua cả cái công ty nhỏ bé này, việc gì lại phải làm thuê cho bọn họ?? Tất cả chỉ là vì một cô gái...

Cái gì gọi là tình yêu đích thực chứ?? Chỉ là hủy hoại nhau. Ông không thể để việc này có thể tiếp diễn, bằng mọi giá phải mang con trai của mình trở lại. Còn cô gái kia, ông không tin cô ta, không nghĩ cô ta sẽ rời bỏ một cách dễ dàng như vậy. Tốt hơn hết, ông vẫn tìm cách khống chế để cô ấy dù có muốn hối hận cũng không còn cơ hội.

Ông đắm chìm nhìn về phía xa, suy nghĩ, tính toán một điều gì đó...

Hân lê từng bước chân nặng nề trên phố. Ngay lúc này, cô cảm giác cả cơ thể không còn chút sức lực chống chọi nào, đến những vật nhỏ bé khác cũng có thể bắt nạt được cô. Gió tạt vào mặt cô đau rát. Xe chạy ngang, bụi bay làm mắt cô cay xè. Một chiếc lá nào đó rơi rụng lên người cũng khiến cô rùng mình vì đau...

Cô đưa mắt nhìn khắp thành phố phồn hoa này, những chiếc xe hơi đắt tiền, những nhà hàng ăn uống sang trọng, những bộ vest lịch thiệp, điện thoại xịn,.... Cô chỉ biết cúi mặt tui thân. Người yêu cô vốn dĩ cũng có thể như vậy, có thể khoác lên người những thứ đó, có thể oai nghiêm, trang trọng...xuất hiện trước sự ngưỡng mộ của bao người, được tung hô, được săn đón chứ không phải làm việc vất vả ở công trường, phải nhún nhường những-kẻ-thua-kém-mình. Tất cả chỉ vì cô.

Cô là cái gì?? Chỉ là một người nghèo khó, ăn uống phải tính toán từng ngày. Cô còn có thể mơ cao được ở bên cạnh một cậu chủ sao?? Vốn dĩ, ngay từ đầu họ đã định là không thể nào vậy mà cô vẫn cứ cố chấp. Vượt qua dư luận thì sao?? Cậu yêu cô rất nhiều thì sao?? Cậu từ bỏ thân phận vì cô thì sao?? Họ có thể ở bên cạnh nhau yên ổn sao?? Hảo huyền.

Hân yêu Bảo, yêu rất nhiều, rất nhiều, chính vì vậy nên cô không thể ngày từng ngày nhìn người mình yêu lao xuống hố sâu không đáy, nhìn người mình yêu bị chính mình hủy hoại. Cô không nở, thật lòng không nở. Vì vậy, cô phải là người buông tay...

Bạn đang đọc truyện Ngày Mưa Ngày Rơi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Vừa sáng tỉnh mơ, Hân đã thức nhưng cô không vội rời khỏi giường mà tiếp tục nằm nghiêng, ngắm nhìn người đối diện- kẻ vẫn đang trong giấc ngủ mơ màng. Cô không gọi cậu dậy mà lặng lẽ nằm đó nhìn cậu. Cô chưa bao giờ chán khi nhìn cậu thế này. Khuôn mặt cậu khi ngủ trông cứ như trẻ con. Mái tóc có phần hơi rối nhưng không hề khiến cậu trở nên nhếch nhác, ngược lại còn tăng thêm phần quyến rũ. Đôi mắt nhắm nghiền không chút động đậy được che bởi hàng mi đen dài. Sóng mũi thẳng tắp. Đôi môi mím lại.

Ánh nắng chiếu vào càng khiến vẻ đẹp của cậu tăng thêm bội phần. Hai người bị bao vây bởi ánh sáng vàng nhạt khiến Hân có cảm giác mình đang ở thiên đường và trước mặt là một thiên thần. Trong vô thức, cô đưa tay sờ nhẹ lên khuôn mặt cậu, rất nhẹ như thể cô sợ phía trước là ảo ảnh, nếu mạnh tay sẽ biến mất. Cô nở nụ cười hạnh phúc nhưng sâu trong đó, lại chứa đựng cái gọi là đau lòng, nuối tiếc. Có thể, đây là lần cuối cô cùng cậu đón bình minh. Chưa xót dâng trào trong lòng, cô ước thời gian hãy ngưng lại, dù chỉ là một chút thôi, có như vậy cô mới kéo dài được khoảng khắc ngắn ngủi này.

Lúc mặt trời đã lên cao, ánh nắng dịu nhẹ buổi sớm mai chuyển sang gay gắt, cô mới bắt đầu có ý định gọi cậu dậy. Nhưng, nghĩ ra mưu mô gì đó, cô cười gian tà và cầm lấy đuôi tóc mình. Chậm chậm. Chậm chậm. Cô đưa tóc về phía khuôn mặt kia và chọt nhẹ. Không phản ứng. Cô lại chọt mạnh hơn. Cậu bắt đầu phản ứng lại trò đùa của cô, đôi hàng mi động đậy, khẽ khịt mũi và đưa tay lên chùi nhẹ chỗ mà tóc của cô vừa đi qua. Cậu lại ngủ tiếp. Quyết không buông tha, cô cứ dùng tóc mình tấn công cậu.

- Đùng đùa nữa

Cậu cuối cùng cũng không chịu nổi và lên tiếng bằng giọng ngáy ngủ. Bàn tay nắm chặt lấy bàn tay phá phách của Hân, thuận đà kéo cô vào lòng mình.

- Ngủ đi- cậu ôm lấy cô- em phá quá

- Sáng rồi, mau dậy đi- cô đánh nhẹ vào lồng ngực cậu

- Anh muốn ngủ- cậu mềo nheo

- Không, thức dậy- cô kéo dài giọng nói và đẩy cậu ra- nếu không em sẽ không làm đồ ăn sáng cho anh

- Thôi...được rồi...- cậu đành chịu thua và mở mắt

- Có thể mới được chứ

Cô gạt gù ra vẻ hài lòng và hôn nhẹ lên trán cậu. Khởi phải nói, nụ hôn đó khiến cậu phấn khởi cỡ nào. Con buồn ngủ cũng bay sạch không dấu vết. Cậu rời khỏi giường với khuôn mặt không thể tươi tỉnh hơn.

- Em đánh thức như vậy có phải tốt hơn không

Đáp lại giọng nói hào hứng của cậu, Hân chỉ lắc đầu cười và bắt đầu bước đi nửa mặt. lát sau, cô trở ra, bắt tay làm bữa sáng cho cả hai. Cứ thế, họ trải qua bữa sáng với sự rạng rỡ và nụ cười che lấp trên khuôn mặt.

- Tôi về sớm nha

- Sao??

- Hôm nay em làm cơm cuộn cho anh ăn nha- Hân lên tiếng khi cô đứng đối diện và chỉnh trang áo cho cậu

- Thật hả?- cậu tròn mắt nhìn Hân

- Tất nhiên là thật rồi- cô gạt đầu chắc nịch

- Sao tự dưng em tốt đột xuất vậy, mặt trời mọc hướng nào vậy- cậu đưa mắt nhìn ra cửa sổ tìm hướng của mặt trời

- Thôi đẹp đi- cô buông áo cậu ra, quay đi hướng khác- em không tốt nữa là được.
- Anh giỡn, anh giỡn mà- cậu rối rít, vội nắm lấy tay Hân lắc lắc- làm cho anh ăn, làm cho anh ăn, anh muốn ăn- cậu mèo nheo
- Được rồi, được rồi- Hân gật gù đầu, cô phì cười khi thấy thái độ trẻ con của cậu
- À, hay là...- như nhớ ra gì đó, cậu lên tiếng- anh ở nhà với em ha, anh phụ em, không thèm đi làm nữa
- Không được!!!
- Sao vậy??- hào hứng trong cậu dần tuột xuống
- Anh đi làm đi, tối về sẽ có ăn, ở nhà chỉ làm phiền em thì có
- Nhưng...- cậu cố nín kéo
- Không đi làm không có ăn- Hân tuyên bố
- ...- cậu đứng đó nhìn Hân bằng khuôn mặt đáng yêu hết mức có thể nhưng Hân vẫn xem cậu như vô hình, đến cuối cùng đành chịu thua- vậy anh đi làm đây- cậu ỉu xiu
- Uhm- Hân gật gù
- Tạm biệt- giọng cậu vô cùng thâm thương và quay lưng định đi
- Khoan- Hân bước nhanh lại, vòng tay ôm cậu từ phía sau
- Sao vậy??- cậu nắm lấy bàn tay Hân, hơi nghiêng đầu về phía sau
- Em không sao- Hân buông cậu ra, cô cười cười
- Em làm gì mà...yêu anh đến như vậy- cậu cười mãi nguyên- không nhớ xa anh sao??
- Ừ- Hân nhón chân, hôn nhẹ lên môi cậu- em yêu anh!
- Hôm nay em sao thế, lạ quá- cậu bắt đầu linh cảm điều bất thường
- Sao...sao gì chứ...em có sao đâu- Hân ngó lơ
- Không phải là em đang...- cậu xoa xoa cằm, nhìn Hân dò xét- ...em đang...yêu anh đến chết đi được đó hả???- bất chợt cậu cười lớn
- ...- Hân ngăn người vài giây nhưng rồi cũng cười cùng với cậu- ừ, đúng rồi, em yêu anh, yêu đến chết đi được
- Thôi được rồi- cậu gạt gù- nếu em đã yêu anh như vậy thì anh cũng không nhớ xa em, hôm nay anh ở nhà với em nha.
- Không, không được- Hân giật mình, cô vội xua xua tay
- Sao không??- cậu ngơ ngơ, người đối diện sao mà khó hiểu thế
- Không được, anh mau đi làm kiếm tiền về, không được lười biếng
- Nhưng...
- Không nhưng gì hết, mau đi, trễ giờ rồi kìa- Hân vừa nói vừa đẩy cậu ra cửa
- Anh...- cậu lùi dần lùi dần và ra khỏi cửa từ lúc nào
- Tạm biệt, tối anh về sớm nha- Hân nói nhanh gọn lẹ và đóng sập cửa lại

Có người đứng nhìn cánh cửa trước mặt mà vẫn chưa hết bàng hoàng, thất vọng. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, nhanh đến nỗi khi nhận thức được thì Bảo đã bị đuổi ra khỏi nhà. Cậu chỉ còn biết lắc đầu ngẩn ngơ trước sự thay đổi chóng mặt của người yêu mình.

Cuối cùng, cậu cũng quay lưng đi. Chính sự phấn khởi về những gì Hân hứa lúc nãy, cậu có động lực để làm thật nhanh, thật nhanh trở về. Tuy rằng hành động đạo này của Hân khác thường, có chút gì đó không đúng nhưng cậu không để ý vì tất cả hoàn toàn bị che lấp bởi lòng tin cậu dành cho Hân. Cậu tin Hân, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng sẽ không rời bỏ cậu. Cậu tin vào tình yêu của họ. Tưởng như tất cả lòng tin của cuộc đời mình, cậu đều đặt trọn vào Hân. Tuyệt đối.

Hân ngồi bệt xuống đất ngay khi Bảo rời khỏi. Cô dựa lưng vào cửa, hai tay ôm chặt lấy gối và úp mặt xuống. Cứ như vậy, rất lâu sau đó, cô mới ngẩng lên.

- Tỉnh táo lại nào, hôm nay, nhất định phải làm cho xong tất cả mọi chuyện!

Cô tự động viên bản thân. Đứng dậy vươn vai, cô bước đến và tháo khung tranh treo trên tường xuống. Hôm nay, thật sự có rất nhiều việc phải làm.

Tại góc bờ sông vắng, Hân ngồi đó di chuyển cây viết chì để tạo nên hình ảnh trên tờ giấy vẽ trắng. Bên cạnh, khung tranh nằm yên giữa những ngọn cỏ xanh. Con gió thổi qua khiến những ngọn cỏ rung rinh và vô tình gió cũng lấy đi giọt nước mắt vương trên mi Hân khiến nó rơi xuống ngọn cỏ bên dưới. Cô dừng bút, cố nén những cơn nấc đến dồn dập và đôi vai không ngừng run rẩy của mình. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ ảnh hưởng đến nét vẽ của cô mất. Nhưng, kí ức không ngừng lùa về bóp nát trái tim Hân

“Em xin lỗi. Em không thể thực hiện lời hứa với anh được nữa rồi. Em đã hứa sẽ cùng anh đến đây những lúc em vui, hạnh phúc nhưng bây giờ em lại đến đây một mình với tâm trạng không thể tồi tệ hơn. Em đã hứa có chuyện gì cũng sẽ nói cho anh nghe nhưng bây giờ em lại đang giấu cho riêng mình. Em đã hứa sẽ không bỏ rơi anh dù có thế nào nhưng em sắp phải làm điều đó. Là em không tốt, là em không giữ lời. Em phản bội anh, phản bội lời hứa của chúng ta. Em xin lỗi, xin lỗi. Nhưng, em không biết phải làm gì lúc này, em vô dụng. Điều duy nhất bây giờ em có thể làm là họa lại bức tranh này thật đẹp, thật giống vì đây là kỉ vật duy nhất của chúng ta mà em có thể mang theo...”

Cuối cùng cơn nấc cũng nghe lời cô mà dừng lại, cô cầm bút, định tiếp tục vẽ thì bị giật mình bởi tiếng gọi gần đó

- MAI NHÃ HÂN!!!

- ...- Hân ngạc nhiên ngẩng lên mà quên gạt đi nước mắt trên khuôn mặt

- Em làm anh tức chết, em có biết không- Huy giận dữ tiến về phía Hân, khuôn mặt hằn mang theo đầy sát khí. Từ nãy đến giờ, hấn quan sát Hân ở đằng xa, nhìn thấy cô đau khổ như vậy, hấn hận không thể giết chết tên khốn đã khiến Hân trở nên thế này.

- Sao chứ?- Hân ngập ngừng, cô quay mặt đi khi hấn ngồi xuống cạnh

- Sao em lại trở thành như thế??

- Là thế nào chứ??- cô buồn bã đáp, chắc chuyện hấn nói là điều Hân đang nghĩ

- Em không giống Hân, Hân anh biết là người mạnh mẽ, lạc quan, yêu đời, luôn cố gắng sống vui vẻ...

- Cô ấy không phải Hân- cô cắt ngang lời hấn- cô ấy chẳng qua chỉ là vỏ bọc, mặt nạ được tạo nên. Thật ra trước giờ, cô ấy chưa từng tồn tại

- Vậy nên, cô ấy mới yêu người đã tháo cái mặt nạ ấy xuống và khiến cô ấy trở nên yếu đuối?- hấn cay đắng lên tiếng

- Không biết- Hân lắc đầu một cách bất lực- nếu em biết em yêu anh ấy vì cái gì, có lẽ, em đã không như thế này...- cô trầm giọng

- ...

- Nhưng anh yên tâm, chỉ hôm nay thôi- cô vội lên tiếng, cố gượng cười để cải thiện không khí- ngày mai em sẽ không yêu anh ấy nữa. Ngày mai, em sẽ rời xa anh ấy...

- Anh sẽ đi cùng em- giọng hấn quả quyết

- Anh...nhưng...- cô nhìn hấn, rồi lại hướng mắt nhìn dòng sông đang trôi- em cảm thấy, em không hiểu rõ về con người anh, dù chỉ là một chút...

- Không, đó là điều duy nhất anh giấu em, sẽ không có nữa. Chỉ cần để anh đi cùng em, ở bên cạnh em, anh sẽ từ bỏ tất cả- hấn nắm lấy tay Hân

- Em...- cô ngập ngừng rút tay về- em...anh tốt với em như vậy...em lại chẳng thể làm gì cho anh...em...

- Em không cần làm gì cho anh!!! Chỉ cần ở cạnh em, với anh như vậy là quá đủ

- Em không muốn anh tốn thời gian với em- cô khó xử- đến khi nào đây??

- Đến khi em quên Nguyễn Duy Bảo, anh sẽ chờ

- Xin lỗi, nhưng em sợ anh phải chờ trong vô vọng

- Lúc trước khi em yêu Thịnh, Thịnh có nói là muốn em chờ anh ta không??

- Em...sợ mình không thể yêu anh như anh yêu em

- Vậy trước kia Thịnh đã nói sẽ yêu em như em yêu anh ta à. Em đã quên Thịnh thì anh sẽ chờ đến khi em quên Bảo
- Tùy anh- cô quay mặt đi hướng khác- em về đây
- Ngày mai anh sẽ đến đón em, chúng ta sẽ cùng đi, quên hết mọi chuyện ở đây- hấn sắp xếp rồi vội rời đi, trong ý nghĩ của mình, hấn không muốn cho Hân dù chỉ một giây một phút để từ chối
- Em sợ mình sẽ không làm được- cô nói thật khê

Huy bước nhanh đi, không quay lại. Vừa rời khỏi, môi hấn nhếch lên thành một nụ cười gian xảo và bấm điện thoại gọi cho ai đó.

“Em sợ hấn ta xuất hiện khiến em lung lay sao? Yên tâm, anh sẽ không để hấn có cơ hội xuất hiện trước mặt em đâu”

Có một loại tình yêu, ngay từ đầu, người ta đã cho đi rất nhiều. Nhưng, không được nhận lại. Họ cảm thấy nuối tiếc về những gì đã bỏ ra nên không muốn buông tay. Chỉ biết cố gắng vun đắp thêm nhiều, nhiều hơn nữa với hi vọng một ngày nào đó sẽ được nhận thứ mình mong muốn.

Tình yêu của Huy chính là như vậy. Nhưng, có một số chuyện, không phải cố gắng là được. Nhất là khi đó lại chính là trái tim- thứ khó hiểu nhất của con người và không ai có khả năng điều khiển được

Vứt gói khoai tây chiên vào sọt rác, Huy buồn bã rời khỏi viện. Hấn bước đi trong vô định, không biết là sẽ đi đâu. Đột nhiên, hấn ngẩng lên. Trước mặt là một con hẻm nhỏ, trong đó có vài người. Vợ vàng, hấn núp vào một góc và quan sát. Một đám những kẻ hung hăng đang bu quanh một người đàn ông. Khác hẳn với vẻ giang hồ của đám đồ, người đàn ông nhìn vô cùng cao quý với bộ vest đen trên người.

Ánh mắt những kẻ đồ nhìn ông ta như muốn ăn tươi nuốt sống. Một vài tên đã lao lên đám đá khiến ông ta ngã xuống đất và gập người lại ôm bụng đau đớn.

Hấn hốt hoảng. Nếu như với cái đà này thì nhất định sẽ có án mạng. Phải làm sao đây??

Hấn luống cuống, không biết hành động thế nào để cứu người đàn ông kia. Bỗng dưng, phía đằng xa xuất hiện vài cảnh sát đang đi về hướng này. Ngay lập tức, hấn hét lớn

- Có đánh nhau, có đánh nhau!!!

Họ nghe vậy, vội vàng chạy đến. Bọn giang hồ thấy thế cũng hốt hoảng, chúng vội chạy đi vì sợ phiền phức. Cảnh sát đuổi theo sau. Nhân lúc hỗn loạn, hấn lén vào góc đỡ người đàn ông lên và đưa ông ta ra khỏi đó theo đường tắt.

- Khá lắm nhóc

Ông ta lên tiếng khi cả hai đã ngồi ở bờ sông. Cả ông ta và hấn đều chống tay, ngã người về phía sau thở dốc. Hấn không nói gì, chỉ cười

- Có muốn kiếm tiền không?- ông ta thăm dò

- ...- hấn nhìn ông ta đầy khó hiểu

- Kiếm tiền, thật nhiều tiền, với khả năng của cậu thì dư sức

- Làm thế nào??

- Đánh nhau!!!

Hấn đi lang thang vô định, bất chợt nhìn thấy Hân từ phía xa. Hân đang đứng bên đường và dán chặt mắt vào chiếc váy trong cửa hàng đồi điện. Rất lâu sau, cô buồn bã rời khỏi. Chắc hấn cô thích chiếc váy đó lắm. Khi cô vừa rời khỏi, hấn vội vã đi vào cửa hàng. Giá cả của chiếc váy thật sự là...

- Tôi phải làm sao??- hấn vừa thở dốc vừa hỏi người trước mặt. Vừa rồi, hấn đã chạy liên một hơi không kịp nghỉ để đi tìm ông ta

- Cứ làm theo tôi!!!

Huy được ông ta đưa đến một căn nhà. Nó nằm ở khu vực hoàn toàn kín đáo, bên trong có rất nhiều phòng ốc cùng các loại vũ khí khác nhau. Hấn nhìn vào căn phòng gần đó, chợt lạnh người. Bên trong, rất nhiều thanh niên bị đánh vào người bằng cây gậy.

- Chỉ là luyện tập bình thường thôi- ông ta từ tốn lên tiếng giải thích khi thấy ánh mắt thất kinh của Huy

- ...- hấn run run, đặt tay lên tường

- Bây giờ hối hận vẫn còn kịp??

- Không, tôi không hối hận- hấn nắm chặt tay mình, nhìn sang ông ta đầy kiên quyết

- Tốt thôi, từ bây giờ cậu là thành viên của tổ chức này- ông ta đang tay

- Mà đang làm cái quái gì vậy??

Quốc giận dữ lên tiếng khi nhìn thấy bộ dạng của Huy. Đạo này, tên bạn thân của anh thường xuyên xuất hiện ở chỗ của anh với rất nhiều thương tích trên người. Sau đó hấn sẽ xin ngủ lại nhà trọ của anh. Rốt cuộc thì hấn đang làm gì??

- ...- hấn không giải thích, chỉ gượng cười- hôm nay tao ngủ với mày

- Vào nhanh đi- anh hất hàm vào nhà rồi vội đi lấy bông băng.

- Mày là người hay trâu mà bị thương hoài vậy??- anh vừa nói vừa xoa thuốc đỏ lên lưng hấn

- Nhẹ tay thôi- hấn nhăn mặt

- Hừ, mày mạnh mẽ lắm mà, nhiều đây nhảm nhò gì- anh cố tình ấn ấn tay vào vết thương

- Đau- hấn hét

- ...

- ...

- ...- anh hoàn thành vòng quán cuối cùng, vừa định đứng lên đi dẹp bông băng

- Tao yêu Hân- hấn đột nhiên lên tiếng phá tan không gian im lặng

- ...- anh khựng lại, nhưng rồi cũng bước đi về phía tủ, cười khổ sở- tao biết- rõ ràng như vậy anh còn có thể không biết sao?? Tất cả mọi người cũng đều biết như anh, chỉ tiếc là Hân lại không biết. Nhưng, tình yêu cũng không thể vị nể và nhường nhịn được, hấn yêu Hân, anh cũng thích Hân, chỉ cần không dùng thủ đoạn bẩn thỉu để chiếm trái tim Hân thì anh hoàn toàn có lí do để theo đuổi cô. Anh biết, hấn cũng hiểu điều đó.

Dọn dẹp xong, anh đến ngồi cạnh hấn. Bằng một cách tự nhiên, hấn kể lại cho anh nghe tất cả những gì đã xảy ra, và cả lí do bị thương của hấn. Anh vội vàng khuyên ngăn nhưng hoàn toàn vô ích. Trên đời này, khuyên được Trần Quốc Huy chỉ có duy nhất Mai Nhã Hân nhưng hấn đã bắt anh thề thốt không được cho Hân biết, anh còn có thể làm gì đây?? Chỉ còn biết nhắm mắt cho qua.

Ngày hấn cầm tiền trên tay, hấn chạy như bay đến cửa hàng mua chiếc váy đỏ và mang ngay đến cho Hân. Hôm đó là sinh nhật của cô. Cô nhận lấy quà và xem xét rồi cảm ơn. Hình như, cô quên mất đây là chiếc váy cô từng ước ao có được, bởi vì, trong mắt cô lúc đó, chỉ có hình ảnh của món quà Thịnh mang đến- bức ảnh chụp cô.

Không lâu sau, hấn rời khỏi cô nhi viện và đến sống cùng anh. Dần dà, anh quen với việc xuất hiện thất thường của hấn cùng với sự xuất hiện đầy đặc của vết thương trên người hấn.

Con người có thể vì yêu mà hi sinh nhiều đến như thế sao??

Hân đứng trong nhà, ngắm nhìn bức tranh cô vừa vẽ đã yên vị trong khung kính. Mãi mê ngắm, cô không hay Bảo đã về từ lúc nào. Cậu mở cửa bước vào kèm theo tiếng thở dài khiến Hân giật mình, cô vội treo tranh lên. Tất nhiên, hành động của cô không qua khỏi mắt cậu

- Sao?? Nhớ anh quá hả?? Nhớ anh đem tranh ra ngắm phải không?? Anh về rồi nè, em có thể hôn hít tùy ý, không cần nhìn tranh nhớ người nữa- cậu bước đến, dí sát vào mặt Hân rồi cười cười như trẻ con

- Thôi đi- cô vờ đẩy cậu ra- ai mà thèm hôn anh, hoang tưởng quá

- Huhuhu, sao em đối xử với anh như vậy, rõ ràng là nhớ muốn chết còn gì- cậu vờ làm mặt đau khổ, hai tay ôm lấy lồng ngực

- Xề, diễn trò- cô đánh yêu vào vai cậu- anh mau đi tắm đi, hôi chết đi được- cô nhăn mặt, đưa tay lên mũi

- Hừ, em chê anh- cậu vờ dỗi

- Anh mà không đi tắm, không có com cuện cho anh ăn đâu- cô đe dọa

- Bây giờ còn dám hù dọa nữa, huhu, số tôi khổ quá- cậu khóc lóc
- Ai dạy anh kiểu làm nũng đáng ghét này vậy hả- Hân bĩu môi- chẳng có tác dụng tí nào
- ...- bị quê không nói nên lời
- Thôi, không đùa với anh nữa, mau đi tắm đi- cô đẩy cậu vào nhà tắm
- Nhưng...

Cậu chưa kịp lên tiếng gì thì cánh cửa đã bị Hân đóng sập lại, chỉ còn biết ngậm ngùi làm theo những gì cô bảo...

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

- Ngon không?- Hân dứt miếng com cuộn vào miệng Bảo, cô tí mắt nhìn cậu chờ đợi
- Um...- đáp lại sự chờ đợi của cô là biểu tình “phồng má tròn mả” của cậu.
- Sao vậy?- cô giật mình
- Um...- cậu càng ra vẻ khổ sở hơn với một họng com cuộn
- Anh...- Hân hốt hoảng, cô vội vỗ vỗ lưng cậu- có sao không?
- Um...- cậu ôm lấy bụng mình
- ...- cô méu máo, đôi tay vỗ lưng cậu trở nên run rẩy
- ...- cậu lấy sức, nuốt hết thức ăn trong miệng rồi ngồi bình thản nhìn cô cười lớn- haha, bị lừa rồi, anh không sao- cậu le lưỡi
- Anh...- cô tức không nói nên lời, tròn mắt nhìn cậu
- Đồ ngốc- cậu cười đắc ý, tiếp tục dùng đũa gấp com cuộn bỏ vào miệng, đáng vẻ bình thản như thể cậu chưa từng gây ra lỗi lầm gì
- Anh chết đi, chết đi- cô lấy lại tinh thần, liên tục đánh vào lưng cậu- đồ đáng ghét, dám hù em hả, làm người ta lo muốn chết, đáng ghét
- A, đau, đau- cậu vội né nhưng cô vẫn không dừng tay nên cậu đành phải chụp lấy tay cô- anh giỡn thôi mà, có biết em xúc động như vậy đâu
- Hừ- cô giật tay khỏi cậu
- Ngon quá, ngon quá- cậu vội nịnh nọt lấy lòng- em làm là ngon nhất trên đời, ngon đến chết đi được- cậu giờ giờ ngón cái rồi tiếp tục gấp
- Um, ngon thì ăn nhiều vô đi- nhìn thấy đáng vẻ của cậu, Hân cũng không nổi giận. Vô thức, cô lẩm bầm- nếu không thì sẽ không còn cơ hội
- Hà? sao hả?- mấy lời của cô vô tình lọt vào tai cậu, cậu vội ngẩng lên- không còn cơ hội gì vậy?
- À...ùm...- Hân giật mình, cô vội lấp liếm- ý em là anh không còn cơ hội ăn nữa vì...em đã cầm đũa lên rồi- cô làm mặt gian tà tiến lại
- Không không, em ăn thì còn đâu mà anh ăn- cậu hốt hoảng, vội cầm đũa lên chạy ra khỏi cô- em làm cho anh ăn mà
- ...- cô lẩm bầm, quay đi- không thèm ăn nữa
- ...- cậu khựng lại, vội ngồi xuống cạnh Hân, khều khều- nè nè
- ...- cô khoanh tay lại, ngó lơ
- Anh biết lỗi rồi- cậu xuống nước- chúng ta cùng ăn nha, anh không đùa với em nữa, hôm nay em mau giận quá
- Thế mới được chứ- Hân tủm tỉm

- Ăn đi- cậu gấp miếng com cuộn đứt cho Hân, đỡ dành cô
- Ngoan- Hân gật gù rồi đón lấy
- Hehe

Cả hai cứ vừa đứt cho nhau ăn, vừa mỉm cười vui vẻ. Khuôn mặt trẻ con của Bảo khiến Hân bất giác cảm thấy xót xa. Ăn xong, cô không kịp lên tiếng thì cậu đã giành lấy nhiệm vụ rửa chén và đẩy cô ngồi xuống giường.

Hân ngồi bó gối trên giường, ngẩn ngơ nhìn cái người đang rửa chén phía dưới. Đột nhiên, bên ngoài có tiếng gió rít, không lâu sau, cơn mưa cũng bất chợt kéo đến. Cô nhìn về phía cửa sổ, chân vô thức bước về phía đó và đưa tay hứng những giọt nước mưa đang rơi bên ngoài. Cô mỉm cười khi cảm nhận được những giọt nước mát lạnh vỡ tan trong lòng bàn tay mình. Nhìn thấy sự trẻ con của Hân, Bảo bước đến, ôm lấy cô từ phía sau

- Em thích mưa lắm sao?
- Em không biết- Hân lắc lắc đầu- chỉ là, em thấy thích thú với những giọt nước này
- Thế em có biết tại sao em thích anh không?- cậu đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Hân và những giọt nước mưa
- Không, em không thích anh
- ...- cậu nhăn mặt- em làm anh đau đớn quá, huhu
- Em yêu anh- Hân quay lại, hôn vào má cậu- anh thích mưa không?
- Không biết- cậu nhún vai- nhưng nếu em thích nó, thì anh nhất định sẽ thích nó
- Anh ngày càng sến- cô bĩu môi, tiện tay đánh vào vai cậu
- Em định đứng đây hứng nước mưa cả đêm hả?- cậu cọ cọ má vào tóc Hân
- Tất nhiên là không rồi- Hân đứng thẳng người- đi thôi
- Đi đâu?
- Tắm mưa- cô nắm chặt lấy tay cậu rồi cả hai cùng chạy ra ngoài màn mưa đang ào ào đổ xuống.

Họ nắm tay nhau, chạy mãi trong cơn mưa đêm dai dẳng. Lúc dừng chân cũng là lúc họ đứng tại công viên gần nhà. Bảo đưa tay, vén nhẹ mái tóc ướt sũng của Hân. Đôi vai cô khẽ run vì lạnh.

- Vui quá- Hân cười tít mắt
- Có lạnh không?- cậu quan tâm
- Um- Hân gật gật. Ngay lập tức, cậu ôm chặt lấy Hân
- Hết lạnh chưa?
- Không, anh ôm là ấm nhất
- Hôm nay em biết cách nói chuyện quá nha- cậu cười đắc ý
- Nhưng mà, em muốn trượt- Hân rời khỏi vòng tay cậu, chỉ về phía cầu trượt đằng xa
- Um, chúng ta cùng đến đó- cậu nắm tay Hân dắt về phía cầu trượt
- Anh đẩy em đi- Hân đập đập hai tay vào thành cầu trượt, nũng nịu như trẻ con
- Nước mưa làm nó trơn, em tự trượt được mà
- Em muốn anh đẩy cơ- Hân dãi giọng
- Nói anh làm nũng, em còn làm nũng hơn- tuy nói vậy, nhưng cậu đã bước đến phía sau và đẩy nhẹ vào lưng Hân
- Yahooooo- Hân phấn khởi khi trượt xuống phía dưới rồi cô lại ngẩng nhìn Bảo- hay là, mình chơi trốn tìm đi, anh nhắm mắt lại đi, em sẽ đi trốn
- Nhưng phải có giải thưởng chứ- cậu xoa cằm

- Thường gì cơ?- Hân ngơ ngơ

- Anh tìm thấy được em anh sẽ hôn em đó- cậu cười gian

- Xề, nhắm mắt lại đi- Hân đánh vào vai cậu rồi chạy khỏi- không được ăn gian đâu nha

- Được rồi, được rồi, anh đếm đây- cậu nhắm mắt lại- một, hai, ba...

Hân đứng lại, nhìn cậu đang đếm, lúc này, cậu thật đáng yêu. Lòng Hân đau nhói, cô ngẩng lên, một giọt nước mưa rơi thẳng vào khóe mi cô, hòa với nước mắt và chảy xuống

- Nhanh đi, anh sắp đếm xong rồi, anh tìm được em sẽ hôn em đó- cậu vừa cười vừa nói lớn

Hân giật mình, nãy giờ mãi mê chìm đắm trong suy nghĩ mà cô quên mất mình đang chơi trốn tìm. Nhanh chân, cô chạy ra khỏi chỗ và tìm cho mình một nơi thật kín đáo. Thân hình nhỏ nhắn của cô bị che bởi thân cây to lớn phía sau lưng.

- Xong rồi, anh tìm em đây, chờ đi

Cậu mở mắt ra, bắt đầu nhìn quanh. Giọng cậu bị nước mưa nhấn chìm. Cậu bước thật nhanh, thật nhanh, xem xét kỹ các ngõ ngách có thể

- Hù!!!

Cậu nhìn vào nơi có thể là nơi Hân ẩn nấp và cười, nhưng rồi nụ cười chợt tắt khi không thấy cô đâu. Cậu cứ bị què như vậy hết vài lần và bắt đầu thất vọng. Xung quanh bỗng chốc trở nên vô tận và sâu hun hút, cậu không thể định vị được Hân ở đâu. Bước chân cậu cũng nặng nề hơn

- Hân à, em đâu rồi- cậu hoang mang, giọng nói run run

Hân vội nép mình vào sâu hơn, khuôn mặt cô lúc này đầm cả nước mưa lẫn nước mắt. *“Đồ ngốc à, đây không đơn giản là một trò chơi nữa rồi. Nó chỉ là mô phỏng cho tình yêu của chúng ta. Nhưng, khác ở chỗ, khi em rời xa, anh đừng đi tìm kiếm em như lúc này, có biết không. Hãy quay trở về nơi dành cho mình và bắt đầu lại cuộc sống mới, con người mới và quên em đi, quên đi trò chơi mà trong đó, anh chính là người thua cuộc”*. Cô khóc nức lên, thật may vì tiếng mưa đã át đi tất cả. Có như vậy, Bảo mới không biết cô khóc, không biết những gì sắp xảy ra với tình yêu của họ và hơn tất cả, cậu sẽ không biết những niềm vui này chỉ là sự bù đắp cho tháng ngày đau khổ sắp tới mà cậu phải hứng chịu.

- Hân à, em đâu rồi, chúng ta về nhà thôi, đừng trốn nữa

Cậu không ngừng kêu tên cô, mưa càng lúc càng lớn, gió quất mạnh vào người cậu đau rát. Cậu không thích như thế này nữa, không thích sự vắng mặt của Hân, không thích không được nhìn thấy Hân. Cậu ghét trò chơi này, cậu muốn ngay lập tức nhìn thấy Hân, cùng cô về nhà, cùng cô ngồi ngắm cảnh đêm bên ngoài và để cô tựa vào vai cậu.

- Anh chịu thua rồi, em ra đi

Chân cậu run run bước, đôi mắt đảo dáo tìm xung quanh nhưng chỉ thấy màn đêm đen vô tận.

Hân đứng sau thân cây, cô suy nghĩ rất nhiều chuyện. Chuyện của Bảo, chuyện của cô và chuyện của cả hai. Ngày tháng sau này, rồi họ sẽ ra sao?

Cuối cùng Bảo cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, cậu vội vàng chạy đến.

Mãi mê suy nghĩ, Hân không hay Bảo đang đi về phía mình.

- Bắt được rồi- cậu đặt hai tay lên thân cây, giữ cô ở giữa

- Xi, lâu như vậy, lúc này anh còn chịu thua mà- Hân bĩu môi cố xóa đi biểu cảm buồn bã trên khuôn mặt.

- Không, anh không bỏ cuộc, không từ bỏ em- cậu lắc đầu- dù thế nào cũng phải tìm ra em

Bất giác, môi cậu cong lên thành một nụ cười gian tà. Cậu đưa mặt lại gần Hân hơn để nhìn rõ cô, nhìn rõ vầng trán, đôi mắt, chiếc mũi, gò má, bờ môi, cô khẽ mỉm cười, lúm đồng tiền theo đó xuất hiện, cậu say đắm đưa tay sờ nhẹ lên đó, ánh mắt có chút say mê. Tất cả những gì thuộc về Hân thật đẹp và khiến cậu yêu đến ngây dại. Ngay lúc này, cậu sẽ làm việc mà bản thân yêu nhất.

Cậu nghiêng đầu, đặt môi mình lên đôi môi đang hé mở của Hân. Cảm nhận được hơi thở ấm nóng của Hân khiến cậu quên đi mình đang ở giữa cơn mưa giá lạnh. Môi Hân là nơi ngọt ngào nhất đối với cậu. Cậu vòng tay, ôm chặt lấy Hân hơn. Nụ hôn càng ngây ngất khi có sự đáp trả của người còn lại. Giữa cơn mưa, họ ôm hôn nhau không rời.

Nhưng, bất chợt khuôn mặt Bảo nhăn lại, đôi tay ôm Hân nói lỏng rồi lại lập tức ôm chặt. Hân chau mày, cô vội đẩy cậu ra khi thấy cậu không hề có dấu hiệu rời khỏi cô.

- Đau không?- cô hỏi, trong lòng trào dâng xót xa. Vừa rồi, cô đã cắn vào môi cậu nhưng cậu lại tiếp tục chịu đau mà hôn cô. Môi Hân tanh nồng mùi máu của cậu. Cậu là đồ ngốc không biết đau sao?

- Đau- Bảo đưa tay lên xoa xoa bờ môi mình, nơi đang rỉ ra những giọt máu đỏ tươi và bị nước mưa mang đi.

- Anh chảy máu rồi- Hân đưa tay chạm nhẹ lên môi Bảo, đau như chính bản thân cô là người bị chảy máu. Cô hồi hận khi đã cắn anh đau như vậy- để em lau cho

Hân kéo tay Bảo và nhón chân hôn lên môi cậu. Sau khi chắc chắn máu đã ngừng chảy và cảm nhận được nụ hôn đáp trả của cậu, Hân buông cậu ra. Cô đưa tay lau đi máu và cả nước mưa trên môi mình

- Hết đau rồi phải không?

- Um- cậu vô thức gật đầu, nhưng rồi đột nhiên xua tay- không, không, anh vẫn còn đau, em giảm đau cho anh nữa đi

- Ngốc, sau này anh hãy cứ như vậy nha

- Là sao?- cậu ngơ ngơ, không hiểu ý của Hân

- Chúng ta về thôi- cô lảng sang chuyện khác

Hân đánh vào vai cậu và bắt cậu xoay người lại. Nhanh chóng, cô vòng tay ôm lấy cổ và leo lên lưng cậu.

Bảo công Hân từng bước từng bước xuyên qua đêm mưa dày đặc. Trên lưng Bảo, Hân không ngừng khóc nhưng thật may là nước mưa đã cuốn trôi đi nước mắt của cô. Cậu vẫn vô tư mà không hề hay biết người trên lưng mình đang đau đến nát lòng.

“Em khiến anh đau như vậy tại sao vẫn không buông em ra? Em đã làm anh đau bao nhiêu lần rồi, tại sao vẫn chịu đựng? Nhưng, tình yêu của chúng ta chỉ có thể là như thế, chỉ có thể là đau đớn. Như nụ hôn lúc này, ban đầu thật ngọt ngào, thật ngây ngất, thật say đắm nhưng rồi nó cũng ngay lập tức biến thành nỗi đau. Tình yêu em trao chính là như vậy. Ban đầu cũng ngọt ngào, đắm say nhưng rồi sẽ trở thành vũ khí sắc nhọn nhất rạch nát trái tim anh. Nhưng, cũng như lúc này, cơn đau nơi khóe miệng của anh sẽ được xoa dịu và người ngoại chỉ có điều sau này người xoa dịu nó không phải là em nữa mà là một người khác tốt hơn em, yêu anh hơn em và quan trọng là sẽ không khiến anh đau như em đã từng làm... Em xin lỗi, nhưng mọi thứ đều đã được sắp đặt, sự sắp đặt tàn nhẫn của định mệnh. Chúng ta không thể ở bên nhau...”

Bảo và Hân nằm nghiêng, đối diện nhau trên chiếc giường nhỏ. Vốn dĩ, cậu cứ nghĩ cậu và Hân sẽ ngắm nhau cả đêm, cùng tâm sự, cùng nói rất nhiều, rất nhiều chuyện, nhưng không hiểu sao, cậu lại buồn ngủ, vô cùng buồn ngủ.

- Ngày mai chúng ta cùng nhau đi xem phim. . .

Cậu nắm chặt lấy tay Hân, thật sự đã chịu không nổi, hai mí mắt đã khép chặt lại với nhau. Chờ đến khi cậu hoàn toàn chìm vào cơn mê, Hân mới đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt cậu

- Xin lỗi vì đã bỏ thuốc vào nước của anh, nhưng chỉ có như vậy em mới có thể ra đi. Đêm nay, em muốn ngắm anh thật kĩ, thật kĩ để suốt đời không quên đi khuôn mặt này.

Ngón tay cô chạm nhẹ lên mắt, mũi rồi miệng cậu. Cậu thật đẹp, ngay cả lúc ngủ cũng như vậy. Một giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mí Hân và lăn nhẹ qua mũi, hòa vào giọt nước ở khóe mắt còn lại, lăn xuống giường. Và như một vòi nước được mở khóa, những giọt tiếp theo cứ không ngừng thay nhau tuôn rơi. Đôi vai Hân run lên bởi những cơn nấc dồn dập kéo đến.

- Không được khóc, không được khóc Hân à, hôm nay, điều may mắn lắm là ngắm anh ấy, chỉ là ngắm anh ấy thôi- Hân tự nhủ, cô đưa tay lau nước mắt một cách gấp gáp, cô cười buồn- cứ ngỡ là đã khóc hết, không còn nước mắt nhưng tại sao vẫn cứ chảy mãi như thế này? Trái tim, đôi mắt rõ ràng là của mình nhưng tại sao nó lại không nghe lời mình?

Suốt cả đêm, Hân không hề chớp mắt dù chỉ là một chút.

Trời đã rất khuya, không gian im lặng đến nỗi chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều của Bảo và tiếng thờ có phần đứt quãng của Hân. Cô cứ hít vào thật sâu, nắm chặt tay như thể quyết tâm điều gì đó nhưng rồi cô lại thở dài và buông lỏng tay mình. Rốt cuộc vẫn là không thể hạ quyết tâm rời khỏi.

Hân không nhớ cô đã lặp đi lặp lại hành động quyết tâm của mình bao nhiêu lần, dày vò trái tim mình bao nhiêu lâu. Chỉ đến khi cô đứng dậy rời khỏi giường và đến bên tủ quần áo, trời đã gần sáng. Vốn dĩ cô định rời đi vào đêm khuya nhưng cứ kéo dài mãi thế này.

Trong chốc lát, toàn bộ đồ đạc đã được Hân thu dọn xong, cô đứng dậy, định rời đi nhưng bàn chân không thể nào bước tiếp. Hân đứng lặng một chỗ, mắt cô lại hướng về người đang nằm trên giường. Một lần nữa thôi, cho cô nhìn cậu một lần nữa thôi. Có như vậy, cô mới cam tâm rời đi.

Từng bước thật chậm, Hân tiến về phía giường. Cô đưa tay chạm nhẹ lên khuôn mặt vẫn đang ngủ say và áp lòng bàn tay mình vào má cậu. Lúc này, những giọt nước mắt không nghe lời kia lại thi nhau muốn bật ra. Hân mím môi, cố ngăn lại nhưng hoàn toàn vô ích. Cô đưa tay gạt nhanh dòng nước mắt, dứt khoát đứng dậy.

- Xin lỗi

Đó là tất cả những gì cô thốt ra trước khi dứt khoát bước ra khỏi căn nhà của hai người, bước ra khỏi cuộc đời của cậu.

- Hân à, anh yêu em- Bảo ôm chặt lấy người con gái trước mặt mình

- Em yêu anh- Hân nhìn cậu cười ủy mị rồi bất chợt hôn lấy cậu

Cậu cứ thế chìm đắm vào nụ hôn của Hân, đột nhiên bờ môi cậu đau nhói. Hân đẩy cậu ra, ánh mắt tối tăm nhìn vào cậu, môi khẽ nhoen lên một nụ cười ma quái. Cậu hoảng hốt, nhìn bờ môi dính đầy máu của Hân. Không màng đến sự hoảng hốt nơi cậu, Hân thản nhiên đưa tay quệt đi những giọt máu tươi.

Hân lại nhìn cậu rồi đưa tay đẩy mạnh khiến cả người cậu ngã nhào ra đất. Xung quanh bỗng dưng trở nên tối đen, bóng tối bao trùm lấy cả người cậu. Hình bóng Hân trước mặt xa dần xa dần rồi mất hẳn vào đêm tối. Cậu hốt hoảng, muốn đứng dậy đi tìm nhưng hoàn toàn không thể. Cậu bị nuốt chửng giữa bóng tối.

- Hân!!! Hân!!!

Tay Bảo bám chặt vào thành giường, trán cậu lấm tấm mồ hôi nhưng miệng lại không ngừng kêu tên Hân. Cậu ngồi bật dậy thoát khỏi cơn ác mộng, mồ hôi theo đà rơi xuống áo. Mở to mắt, cậu nhìn xung quanh. Giường bên cạnh trống. Cả ngôi nhà trống.

Ngay lập tức, cậu lao về phía tủ quần áo nhưng chỉ được hai bước, cậu khựng lại. Con đau nhức ập đến đầu cậu khiến cậu lảo đảo. Cậu đưa tay, ôm lấy đầu mình. Vài giây sau, khi cơn đau dần dần giảm, cậu vội bước nhanh đến mở bật cửa tủ. Trống.

Cậu không suy nghĩ được nhiều, vội chạy đi tìm Hân. Cậu không biết cô ở đâu mà chỉ chạy theo cảm tính. Trên đường, cậu nhớ tới rất nhiều, nhớ tới ánh mắt Hân, nhớ tới biểu hiện thất thường của Hân, nhớ tới hành động của Hân, ... lẽ ra cậu phải đoán ra chứ, lẽ ra cậu phải nghi ngờ. Tất cả, là do cậu quá chủ quan.

Cậu cứ chạy như thế cho đến khi bị một đám người chặn đường. Cậu vốn dĩ không định dõng co với chúng vì cậu vô cùng gấp. Nhưng, cậu sang phải bọn chúng lại sang phải, cậu sang trái bọn chúng lại sang trái.

- Tránh ra!!!- cậu gắt

- Không- tên đứng giữa tiến về phía cậu, tay gã vừa cầm thanh sắt dài vừa nhịp nhịp

- Là ba tao kêu bọn mày đến sao?- cậu khinh miệt nhìn gã

- Không không, mày lầm rồi- gã lắc lắc đầu- nếu là ba mày thì bọn tao sẽ không dám làm gì mày, nhưng, bọn tao đến là để xử mày

Vừa dứt lời, đám đàn em theo sau liền xông về phía Bảo, trong số đó còn có nhiều tên cũng cầm vũ khí. Cậu vội đánh trả. Nhưng, lực lượng bọn chúng đông cộ với cơn nhức đầu âm ỉ đang khiến cậu choáng. Ngay lập tức, cậu bị đánh té ra đất. Cả bọn xông lên không ngừng dẫm dẫm túi bụi vào cậu.

Rồi cả bọn giãn ra để gã cầm đầu bước tới. Gã ngồi xuống, nhìn cậu cười cợt.

- Sao nào, cảm giác sao?

- ...- cậu không đáp, đưa tay lên lau đi máu nơi khóe miệng. Biểu cảm nhìn gã gói gọn trong hai chữ “khinh bỉ”

- Không trả lời- trăn gãi nhả lại- cứng đầu

- ...

- Xem nào- gã đưa cây sắt chạy dọc theo chân cậu- đôi chân này, à, mày đang gấp chạy đi đâu phải không? Nếu tao đánh gãy nó thì có chạy được không?

- ...- cậu bất giác thấy lạnh người nhưng tuyệt nhiên không để lộ trên khuôn mặt

- Hừ

Gã nhếch môi, đứng dậy và giơ cây sắt lên cao. Cậu quay đi. Trong tích tắc, cây sắt nhắm vào chân cậu mà giáng xuống. Cùng lúc, những tên đàn em đứng phía sau gã cũng bị đánh gục xuống nền đất. Gã quay lại, kinh hãi những vệ sĩ áo đen đang tiến về phía mình.

Thành ra hiệu cho những người đi theo đứng lại. Dích thân anh ra tay xử gã vừa đánh Bảo. Sau nhiều lần dẫm dẫm, gã ngã gục. Thành vội đến đỡ Bảo từ tay hai người vệ sĩ.

- Cậu chủ, xin lỗi

- Đừng nói, mau, mau đi tìm Hân- cậu gấp gấp nói, nắm chặt lấy tay Thành- nếu không sẽ không kịp

- Nhưng...- anh nhìn vết thương của Bảo ái ngại

- NHANH!!!!- cậu hét lớn- tôi có thể tự lo, mau đi tìm Hân, cô ấy nhất định là ở chỗ Huy

- Vậy...- Thành ngập ngừng, đưa mắt nhìn hai vệ sĩ đang đỡ Bảo- mau đưa cậu chủ vô bệnh viện

Khi đã sắp xếp xong, Thành vội chạy đi. Đúng như Hân cảm nhận được, Thành là người nắm được hết mọi việc trong lòng bàn tay. Bằng chứng là chẳng mấy chốc, cậu đã tìm được chỗ của Hân và Huy

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Huy mở cốp xe, đặt hết hành lý của Hân vào bên trong. Hân cũng vội vàng mở cửa xe để Hân bước lên. Nhưng, Hân vẫn đứng đó, ánh mắt cô nhìn vào nơi xa xăm, vô định.

Hân dường như mất hết kiên nhẫn, vội lay Hân.

- Chúng ta đi thôi!

- ...- Hân nhìn quanh, rất lâu sau, cô miễn cưỡng gật đầu- ...um...

Huy mừng rỡ, định đóng cửa xe nhưng Thành đã đến nơi

- Hân!!

Hân giật mình, cô vội nhìn ra ngoài. Vô thức, cô đứng dậy rời khỏi xe.

- Mau đi theo anh- Thành nắm lấy tay Hân định kéo đi

- Em...- Hân ngập ngừng, bàn tay còn lại của cô cũng nắm gọn trong tay Huy, cô cảm nhận được ánh mắt tức giận của hân lúc này

- Đừng đi- Huy lên tiếng, hân nhìn cô, vừa khản thiết vừa hi vọng. Lòng cô trào dâng áy náy

- Bảo đang được cấp cứu trong bệnh viện- Thành nói rành mạch, anh đưa mắt liếc sang Huy.

- Bệnh viện?- Hân kinh hãi khi nghe hai từ đó.

- Ừm, đi thôi

Thành kéo Hân đi. Không biết vì vô tình hay cố ý, mà Hân lại giật mạnh tay mình khỏi tay Huy, chân nhanh chóng chạy theo Thành. Trong đầu cô lúc này tràn ngập lo lắng cho Bảo nên quên đi mất mọi thứ xung quanh. Hân và Thành rời đi để lại Huy đứng cô độc. Hân nắm chặt tay thành nắm đấm, chân đá mạnh vào xe....

- Bảo sẽ không sao phải không anh?

Trên xe, Hân liên tục quay sang hỏi Thành câu đó. Anh không biết làm gì ngoài nắm lấy tay Hân vỗ về và an ủi cô rằng mọi chuyện sẽ ổn. Tay cô run rẩy, đổ đầy mồ hôi lạnh. Cô vô cùng sợ hãi, cô không bao giờ nghĩ tới việc sẽ mất Bảo, cô sẽ chết mất. Chỉ cần cậu không sao, chỉ cần cậu có thể sống và vui vẻ cười nói, như vậy, dù cho có phải chịu hết tất cả mọi đau khổ thay cậu, cô cũng đồng ý.

Hân chạy một hồi từ sảnh vào đến phòng bệnh. Lúc này Bảo đã được đưa vào trong cấp cứu. Cô dựa lưng vào tường, thở dốc. Nhưng chưa kịp hồi phục hô hấp, Hân đã cảm nhận được ánh lờm sắc lẹm của ba Bảo, ông đứng đó từ lúc nào?

- Cháu chào bác- cô vội vàng cúi đầu

- Hừ- ông ta giận dữ nhìn Hân và vung tay tát cô- cô đến đây làm gì? Chẳng phải cô chính là người khiến nó ra nông nổi đó sao??- ông đập mạnh gậy xuống đất, tay run run. Có trời mới biết ông ta lo lắng thế nào, vừa hay tin dữ ông đã vội vàng gạt hết mọi chuyện sang một bên và đến ngay bệnh viện. Từ lúc đến cửa phòng, ông không ngừng cầu nguyện rằng con trai mình sẽ không sao, sẽ lại khỏe mạnh như trước. Sự lo lắng của ông đối với sự lo lắng của Hân, chỉ có hơn, nhất định không kém. Chỉ tiếc là, ông không hề thể hiện ra để bất kì ai có thể biết.

- Cháu xin lỗi, cháu không....- cô cup mắt, tay cứ vo vo gấu áo. Má cô lúc này nóng ran và bắt đầu đỏ lên, nhưng Hân không trách ông. Cô đáng bị như vậy mà!!

- Cô mau rời khỏi đây, tránh xa nó ra!!!- ông ta hét đến lạc giọng. Cứ nghĩ đến việc đưa con ông yêu thương từ nhỏ đến lớn không dám một lần mạnh tay với nó mà bây giờ lại bị người khác đánh đến mức này, giận dữ và căm ghét trong ông lại sục sôi

- Cháu xin lỗi, cháu không làm được- Hân ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt ông. Trên đường đến đây, cô đã suy nghĩ rất nhiều. Bảo đã không ngừng bảo vệ tình yêu của họ nhưng cô lại hết lần này đến lần khác đập nát nó. Cô không thể như vậy, cậu đã đặt hết niềm tin vào cô, sao cô có thể phản bội cậu? Hơn nữa, rời xa cậu, điều đó, Hân đã thử, và đến giờ phút này, câu trả lời của cô vẫn là không làm được- cháu không thể rời xa Bảo- cô quả quyết

- Cô...

- Dù bác có ghét bỏ cháu thế nào, có hận cháu ra sao thì cháu cũng chấp nhận, nhưng hi vọng bác đừng chia cắt cháu và Bảo. Có thể bác sẽ không để yên cho cháu nhưng, cháu sẽ cùng anh ấy vượt qua, không để anh ấy cô độc hứng chịu đau khổ.

- Giỏi, giỏi lắm- ông cười khinh miệt, tay nắm chặt lấy gậy và rời đi- để ta xem cô tài giỏi đến đâu

- Chủ tịch...- Thành vội đỡ lấy ông

- Mau kêu bác sĩ tốt nhất chữa trị cho nó

- Vâng ạ

- Về thôi

Cứ thế, ông ta cùng Thành rời khỏi. Chỉ còn mỗi Hân ngồi bên ngoài phòng cấp cứu.

Hân ngồi trên ghế, mỗi khi nghe âm thanh mở cửa, tim cô lại thót lên một nhịp. Kim đồng hồ chậm chậm quay mang theo lo lắng trĩu nặng trong Hân. Cô không ngừng chấp tay cầu nguyện cho người đang nằm trong phòng cấp cứu. Chỉ cần cậu bình an, cô sẵn sàng đánh đổi tất cả.

Cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu cũng mở ra. Cô bật dậy chạy đến bên người bác sĩ, lay lay cánh tay ông

- Anh ấy sao rồi bác sĩ?

- Bệnh nhân mất nhiều máu nhưng được tiếp máu kịp thời, nên đã qua cơn nguy hiểm- ông ta từ tốn gỡ khẩu trang và trả lời

- Cảm ơn- Hân thở phào, tảng đá đè nặng trong lòng cô như được trút xuống

Ông bác sĩ không nói gì nữa và rời đi cùng vài người y tá. Hân đứng thừ ra đó hồi lâu. Khi nhớ ra Bảo ở bên trong, cô vội vàng định mở cửa bước vào. Lần này, khi vào bên trong, cô nhất định sẽ không rời khỏi cậu, cô nhất định sẽ nắm thật chặt lấy tay cậu và không buông ra. Cô tự nhủ như vậy

Hân đưa tay, định xoay nắm cửa nhưng điện thoại trong túi lại reo lên. Cô ngập ngừng, nhìn về phía cánh cửa rồi bất đắc dĩ lấy điện thoại ra nghe.

Tiếng nói trong điện thoại cứ thế vang vọng bên tai Hân. Khuôn mặt cô tái dần đi theo từng giây nói chuyện. Cô buông rơi điện thoại rồi ngồi bệt xuống nền gạch lạnh toát. Cô ngồi đó, chẳng khác gì một kẻ mộng du. Xung quanh y tá bước đến hỏi thăm nhưng cô hoàn toàn không hề để ý đến sự tồn tại của họ.

Rất lâu sau, ý thức trở về, Hân vội quơ tay tìm điện thoại. Cô lại nhìn cánh cửa, nhưng đôi chân lại bước lùi dần, lùi dần rời khỏi nơi đó. Một lần, lại một lần, và một lần cô lại không thể ở bên Bảo như cô đã quyết tâm, đến cuối cùng, cô cũng không thể chiến thắng.

Rời khỏi bệnh viện, Hân chạy thật nhanh, thật nhanh đến công ty của ba Bảo, tưởng như suốt quãng đường chạy, cô không hề dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ là một giây.

- Cô ơi, cô không được vào- bảo vệ vội chặn lại khi thấy một cô gái xa lạ từ đâu chạy đến và định xông vào công ty

- Cho tôi vào, tôi muốn gặp chủ tịch của mấy người- Hân cố thoát khỏi cánh tay của bảo vệ

- Cô có hẹn trước không?

- ...tôi...không...

- Vậy cô không thể vào- bảo vệ lắc đầu

- ...

- Cho cô ấy vào- Thành từ công ty bước ra

- Nhưng...- họ ái ngại nhìn Thành

- Cô ấy là khách của chủ tịch- Thành giải thích ngắn gọn rồi bước về phía Hân- chúng ta đi thôi

- Vàng- Hân gạt đầu rồi vội vàng bước theo anh đi vào bên trong

Thành đưa Hân đến căn phòng trên tầng cao rồi anh rời đi. Đứng trước cửa phòng sang trọng, Hân ngập ngừng không dám bước vào bên trong. Thu hết can đảm, cô nắm lấy tay vịn rồi đẩy vào

- Đến rồi sao? Đúng như tôi dự đoán- tiếng nói lạnh lùng ấy vang lên, ngay sau đó, chủ tịch xoay ghế đối diện với Hân

- Tất cả là do ông làm?

- Đúng- ông ta thân nhiên

- Ông...- Hân nắm chặt tay, ngón tay tưởng như găm vào da thịt, cảm phần nhìn người đối diện

- Tôi tất nhiên phải tính đến trường hợp cô ngoan cố mà không chịu rời xa nó. Đây chẳng qua chỉ là nước cờ dự phòng, không ngờ thật đúng như vậy, cô đúng là lật lọng nên tôi đành phải dùng tới- giọng ông ta đều đều

- ...- Hân mím chặt môi, hân không thể tấn công người đối diện bởi thái độ điềm nhiên như thể ông ta chưa từng gây ra chuyện gì

- Hạ bài được rồi, cô cần gì?

- Tôi cần tiền- Hân lạnh lùng đáp, lòng bàn tay của cô lúc này đã ướt đẫm mồ hôi

- Tốt- ông ta đứng dậy, vỗ tay và bước về phía Hân

- Hừ...

- Của cô, tôi đã chuẩn bị sẵn, còn bây giờ, cô có thể đi, tôi không hi vọng gặp lại cô ở nơi này một lần nào nữa

- Chào ông

Hân nhận lấy rồi đi nhanh ra cửa và không quay đầu lại. Đi mãi, đi mãi đến khi mỏi mệt cô ngồi thừ xuống ghế đá gần đó. Cô nhìn xuống thẻ tín dụng trong tay mình, vô thức siết chặt. Rốt cuộc, cô đã bán cậu vì thứ này sao?

Cô cười, tự cười cho bản thân. Nhưng nước mắt lại lăn dài và len vào khoe môi cô, mặn chát. Một giọt, hai giọt rồi thật nhiều giọt thì nhau rơi xuống. Nước mắt của cô nhiều đến vậy sao? Ướt đầm cả người cô. Hân ngẩng lên, thì ra trời cũng đang mưa, ông trời cũng đang khóc cùng cô sao? Nếu vậy thì cô đã không còn cô đơn rồi. Ngồi giữa màn mưa, môi Hân lại nhoe lên thành một nụ cười chua xót. Nhìn vào, có ai biết là cô đang khóc hay cười không?

- Chủ tịch, bệnh viện nói là cậu chủ đã rời đi- Thành vội vàng đẩy cửa phòng bước vào

- Không sao, cứ mặc kệ, rồi nó cũng sẽ về thôi

Ông ta đan tay vào nhau, ngồi trên chiếc bàn gỗ sang trọng, điềm nhiên đáp lời Thành. Ở cùng ông ta bao nhiêu năm nay, thật sự, Thành cũng không thể đoán được ông ta đang nghĩ gì.

Hân đứng dậy, nhưng do ngồi quá lâu nên cô loạng choạng suýt ngã. May thay, một cánh tay ôm lấy eo cô và đỡ cô đứng vững. Là Huy

- Sao anh biết em ở đây?

- Anh luôn đi theo em. Về thôi, em ướt hết rồi- Huy nhìn đôi vai đang run lên vì lạnh của cô mà không khỏi đau xót

- Um...- Hân yếu ớt đáp, đột nhiên cô nắm lấy tay Huy- lát nữa anh...

- Sao?

- Thành nói với em là Bảo đã rời khỏi bệnh viện, chắc là đã về nhà, nên em...

- Anh sẽ cùng em đóng kịch để đuổi cậu ta đi- Huy cắt ngang lời cô

-um. Cảm ơn anh

- Đi thôi!!

Bảo nhắc từng bước chân nặng nề về phía giường và khó nhọc ngồi xuống. Cậu quơ tay lấy điện thoại và nhìn chăm chăm vào màn hình, lúc sáng, vì quá vội mà cậu không nhìn thấy nó, nếu không, có lẽ cậu đã kịp gọi cho Hân. Cậu ấn nút vào dây số quen thuộc và cái tên quen thuộc nhưng đáp lại chỉ tiếng của một người xa lạ nào đó.

Thở dài, cậu đặt điện thoại xuống và nhìn vào cái chân đang băng đầy vảy trắng của mình. Lát sau, cậu lại cảm lên. Cứ thế cứ thế lặp đi lặp lại không biết

bao nhiêu lần. Nhưng, cậu không hề có ý định từ bỏ. Vì một suy nghĩ mãnh liệt trong đầu: Hân nhất định sẽ quay trở về. Bởi lẽ một điều đơn giản, đây là nhà của họ.

Không biết là bao lâu, nhưng cuối cùng cậu cũng nghe được tiếng bước chân bên ngoài, cậu vội vàng bật dậy và cố gắng đi thật nhanh ra cửa.

- Em...

Cậu cười tươi định gọi nhưng nụ cười tắt ngúm và những gì muốn nói cũng nghẹn lại nơi cổ họng. Trước mặt, Hân và Huy đang tay trong tay bước về phía ngôi nhà. Bấu chặt tay vào mép cửa, cậu nép người vào trong.

- Anh về nha!!

- Thôi, đừng về- giọng Hân nũng nịu- hân ta đã đi rồi, chúng ta không cần phải giấu giếm gì nữa, em không muốn

- Nhưng, nếu hân về?- Huy ái ngại

- Thì đã sao?- Hân bình thản- anh nghĩ xem, một người đã tàn phế ở chân thì có thể làm gì được chúng ta?- cô bĩu môi. Những lời đó như dao găm vào lòng người đang đứng bên trong, mép cửa tưởng như bị vỡ vụn bởi sức mạnh của cậu.

- Em đúng thật là...- hân đưa tay bẹo lên má Hân, môi nhoen lên- ...rất tuyệt tình, rất tàn nhẫn

- Hết cách thôi- Hân nhún vai- hân ta bây giờ đã không còn là cậu chủ gì nữa, vốn dĩ, chỉ là một kẻ vô dụng, có lẽ vì xấu hổ mà không dám trở về rồi. Anh nghĩ em nên trông mong gì vào hân đây?

Bảo cắn chặt răng, bàn tay từ lúc nào đã trở thành nắm đấm với những đường gân xanh hiện rõ.

- Thông minh

Huy nựng má Hân rồi lắc qua lắc lại. Chợt, hân dừng tay, lúc này, khuôn mặt của Hân đang ở gần, rất gần hân đến nỗi tưởng như chỉ cần đưa mặt lại gần hơn một tí nữa là hân có thể hôn được cô. Hân ngẩn người, ánh mắt có chút mơ hồ.

Hân có chút giật mình khi thấy thái độ khác lạ của Huy, nhất là khi khuôn mặt hân đang chậm chậm tiến về phía cô. Nhưng, rất nhanh, cô phối hợp diễn xuất trở lại. Bàn tay không ngần ngại đặt lên vai Huy và tư thế sẵn sàng chờ đón nụ hôn của hân.

Huy chờ đợi giây phút này đã lâu. Khuôn mặt đó, bờ môi đó rất nhiều lần hân khao khát. Bây giờ, chỉ còn cách trong gang tấc, hân áp tay lên hai má Hân rồi đưa khuôn mặt mình gần hơn.

Đến khi khoảng cách giữa hai khuôn mặt đã xuống gần bằng không thì đột nhiên bị một bàn tay chặn ngang. Bảo đẩy Huy ra rồi dùng tay kéo Hân về phía mình

- Em về rồi!!- mặt cậu rạng rỡ nhìn Hân. Vài giây trước, cậu còn phải đấu tranh nội tâm rất dữ dội, ánh mắt chứa đầy lửa nhưng khi nhìn thấy Huy định hôn Hân thì cậu mặc kệ cái chân đau mà đi nhanh đến để cản lại. Nhìn Hân, cậu không giận mà tự nhiên hoặc bản thân rằng cô đang đùa nên cố xem như chưa từng thấy gì.

- Anh...- Hân thấy đáng về chặt vật của cậu, trong lòng có chút xót xa, nhưng rồi, cô vội vàng quay mặt đi, giọng lạnh lùng- anh còn về đây làm gì?

- Anh về nhà của chúng ta- Bảo vẫn cố giữ ý cười trên khuôn mặt- em đừng đùa nữa, vào nhà thôi- cậu kéo tay Hân

- Ai đùa với anh?- Hân gạt cậu ra- vừa rồi chẳng phải đã nhìn thấy hết rồi sao? Anh còn định lừa dối bản thân đến bao giờ?

- Không phải!!!- cậu lớn giọng, tại sao khi cậu đang cố gắng xem như không thấy thì Hân lại khơi gợi đến?

- Mặc kệ hân, chúng ta vào trong thôi- Huy lúc này mới lên tiếng, hân và Hân bước ngang qua Bảo rồi đi vào nhà

- Hân!! Hân- khó khăn lắm, cậu mới có thể nhích chân theo họ, lúc cậu đuổi kịp thì cả ba đã đứng giữa nhà- anh nói em đừng đùa nữa, anh không thích!

- Đùa gì chứ?- Hân gắt, cậu càng cố gắng lừa dối bản thân càng khiến Hân đau lòng, vì có gì phải như thế?

- Em nhất định là bị ông ta hoặc hân- cậu chỉ tay vào Huy- họ bắt ép em làm như vậy để anh rời xa em phải không? Anh nhất định sẽ không tin

- Tin hay không mặc anh. Chúng ta chia tay!!!

- Không!!!- cậu hét- em có dám nhìn thẳng vào mặt anh và nói không? À!!- nhớ ra gì đó cậu vội nhấc chân về phía tường vờn tay lấy bức tranh xuống mang đến chỗ Hân- em có dám hủy nó không?

- Anh...- Hân nhìn cậu, lại nhìn bức tranh trong tay

- Sao? Không dám phải không?- cậu vênh mặt rồi lại cười- anh biết em nhất định sẽ không...

Cậu chưa nói hết câu, bức tranh đã bị Hân giật lấy. Không một chút nương tay, cô đập mạnh nó xuống nền gạch. Khung kính thủy tinh vỡ tung tóe. Cậu chỉ còn biết trợn mắt, ngơ ngàng nhìn bức tranh bị chính tay Hân đập nát. Nhuyễn hoặc bản thân cậu cố xây dựng từ khi thấy Hân cùng Huy đến giờ cũng trở nên tan nát như chính khung tranh.

- Em làm cái gì vậy!!!

Cậu hét lớn, đẩy Hân ra rồi vội ngồi xuống. Bàn tay vội vàng gạt đi những mảnh vỡ thủy tinh vì sợ bức tranh bên trong bị hỏng. Cảnh tượng đó của cậu khiến Hân không thể kiềm lòng mà quay đi. Nước mắt rơi xuống nhưng rất nhanh, Hân ngẩng mặt lên để ngăn không cho nó tiếp tục trào ra.

Bàn tay của Bảo bị thủy tinh cắt nát, máu tươi từng giọt thấm vào nhuộm bức tranh sang đỏ. Hân cố kiềm chế bản thân để không ngồi xuống ôm lấy cậu, cô cần mỗi đến bất máu. Thu hết mọi cố gắng của bản thân, Hân đưa tay quệt nhanh dòng nước mắt một cách vụng về rồi ngồi xuống. Phần giấy dính máu của Bảo không bị thủy tinh che lấp được Hân đưa tay kéo lên. Mảnh vụn cũng theo đó mà rơi vãi xuống sàn vang lên từng âm thanh loảng xoảng.

Bảo đứng lên nhìn theo bức tranh. Hân đứng trước Bảo, ánh mắt vô hồn, bình thân đưa tay xé bức tranh ra thành nhiều mảnh rồi quăng lên. Mảnh vụn giấy rơi giữa tầm nhìn của Bảo và Hân. Hân nhìn thấy trong đôi mắt Bảo từ lúc nào đã chuyển sang một màu đỏ ngầu.

- Em... - Bảo nắm tay thành nắm đấm, ngăn không để bàn tay tổn thương người con gái trước mặt.

- Anh có thể đi- Hân lạnh lùng lên tiếng, ánh mắt thản nhiên nhìn Bảo không chút quan tâm, lo lắng

- Được- Bảo gằn giọng, cúi xuống nhặt những mảnh vụn. So với khuôn mặt giận dữ thì động tác của cậu khi nhặt chúng lại vô cùng nhẹ nhàng và thận trọng. Nhặt xong, cậu khó khăn đứng dậy là nhắc từng bước từng bước ra khỏi nhà. Cả chân lẫn tay của cậu lúc này là màu đỏ của máu. Suốt quá trình rời đi, cậu không nhìn tới Hân dù chỉ một lần.

Bóng lưng của Bảo mất hút vào màn đêm cũng là lúc Hân ngã quỵ xuống sàn nhà. Nước mắt thi nhau rơi lã chã.

- Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi,...

Cô cứ nhìn vào bóng đêm bên ngoài mà lẩm bẩm câu đó không ngừng. Huy chứng kiến tất cả, hần bước về phía Hân và ngồi xuống bên cạnh.

- Không sao, không sao, có anh ở đây- hần để Hân tựa đầu vào vai mình, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô dễ dàng

- Anh ấy nhất định là đau lắm- Hân thút thít, vai cô run lên từng hồi

- Rồi anh ta sẽ ổn thôi, em đừng lo, em diễn tốt lắm- hần ôm lấy bờ vai gầy của Hân.

- Um...em diễn tốt lắm... - Hân lặp lại câu nói của hần, đôi mi trĩu nặng sau nhiều đêm không ngủ và mệt mỏi của cô cứ thế khép lại. Trong cơn mơ màng, Hân cảm nhận được có một vòng tay bế mình lên và mang về phía giường.

Bảo bắt một chiếc taxi trên đường. Cậu như người mộng du, không để ý đến bác tài hỏi gì, chỉ đến khi bác tài không chịu được mà hét lớn cậu mới sực tỉnh và nói địa chỉ nhà của mình. Cậu nhớ tới lúc trước, nếu cậu cũng nhớ địa chỉ nhà, cũng bất chấp việc không có tiền mà gọi taxi như bây giờ thì có phải cậu đã không gặp Hân, đã không trở thành bộ dạng như thế này rồi không? Nhưng cậu lập tức lắc đầu xua đi ý nghĩ kia, không gặp Hân, cậu cũng đã không trải qua quãng thời gian hạnh phúc và sống cuộc đời vô nghĩa. Như vậy chẳng phải càng đau khổ hơn sao?

Taxi băng băng trên đường khuya, cậu ngồi đó, đầu tựa vào cửa kính, ánh mắt vô hồn nhìn ra bên ngoài, bàn tay vẫn nắm chặt lấy mảnh vụn khi nãy. Không biết là bao lâu sau, căn biệt thự quen thuộc xuất hiện trước mặt. Cậu thấy Thành đã đứng trước cổng từ bao giờ. Thấy cậu, anh vội vàng bước đến.

Hừ, so với việc tin Hân phản bội mình thì việc tin ông ta có những tay vào chuyện này còn dễ hơn nhiều. Cậu chau mày, mở cửa xe rồi bước xuống để cho Thành thanh toán.

Chủ tịch đang ngồi ở phòng khách, trước mặt ông là tivi cỡ lớn đang hoạt động nhưng ông không hề chú tâm đến nó. Đôi mắt ông thất thần nhìn về nơi vô định, trong lòng không ngừng dậy lên những cơn sóng lo lắng cho Bảo. Đã rất khuya, Bảo lại đang bị thương, biết đâu xảy ra chuyện? Nghĩ đến đó, ông vội lắc đầu gạt đi. Con của ông nhất định sẽ không sao.

Nghe tiếng mở cửa, ông mừng rỡ quay lại. Thấy dáng vẻ khó khăn của Bảo đi vào, ông thờ phào, vốn định chạy đến đỡ cậu nhưng lại thôi. Ông trở về với dáng vẻ lạnh lùng của mình mọi khi

- Về rồi à?

- Nhờ phúc của ông, vẫn chưa chết, vẫn có thể trở về- giọng của Bảo so với của ông còn có phần lạnh hơn

- Vậy thì tốt

Bảo không màng nhìn đến ông, lẳng lặng đi lên phòng của mình. Rất lâu rồi, cậu không trở về nhưng căn phòng vẫn như xưa, đồ vật vẫn ở yên vị trí cũ và không hề có một hạt bụi. Thả mình lên chiếc giường quen thuộc, cậu thờ dãi, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà. Nhớ lại mọi chuyện, cậu thấy lòng đau vô hạn.

- Nhất định là cô ấy có nỗi khổ tâm phải không?- cậu nói với mảnh vụn trên tay
- Tôi vào được không cậu chủ?- giọng Thành từ bên ngoài truyền vào
- Vào đi- cậu ngồi bật dậy
- Cậu chủ, cậu sao vậy?- Thành đưa mắt nhìn bàn tay đầy máu của Bảo và những mảnh giấy trên đó
- ...- cậu không đáp, hay nói đúng hơn là không biết đáp thế nào
- Là Hân sao?- Thành ngồi xuống cạnh thăm dò- cô ấy lạnh lùng, không nhìn cậu, đối xử tệ với cậu?
- ...- cậu giật thót khi bị Thành đoán đúng- sao cậu biết?
- Có thể không sao, cậu chủ không tin Hân?
- Tôi tin- cậu quả quyết
- Cái này?- Thành nhìn mảnh vụn
- Tôi sẽ dán nó lại và sáng mai mang đến cho cô ấy
- Um- Thành gật gù, vỗ vai Bảo- hi vọng hai người sẽ tốt như lúc trước
- Cảm ơn- cuối cùng nụ cười cũng xuất hiện trên môi Bảo, tuy là ý cười rất nhỏ nhưng ít ra cũng hơn hẳn so với vẻ ủ rũ khi nãy- nhưng mà...
- Sao?
- Cậu đừng kêu tôi là cậu chủ, cứ gọi Bảo được rồi
- Nhưng...
- Tôi không thích bị gọi như vậy
- Vâng, cậu chủ
- Lại nữa...
- À, ờ- Thành gãi đầu, nhưng nhớ ra điều gì, anh vội nói- để tôi băng bó cho cậu, nếu không thì... nó sẽ làm ảnh hưởng tới tranh
- Um

Bảo ngoan ngoãn ngồi yên cho Thành xử lý vết thương. Xong tất cả, cậu định ngồi lấy mảnh vụn ra dán chúng lại thì Thành lên tiếng

- Để tôi pha cà phê cho cậu, chắc đêm nay cậu phải thức cả đêm rồi
- Um, xong rồi cậu cứ đi ngủ đi- Bảo hát hăm về phía bàn rồi quay lại với bức tranh bị xé nát của mình, bắt tay vào dán nó.
- Mảnh cánh tay của mình đâu ta?
- Tóc của Hân
- Sao lại không vừa? Thử xoay lại xem
- Xong rồi

Cậu nhìn tác phẩm hoàn chỉnh trên tay mình, lòng đầy vui sướng.

- Ngày mai gặp em

Cậu nói với Hân trong bức tranh rồi đặt nó xuống. Bản thân cậu cũng nằm xuống bàn và ngủ thiếp đi vì quá mệt. Trong mơ, cậu nhoẻn miệng cười vì nhìn thấy cậu và Hân hạnh phúc bên nhau

- Em sẽ lên thành phố sao?- Huy hỏi cô bé đứng trước mặt
- Um, em sẽ lên- Hân gật đầu chắc nịch- vì Thịnh đã nói sẽ lên đó, em cùng đi- mắt cô bé sáng rõ khi nhắc đến cái tên đó
- VẬY...- Huy ngập ngừng- anh sẽ đi cùng em
- VẬY thì ba chúng ta sẽ cùng lên- Hân không ngại khoe nụ cười cùng hai vòng xoáy toả sáng hơn ánh mặt trời trước Huy
- Muốn chuyển địa bàn?- người đàn ông mặc vest đen nhìn Huy, khẽ chau mày
- ...- Huy ái ngại nhưng rồi hân gật đầu chắc chắn- tôi muốn lên thành phố
- ...- ông ta xoa cằm, suy nghĩ điều gì đó
- Có thể không?- giọng Huy ngắt quãng
- Cũng có thể- ông ta gật gù, lấy trong ngăn tủ ra tấm hình, ngón tay chỉ thẳng vào khuôn mặt trong hình- xử người này
- Này...- Huy cầm lên và nhìn chăm chú
- Ừ
- Tôi biết rồi- Huy lên tiếng sau hồi lâu suy nghĩ
- Tốt, tôi chờ tin vui từ cậu

Ngay đêm đó, Huy cùng rất nhiều người kéo đến khu đất trống. Phía đối diện, một tốp người cũng đã ở sẵn đó đợi họ. Huy đưa mắt nhìn, hân phát hiện thấy kẻ trong ảnh đang đứng giữa. Hân nhíu mày, búng tay ra lệnh.

Ngay lập tức, đám đàn em xông lên. Âm thanh va chạm giữa vũ khí và cơ thể người cũng như tiếng la hét không ngừng vang lên. Huy bình thản đứng bên ngoài quan sát. Lát sau, khi những kẻ ngã xuống ngày một đông thì hân mới nhả điều thuốc trong miệng ra, chậm chậm cầm lấy thanh sắt bên cạnh tiến về phía kẻ trong ảnh.

Tên đó cũng không hề có ý định chạy đi mà đứng yên chờ Huy đến. Cả hai lau vào nhau, âm thanh va chạm của kim loại vang lên đinh tai nhức óc. Rất lâu sau, tên đó ngã xuống, khuôn mặt đầy máu.

Huy lãnh cảm nhìn tên đó rồi quay lưng rời khỏi để lại mọi chuyện cho đàn em dưới quyền giải quyết.

- Huy nói sẽ cùng đi mà- Hân đưa mắt nhìn xung quanh, xe sắp chạy nhưng chưa thấy bóng Huy
- Sắp trễ rồi- Thịnh nhìn đồng hồ ra vẻ khẩn trương
- Tới rồi kìa!!- Hân mừng rỡ
- Đến giờ chưa?- Huy thở hồng hộc
- Lên xe thôi- Thịnh xách hành lý
- Tada, đi thôi!!!!- Hân hào hứng.

Bạn đang đọc truyện Ngày Mưa Ngừng Rơi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

- Hân à, dậy thôi!

Huy lay lay người đang ngủ trên vai mình một cách nhẹ nhàng. Tuy hân rất không muốn phá hồng giây phút này nhưng trời đã tờ mờ sáng, hân muốn mang Hân đi khỏi đây càng nhanh càng tốt. Rồi Hân sẽ thuộc về mình hân, không ai có thể cướp Hân từ hân. Hân nghĩ vậy.

- Um...

Hân chậm chạp ngồi dậy, cô vươn vai rồi dụi mắt nhìn quanh. Cô thấy hân đang chăm chú ngắm mình nên vội quay đi.

- Sáng rồi sao?

- Sáng rồi, em rửa mặt đi. - Giọng hân dịu dàng, rút cái khăn gần đó đưa Hân. - Lát nữa chúng ta lên đường.

- Um... lên đường. - Tuy có chút miễn cưỡng nhưng Hân cũng gật đầu, cô nhận lấy khăn rồi đi đến vòi nước. Nước tuôn ào ào, Hân dùng tay hứng và vốc mạnh lên khuôn mặt cho tỉnh táo, cô ước gì nước có thể cuốn trôi tất cả.

- Đồ đạc đã để trong xe rồi, khi em xong chúng ta sẽ đi ngay. - Huy nói vọng vào.

- ... - Hân không đáp, cô bận nhìn chăm chăm vào người con gái với đôi mắt sưng húp trong gương. Hân cười, cô ta cũng cười theo, chỉ có điều, nụ cười chứa gì đó gọi là chế giễu, là xót xa.

- Em có muốn ăn...

- Đi thôi!!! - Hân bước ra cắt ngang lời hân.

- Ừ. - Hân lẳng lặng làm theo.

Lúc trong nhà, Hân vốn dĩ muốn đi, muốn rời khỏi ngay lập tức nhưng khi vừa bước ra, đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn nơi đã gắn bó với mình bấy lâu, cô có chút không nỡ. Ngoài sân, trên từng diện tích đất, đâu đâu cô cũng nhìn thấy bản thân và Bảo đang hạnh phúc bên nhau. Bước chân của Hân cứ thể chậm dần chậm dần và dừng hẳn.

Cô ngẩng mặt lên, rõ ràng là sáng sớm nhưng mây đen lại kéo đến dày đặc khiến không khí trở nên ảm đạm như chính tâm trạng của cô lúc này.

- Sao vậy? - Huy quay lại, hân thấy cô cứ đứng yên đó, đuôi mắt sụp xuống trông rất đáng thương.

- ... - Cô không trả lời, hai tay cứ vò vò lấy gấu áo.

- Đi thôi! - Huy nắm tay Hân kéo đi khiến cô giật mình, chỉ biết bước nhanh theo.

- Đừng nhìn nữa! - Huy khó chịu lên tiếng khi Hân vẫn cứ ngoảnh lại nhìn mặc dù cả hai đã đứng ở xe.

- Em xin lỗi. - Hân nói rất nhỏ, cô nhận ra được sự tức giận nơi Huy nhưng cô lại không thể ngăn bản thân thôi lưu luyến.

- ... - Huy không nói gì nữa, hân mở mạnh cửa xe.

- ... - Hân ngập ngừng nhưng rồi cô thu hết can đảm bước về phía cánh cửa, cô đặt tay lên cửa, Huy cũng đặt tay lên tay cô, nắm chặt.

- Hân!!!! - Bảo gọi lớn khiến bước chân của Hân chững lại, cậu cố gắng tiến nhanh thật nhanh về phía Hân.

- ... - Bàn tay Hân rời khỏi cửa xe, khỏi tay Huy. Tuy đã cố ép bản thân nhưng cô cũng không thể ngăn đôi mắt không nhìn về phía Bảo. Trái tim Hân như bị ai đó bóp nát khi hình ảnh Bảo khó nhọc nhắc chân đi về phía cô, trên tay cậu là bức tranh bị xé rách hôm qua với chỉ chút vết dán của băng keo và của vết máu. Cô vội quay mặt đi.

- ... - Tay Huy siết chặt lấy cửa xe tưởng như bóp vụn nó.

- Đừng đi! - Bảo đến nơi, cậu vội ôm lấy Hân. - Anh biết là em có nỗi khổ, anh biết là em bị ông ta ép làm vậy...

- Không ai ép tôi hết! - Hân đẩy cậu ra, cô nói nhưng mắt lại không dám hướng về phía cậu. - Anh đến đây làm gì?

- Anh đến để cho em xem. - Cậu chìa bức tranh ra, ánh mắt hiện rõ vẻ rưng rưng và tự hào. - Anh đã dán nó đó, em nhìn xem...

- Dán, dán gì chứ! - Hân giật lấy, cô lớn tiếng để át đi sự đau lòng của bản thân khi nhìn thấy cố gắng của cậu. - Anh nhìn đi, sau khi dán lại nó có còn như ban đầu không? Hay khiến nó xấu xí và rách nát hơn? Cũng như chúng ta, không thể quay lại như ban đầu...

- Có thể, có thể! - Cậu cắt ngang lời Hân, gắt gao ôm chặt lấy cô. - Chúng ta có thể làm lại, có thể bắt đầu lại. Em đừng đi, chúng ta sẽ cùng nhau đến nơi khác và có cuộc sống bình thường như lúc trước, có được không?

- Anh... - Hân bị những lời nói của Bảo làm lay động và mềm lòng nhưng rồi cô cắn chặt môi ngăn không để bản thân thốt ra lời đồng ý. - ... Anh đừng mơ tưởng nữa có được không? Sao anh cứ phải cố gắng trong vô vọng như thế, được gì? - Cô đẩy mạnh cậu ra, bức tranh theo đó mà rơi xuống nền đất. Hân quay lưng định bước lên xe

- Em... - cậu vội vã cúi xuống nhặt bức tranh rồi ôm Hân từ phía sau. - Đừng đi mà, anh kêu em đừng đi!!

Cuối cùng ông trời cũng không chịu nổi sức nặng của những tầng mây đen mà buông mình để chúng trở thành những hạt mưa và rơi xuống đất. Hân đứng yên trong vòng tay Bảo, cả hai ướt sũng trong cơn mưa.

- Chúng ta là không thể nào!

Hân gạt tay Bảo khỏi người mình, dứt khoát bước lên và đóng cửa xe lại. Cô sợ chỉ cần cô đứng đó thêm vài giây nữa thôi, cô sẽ ngăn không được bản thân mà mềm lòng, mà ôm lấy cậu như vậy thì tất cả cố gắng của cô sẽ mất hết. Cô không thể, không thể tiếp tục hủy hoại cậu, hủy hoại người cô yêu thương nhất.

Bên ghế lái, Huy đã vào chỗ từ lúc nào, khuôn mặt hân vẫn giữ nguyên sự bực dọc.

- Chạy đi!!! - Hân quay sang Huy đang ở ghế lái như cầu xin, bên ngoài, Bảo không ngừng đập cửa kính.

Huy gạt cần số, xe bắt đầu lăn bánh. Xe chạy khiến Bảo bất ngờ ngã ra đất, cậu nén đau, vội đứng dậy và đuổi theo. Cậu không biết cậu có thể đuổi theo được bao lâu, có thể bắt kịp Hân không, nhưng, dù cho chỉ còn một chút sức lực cậu cũng phải đuổi theo. Bằng mọi giá, cậu phải giữ được Hân. Trên tay cậu, bức tranh đã bị nước làm bong đi những miếng băng keo.

Hân không thể ngăn những giọt nước mắt được nữa. Cô nấc lên từng hồi khi nhìn thấy dáng vẻ chật vật, khổ sở của Bảo. Cậu đang bị thương, trời đang mưa rất lớn, cậu tội tình gì phải biến bản thân trở nên như vậy? Cậu có biết cậu đau đớn một thì người trong xe đau đớn gấp ngàn lần. Tại sao cứ phải làm khó bản thân và người khác?

- Hân à, Hân à!!

Bảo đuổi kịp, đập tay vào cửa kính liên tục nhưng rồi bị trượt ra, chiếc xe lại chạy nhanh hơn. Hân quay đi, cô không có đủ can đảm để nhìn đến cậu vì cô sợ...

Bảo cứ thế đuổi theo, bông băng của cậu lúc này đã được nhuộm toàn bộ sang đỏ, không thể tìm thấy bất cứ mảng trắng nào trên đó. Cậu mặc kệ tất cả. Cấn chặt răng khi cơn đau hành hạ, chân cậu không ngừng chạy về phía trước dù cho vết thương có ngày một đau hơn.

Bảo chạy, chạy và chạy nhưng rồi bước chân cứ chậm dần rồi dừng lại. Cậu loạn choạng, ngã ra đất. Cậu nằm đó, cơ thể không chút sức lực nhưng mắt vẫn dán chặt vào chiếc xe đang chạy phía trước.

Hân ngồi trong xe như người mất hồn. Đột nhiên, cô giật mình khi không nghe thấy tiếng đập cửa. Nhìn vào kính chiếu hậu, cô thấy Bảo đang nằm phía sau, bộ dạng đau đớn đâm vào tim Hân.

- DỪNG XE!!!!

-

Huy giật mình quay sang nhìn cô, không để hân kịp phản ứng. Hân mở cửa xe và nhảy xuống trước cơn mưa to đầy kinh hoàng của Huy. Cô đang đem tính mạng của bản thân ra đùa vì cái tên đó sao?

Bảo cũng há hốc nhìn thân hình nhỏ bé của Hân lao ra khỏi xe, cậu không khỏi lo lắng mà cố lết về phía trước để gần Hân hơn.

Hân lăn vài vòng trên mặt đất, cơ thể cô ma sát với đất khiến làn da trắng xuất hiện nhiều vết trầy xước. Cô mặc kệ. Vòng lăn vừa dừng lại, Hân vội đứng lên định chạy về phía Bảo nhưng vì choáng váng khiến cô ngã xuống lần nữa. Cơn đau ập đến khiến Hân nhắm mắt, cô cần mọi gượng đứng dậy. Cô chạy thật nhanh về phía Bảo trong khi một bàn tay cô phải ôm lấy cái chân đang bị thương.

Bảo muốn đứng dậy đỡ lấy Hân nhưng cậu hoàn toàn không thể, chỉ còn biết ở yên đó đợi cô. Hân tiến dần về phía Bảo, gần, rất gần. Ngay lúc họ chỉ còn cách nhau vài bước chân, Hân đột nhiên bị trơn và ngã xuống. Vùng nước mưa xung quanh chân Hân cũng chuyển sang màu đỏ.

- Hân, Hân,...

Nhìn thấy Hân té, Bảo vội vàng chống tay trườn về phía trước. Cậu gượng quỳ dậy trên hai đầu gối đang đau nhức.

- Em có sao không? - Giọng cậu hốt hoảng. Nắm lấy bàn tay Hân, cậu gạt đi những bụi bẩn, lá cây bám trên đó. - Có đau chỗ nào không? - Cậu vội vàng nhìn xuống người và xuống chân Hân.

- ... - Hân không nói nên lời, cô chỉ biết mím chặt môi và không ngừng lắc đầu. Nước mắt cô hòa vào nước mưa rơi xuống khóe môi vừa lạnh, vừa mặn, vừa đắng, vừa chát.

- Ngốc! - Cậu nhoen miệng cười vòng tay ôm gọn Hân vào lòng mình.

- ... - Cô im lặng ở trong vòng tay cậu.

- Hết đau chưa? Hết lạnh chưa? - Giọng cậu dịu dàng vang lên, bàn tay xoa nhẹ lưng cô. Ánh mắt nhìn Hân chứa đầy yêu thương, quan tâm.

- Um... - Cô ngoan ngoan gật đầu. Ở bên cạnh cậu, cô còn có thể cảm nhận cảm giác gì khác ngoài tình yêu sao?

Cậu cười hài lòng. Hai tay áp vào má Hân kéo khuôn mặt cô đến gần hơn. Bờ môi chậm chậm đặt lên trán Hân và chạy dọc xuống sống mũi của cô, dừng lại nơi chóp mũi. Cậu rời khỏi khuôn mặt Hân, nhưng rất nhanh lại hôn vào khóe mắt, lấy đi nước mưa lẫn nước mắt nơi đó. Nụ hôn lại đi xuống gò má và dần dần tiến về môi Hân.

Màn mưa dày đặc không ngừng tuôn rơi xối xả, gió không ngừng gào thét và quất mạnh vào hai cơ thể đang quỳ dưới mưa và hôn nhau say đắm. Nhưng họ chỉ mãi mê chìm đắm vào cảm xúc của bản thân, chìm đắm vào tình yêu mà bỏ mặc hết mọi thứ trên đời.

Trong xe, có người siết chặt tay lái, ánh mắt như thiêu rụi mọi vật. Huy quay đi, ngăn bản thân không nhìn thấy cảnh tượng đó vì hấn sợ hấn sẽ giết Bảo.

Rất lâu sau, Bảo lưu luyến rời khỏi môi Hân và nhìn thẳng vào mắt cô.

- Anh yêu em

Hân được Bảo ôm chặt, cảm cô đặt lên vai cậu. Cô vốn dĩ mong cho giây phút ngắn ngủi này kéo dài mãi mãi để cô có thể chìm đắm vào hạnh phúc bên cậu, hơi ấm của cậu. Nhưng hình ảnh chiếc Fortuner trắng bạc xé tan màn mưa lao đến đã đập tan mọi mong ước nhỏ nhoi của Hân và đưa cô trở về với thực tại. Cô phải rời đi! Thật sự phải rời đi! Không thể níu kéo một giây một phút nào được.

Cô rời khỏi vai Bảo, gỡ bàn tay đang ôm chặt mình ra. Phía sau, xe đã dừng lại, vài người mặc vest bước xuống và tiến về phía họ. Hân nhìn thấy Thành trong số đó. Bảo vẫn ngăn người, không hay biết, bàn tay cố gắng nắm chặt lấy tay Hân.

- Sao...

Cậu hoảng hốt khi thấy Hân rút tay ra, động tác của cô như sắp đứng dậy. Vốn dĩ cậu định đứng lên theo nhưng cảm giác cả người bị ai đó giữ chặt. Quay lại, là vệ sĩ nhà cậu.

- Buông ra. - Cậu cố vùng vẫy.

Hân đau lòng quay đi, một bàn tay cô vẫn bị hai tay của Bảo giữ chặt. Đám vệ sĩ kéo Bảo về phía xe, Hân cũng bước theo khiến cậu có chút mơ hồ mừng rỡ. Cậu đã nghĩ Hân sẽ cùng về với cậu.

Cửa xe mở ra, Bảo được đưa vào trong, cậu vẫn nắm chặt tay Hân kéo theo. Mắt cậu dán vào Hân, mơ hồ, cậu thấy Hân lau nước mắt, cậu không hiểu. Chỉ khi cảm giác đau nhói ở đâu đó, sức lực trong cậu bị rút cạn, mi mắt không kiềm chế được cứ dè nặng xuống cậu đã đoán ra, nhưng không kịp.

- Không được.

Cậu thều thào khi bàn tay Hân rời khỏi, vài giây sau, bóng đêm nuốt chửng lấy cậu. Cậu không còn thấy bất cứ thứ gì, kể cả Hân.

- Sao em làm vậy? - Thành vội chạy theo Hân khi cô đang đi về phía xe Huy vẫn đậu chờ cô từ nãy giờ. - Bảo đang rất cố gắng, sao em lại...

- Có những chuyện không phải cứ cố gắng là được, dù em và Bảo có cố gắng bao nhiêu thì đến một lúc nào đó, chúng em cũng không thể tiếp tục được nữa. - Hân đưa mắt nhìn về phía xe và cười buồn. - Kết thúc bây giờ có lẽ là tốt nhất cho cả hai.

- Nhưng...

- Tạm biệt.

Hân quay đi rất nhanh không để Thành kịp nói thêm bất cứ lời nào. Nhìn bóng lưng của Hân xa dần, anh hoàn toàn bất lực. Hình ảnh Hân bước đi trong cơn mưa, bàn tay không ngừng đưa lên lau nước mắt đã ám ảnh anh suốt nhiều năm sau đó. Anh lặng lẽ bước đến, cẩn thận nhặt bức tranh nằm trong vũng nước mưa, cử chỉ nhẹ nhàng vì sợ nó lại rách thêm. Có lẽ, những gì anh có thể giúp được cho họ chỉ là thế này thôi.

Hân mở cửa xe bước lên, rất nhanh cài dây an toàn. Quay sang Huy, cô cố nặn một nụ cười.

- Đi thôi, lần này, thật sự sẽ không quay lại.

Huy ngáp ngừng nhưng rồi vẫn bắt đầu chạy. Hân đưa mắt nhìn thấy vết thương đang chảy máu nơi chân Hân không khỏi xót xa. Hân nắm chặt lấy vô lăng như cái cách mà hấn vẫn làm từ lúc Hân nhảy khỏi xe đến giờ để giảm đi bức tức trong lòng. Chiếc xe lao nhanh đi trong cơn mưa với tốc độ kinh khủng nhưng người ngồi bên cạnh là Hân không hề có chút cảm giác, một chút cũng không.

Lúc này, với Hân, mọi cảm giác đã bị tê liệt, đau đớn không, vui vẻ không, sợ hãi không... Tất cả đều trống rỗng và vô hồn. Chỉ có đôi vai vẫn không ngừng run lên từng hồi vì những cơn nấc dồn dập kéo đến.

“Ngóc, quay về đi. Em không thể mang lại hạnh phúc cho anh. Điều em mang lại được đến cuối cùng chỉ là nỗi đau và hận thù trong anh. Xin lỗi. Anh hãy trở về, đừng tìm em, đừng yêu em nữa. Nếu có thể, anh hãy hận em đến suốt cuộc đời. Hoặc không, một sáng mai thức dậy, anh hãy đứng dậy vươn vai và quên em đi, quên một cách sạch sẽ nhất. Hãy xem em là cơn ác mộng mà anh đã từng mơ, để rồi khi tỉnh dậy, anh sẽ trở về với cuộc sống của mình. Vui vẻ, hạnh phúc,... Bắt đầu một con người mới hoàn hảo của anh... Vĩnh biệt”

Ngày Hân bị bỏ rơi giữa cuộc đời sóng gió, trời đổ mưa rất lớn.

Ngày Hân can đảm mở lòng mình cho Bảo bước vào, trời đổ mưa rất lớn.

Ngày Hân rời khỏi Bảo, người cô yêu thương nhất, trời đổ mưa rất lớn.

Ông trời đã trút xuống cuộc đời Hân rất nhiều cơn mưa, từng cơn từng cơn rất lớn như muốn nhấn chìm Hân. Những hạt mưa nặng trĩu rơi xuống, quất vào người Hân đau rất khiến cô gần như tê liệt mọi cảm giác. Có lẽ, Hân cũng đã quen...

Hân có thể làm được gì ngoài việc đứng yên và chịu đựng đây?

Cầu mong mưa mau tạnh? Cô không dám nghĩ tới.

Cầu mong mưa qua đi và có cầu vồng? Cô càng không dám mơ tới.

Hân biết rằng, cầu vồng mãi mãi cũng sẽ chẳng xuất hiện trong cuộc đời cô. Bởi vì cuộc đời mất đi Bảo, ánh sáng cũng lụi tàn...

- Em yêu anh.

Hân nhìn Huy mỉm cười đầy mê hoặc. Cô nhón chân, vòng tay ôm lấy cổ Huy rồi cuồng nhiệt hôn vào môi hắn. Bảo đứng đó, cậu nhìn thấy, muốn chạy đến nhưng đôi chân không thể cử động được.

Nụ hôn dứt hẳn, Hân và Huy nắm chặt tay nhau rời khỏi. Bảo vẫn không thể điều khiển đôi chân theo ý muốn. Đến cuối cùng, chỉ mình cậu bị bỏ lại giữa bóng đêm cô độc.

- Hân, không không, em đừng đi.

Bảo hét lên, đôi tay quờ quạng giữa không trung rồi bật ngồi dậy. Lúc này, cậu mới biết là bản thân vừa nằm mơ.

- Bảo, cậu có sao không? - Thành vội vàng chạy đến lay lay người cậu.

- ... - Cậu không đáp mà chỉ thờ hồng hộc, đưa tay quệt nhanh mồ hôi trên mặt.

- Cậu uống nước đi. - Thành rót nước vào li rồi đưa Bảo.

- Cảm ơn. - Cậu đưa lên môi định uống nhưng nhớ ra gì đó cậu vội đặt li nước xuống, toan rời khỏi giường.

- Cậu định đi đâu? - Thành hốt hoảng giữ lấy Bảo.

- Đi tìm Hân. - Cậu đáp, định bước xuống giường nhưng không thể. Đưa mắt nhìn, cậu thấy chân mình đang bị cố định chặt. Khác hẳn với dáng vẻ vừa rồi, cậu chỉ còn biết ngồi thừ một chỗ.

- Cô ấy... Đi rồi. - Thành ngáp ngừng lên tiếng.

- ... - Bảo ngồi trầm ngâm rất lâu, lát sau, môi cậu khẽ cười, nụ cười tự chế giễu bản thân. - Ừ, đi rồi.

- ... - Thành chỉ biết im lặng.

- Nhưng... - Cậu đưa tay lên môi cảm giác nụ hôn vẫn còn thật, rất thật, như người chết đuối cố sức quơ lấy bất cứ vật gì giữa dòng nước, vớt vác chút hi vọng cuối cùng cho bản thân. - Cậu thấy tôi ở đâu?

- Cậu ngất xỉu giữa đường, chúng tôi mang cậu về.

- Không có ai ở đó?

- ... - Thành nặng nề lắc đầu.

- ... - Có cái gì đó vừa vỡ tan trong Bảo. Hân đã bỏ rơi cậu giữa đường? Cô không quay lại, không hề quay lại. Tất cả chỉ là giấc mơ. Cậu nắm chặt bàn tay, gân xanh thi nhau nổi lên.

- Cậu nghỉ ngơi đi. - Thành đỡ Bảo nằm xuống. - Tôi sẽ điều tra theo dấu vết biển số xe.

Bảo không nói gì, cậu chỉ nhắm mắt lại và nằm yên đó rất lâu.

Trên bàn, những mảnh vụn của giấy nằm yên như chính cậu.

- Em đói không, mình ăn chút gì đó rồi đi tiếp.

Huy dừng xe trước quán ăn và quay sang hỏi người bên cạnh bằng một giọng quan tâm đặc biệt.

- Um... - Hân yếu ớt gật đầu, cô cảm giác người mình lúc này trở nên nhẹ hẫng, đau đớn không, nước mắt không và sức lực cũng không.

- Vào trong thôi - Huy bước xuống và mở cửa xe cho Hân.

Hân chậm chậm bước xuống, đột nhiên sắc mặt cô trở nên tái nhợt. Cô vội bịt miệng và bước nhanh xuống xe. Chạy đến một thân cây to gần đó, Hân nôn thốc nôn tháo. Huy lo lắng đuổi theo phía sau, hân không ngừng dùng tay xoa lưng cho Hân.

- Em sao vậy?

- ... - Hân lắc đầu, rồi cô lại tiếp tục nôn, tưởng như có thể nôn hết toàn bộ ruột gan và cả trái tim của mình ra.

- Để anh đi mua thuốc cho em.

- Không cần đâu. - Hân giữ Huy lại, cuối cùng thì cô cũng có thể đứng thẳng dậy. - Em không sao.

- Thật sự là không sao? - Huy ngờ vực.

- Em vào trong trước đây. - Hân bước nhanh.

Huy nhìn theo bóng Hân, cảm giác yên tâm phần nào. Nhưng nhớ ra việc gì đó, hân vội vàng chạy về phía xe. Lấy dụng cụ từ cốp xe, hân thao tác rất nhanh và gỡ được biển số ra.

- Đừng mong mày có thể gặp lại Hân.

Huy nhếch môi, vứt biển số vào thùng rác gần đó rồi nhanh chóng bước vào cùng Hân.

- Cậu muốn trở về Cà Mau? - Người đàn ông ngẩng lên nhìn Huy, khẽ chau mày.

- Vâng, tôi muốn về đó. - Huy gật mạnh.

- Cậu đùa sao? Muốn đi thì đi muốn về thì về à? - Ông ta ra vẻ không hài lòng.

- Tôi không có ý đó, nhưng...

- Rốt cuộc cô gái đó là ai? Có cần tôi cho người bắt về cho cậu không? Việc gì lại phải hết lần này đến lần khác vất vả như thế?

- Không được, ông không được đụng đến cô ấy! - Huy hoảng hốt.

- Hừ.

- Chỉ cần được về lại, tôi sẽ làm bất cứ mọi yêu cầu của ông.

- Chuyển hàng tối nay, tôi không hi vọng cậu thất bại. - Giọng ông ta đều đều.

- Tôi biết rồi, chào. - Huy cúi người rồi bước vội, nhưng đến cửa thì hân dừng lại. - Lẽ ra tôi không nên giới thiệu Quốc cho ông.

- Hừ, chỉ trách hân ta làm việc quá sơ suất, nếu không phải vì cậu, tôi đã bỏ mặc hân rồi.

- Không bỏ mặc của ông nghĩa là để cậu ta vào tù?

- Tôi đã giảm án đến hết mức có thể cho tội trạng đó, cậu muốn trách tôi?

- Nhờ ông mà tôi không còn mặt mũi vào tù thăm cậu ấy dù là một lần. - Dứt lời, Huy mở cửa và biến mất sau tiếng đóng sầm.

Việc giao dịch diễn ra rất thuận lợi. Đối phương đã mang tiền đến đầy đủ, thỏa thuận cũng đã xong. Chỉ việc trao đổi vali là mọi thứ coi như thành công. Không ngờ, đến phút cuối, sự xuất hiện của một cảnh sát tuần tra suýt nữa phá hỏng mọi chuyện.

Trước tình huống bất ngờ, Huy giờ súng bắn thẳng vào người cảnh sát. Phát súng rất chuẩn, chuẩn đến nỗi viên đạn găm thẳng vào tim người cảnh sát đáng thương kia.

Cuộc giao dịch thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Cốp.

Âm thanh chói tay ấy vang lên ngay khi lon bia rơi xuống chạm vào đất. Rất nhiều lon như thế rơi vãi trên nền nhưng Bảo vẫn không có ý định dừng uống. Cậu quơ tay, lấy thêm một lon khác và mở nắp. Vốn dĩ muốn khiến bản thân trở nên say khướt để quên đi tất cả, nhưng chất lỏng chứa đầy hơi men kia không hề làm cậu say, một chút cũng không.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài cậu không màng nhìn đến, chỉ tùy tiện nói.

- Vào đi!

Ba của Bảo bước vào, nhìn cảnh tượng trong phòng, ông thoáng nhăn mặt lòng cảm thấy vô cùng xót xa. Ông tiến về phía Bảo.

- Vì một người con gái mà như vậy, có đáng không?

- Chẳng cần ông quan tâm, tất cả cũng nhờ công lao của ông, nói làm gì? - Bảo đưa bia lên uống một ngụm lớn, không thèm nhìn đến ông.

- Con không trị liệu cho đôi chân muốn thành phế nhân sao? - Giọng ông thoáng buồn.

- Mặc kệ tôi, không liên quan đến ông!

- Con là con của ta, sao lại có thể không liên quan?

- Hừ, giả nhân giả nghĩa. - Cậu vứt lon bia, lại lấy một lon khác. - Ba? Hừ.

- Ta cho con xem, để xem con còn cảm thấy bản thân sa ngã vì một người con gái như thế là xứng đáng không? - Ông lấy ra một tập ảnh.

- Hân? - cậu vội giật lấy khi thấy khuôn mặt Hân. Trong ảnh, cậu thấy rất rõ Hân đang nhận thẻ tín dụng từ tay của ông ta. Cô rời bỏ cậu vì cái này?

“Tôi cần tiền”

Giọng nói này có đánh chết cậu cũng không quên. Nó phát ra từ chiếc máy ghi âm mà ba của Bảo vừa bật lên. Ngay lập tức, cậu chụp lấy và đập mạnh xuống khiến nó vỡ tung tóe. Cậu không muốn nghe.

Ông đứng đó chờ đợi câu trả lời của con mình, khuôn mặt có chút đắc ý.

- Được, ngày mai tôi sẽ đến trị liệu. Khi hoàn toàn hồi phục, tôi sẽ trở về công ty.

- Có thể chứ, tốt lắm, ta tin con sẽ làm được. - Ông vỗ vai cậu ra về hài lòng.

- Tôi muốn ngủ, ông ra ngoài đi.

- Ngày mai ta sẽ cho người đưa con đi. - Ông nói nhanh rồi bước ra, tiếng gậy va chạm với sàn nhà cứ thế vang lên.

- Mai Nhã Hân! Nếu để một ngày tôi gặp lại cô, tôi nhất định sẽ biến cuộc đời cô thành ác mộng như chính những gì cô gây ra cho tôi hôm nay!

Bảo nói qua kể rằng, ánh mắt đỏ ngầu nhìn vào bức tranh trước mặt đã bị nước mưa làm cho rã đi. Bàn tay cậu bóp chặt lấy lon bia trên tay khiến nó trở nên méo mó. Kim loại nhô lên thành những mũi nhọn đâm vào bàn tay cậu khiến máu không ngừng rơi xuống, nhưng tất cả so với nỗi đau nơi tim cậu thì một-chút-cũng-không-sánh-bằng.

Bảo ngồi trên xe lăn, phía sau Thành chậm chậm đẩy cậu đi. Cậu không lên tiếng chỉ đưa mắt nhìn xung quanh, ánh mắt u ám và lạnh lẽo.

- Cậu muốn uống gì không? - Thành lên tiếng.

- Um - Bảo gật nhẹ.

- Cậu đợi ở đây.

Thành dứt lời, vội chạy sang bên kia đường. Bảo ngồi đó trầm ngâm, đột nhiên, cậu đưa tay nắm chặt lấy hai bánh xe. Lăn nhanh, lăn nhanh.

Thành đưa mắt trông chừng Bảo, mặt anh tái đi khi thấy hành động của cậu.

- Không được!! - Anh hét lớn, cố chạy đến với hi vọng ngăn kịp cậu.

Bảo cứ lăn nhanh chiếc xe ra giữa dòng xe cộ đông đúc. Một chiếc xe tải lao tới với tốc độ rất nhanh và tông vào Bảo.

- Không! - Anh ngồi thụp xuống, ánh mắt đờ đẫn không tin việc vừa xảy ra.

Tiếng xe cấp cứu vang lên, một góc đường bị nhuộm bởi màu đỏ của máu.

- KHÔNG!!!!

Hân hét lớn, cô bật dậy thoát khỏi cơn ác mộng. Cô ngồi bó gối trên giường, đôi môi không ngừng run rẩy, bàn tay bấu chặt hơn lấy chiếc chăn mỏng. Đã nhiều ngày nay, cơn ác mộng đó không ngừng bám lấy Hân khiến tinh thần cô khủng hoảng nghiêm trọng. Mỗi lần tỉnh dậy sau cơn ác mộng, cô không tài nào ngủ lại được và ngồi khóc rất nhiều. Song song với đó, nỗi nhớ cũng kéo về xé nát tim gan cô.

- Chỉ là mơ, chỉ là mơ thôi. - Hân lẩm bẩm cố trấn an bản thân rồi đưa tay lau đi khuôn mặt ướt đẫm của mình.

Nhìn thấy Hân ngày một tiêu tụy, Huy không khỏi đau lòng và lo lắng. Hân đã đưa Hân đi bệnh viện nhiều lần để giúp cô cân bằng trở lại nhưng không khả quan bao nhiêu.

Một hôm, nhìn thấy Bảo trên báo, Hân vội vàng chụp lấy tờ báo và đọc không sót một chữ nào. Biết được cậu vẫn khỏe mạnh, đang hồi phục dần, cô yên tâm thở phào. Từ đó, cô không ngừng theo dõi tin tức để có thể nhìn thấy khuôn mặt cậu, biết được thông tin về cậu dù cho là ít ỏi nhưng cũng đủ để vực dậy trái tim kiệt quệ của cô. Trái tim sống vì Bảo, tồn tại vì Bảo...

Trong nhà Hân xuất hiện một căn phòng nhỏ chỉ để chứa những tin tức, hình ảnh của Bảo mà cô thu thập được.

Một năm sau.

- Thành công rồi!

Ba của Bảo mừng rỡ nhìn cậu có thể tự bước đi trên đôi chân mà không cần bất cứ gì hỗ trợ. Ông đưa tay lau vội giọt nước mắt vì xúc động. Sau rất nhiều lần thất bại, sau rất nhiều cú ngã- mà mỗi lần Bảo ngã ông cảm thấy xót xa như chính bản thân mình, cuối cùng Bảo cũng có thể đi được.

Đứng bên cạnh ông, Loan cũng mừng rỡ không kém. Á đã ở bên Bảo suốt quá trình cậu tập luyện. Trong lòng ả không ngừng hi vọng một ngày nào đó có thể trở thành vợ của cậu.

Môi Bảo cong lên thành một nụ cười với đầy toan tính, cậu biết, tất cả chỉ là khởi đầu.

Hân đọc được mẩu tin trên báo, cô không khỏi vui mừng khi biết chân của cậu đã hoàn toàn bình phục.

- Anh đã đi lại được, bắt đầu một cuộc sống mới, không có em, anh vẫn rất tốt, có đúng không? - Cô mỉm cười, một nụ cười buồn.

Hai năm sau.

Tin tức chủ tịch tập đoàn nhà họ Nguyễn qua đời vì một cơn đau tim gây chấn động giới kinh doanh. Tivi cũng vội vã đưa tin. Rất nhiều phóng viên túc trực bên ngoài bệnh viện. Ngay khi thấy Bảo bước ra, họ vội vàng bu quanh. Nhiều câu hỏi được đặt ra nhưng cậu không trả lời mà để cho Thành đi bên cạnh ngăn phóng viên lại.

Xoảng.

Li nước trên tay Hân rơi xuống và vỡ tan thành nhiều mảnh. Cô chỉ biết há hốc nhìn vào màn hình đang hiển thị khuôn mặt Bảo. Cô ngồi bệt xuống nền nhà, thất thần.

- Naha, Naha sao vậy? - Một bé gái vội chạy đến lay Hân khiến cô giật mình.
- Hà... À... Um... Naha không sao, không sao. - Hân gượng cười, xoa đầu con bé. - Namy không cần lo lắng.
- Không sao mà như vậy sao, Naha làm bể đồ rồi kìa! - Con bé bĩu môi.
- Naha xin lỗi, để Naha dọn dẹp. - Hân quơ tay định thu dọn nhưng sự luống cuống khiến cô bị mảnh vỡ đâm một đường vào ngón tay, máu chảy không ngừng. - A! - Cô nhăn mặt.
- Naha chảy máu rồi kìa! - Con bé vội cầm lấy tay Hân thôi thôi. - Sao không cẩn thận vậy?
- Namy ngoan lắm. - Hân mỉm cười. - Để Naha tự làm được rồi, Namy tắt tivi rồi đi ngủ sớm đi.
- A. - Con bé chợt nhớ tới cái tivi. - Đúng rồi, chú vừa rồi xuất hiện trên tivi, Namy có nhìn thấy...
- ... - Hân thoáng giật mình.
- ... Chú đó giống với Baba ăn mì lắm, rất giống.
- Không giống! - Hân cắt ngang. - Không phải đâu!
- Nhưng...

- Namy mau đi ngủ đi, nếu không Naha sẽ giận thật đó! - Hân nghiêm giọng.

- Dạ, Naha đừng giận để Namy đi ngủ, đi ngủ mà. - Con bé phụng phịu. Lạch bạch bước đến tắt tivi rồi vào phòng.

Hân nhìn theo bóng lưng bé tí của con bé, rồi lại nhìn màn hình tivi tối đen và đánh mắt sang bức tranh treo trên tường...

Cõi lòng khó khăn lắm mới trở nên tĩnh lặng của cô lại vì một hình ảnh mà nổi sóng dữ dội.

Bốn năm sau.

- Namy à, chú đến đón con đi học đây! - Huy lên tiếng khi đến cửa nhà Hân.
- A, chú Huy. - Con bé vội vàng chạy ra rồi ôm lấy cổ Huy.
- Đi học thôi! - Huy mỉm cười với con bé.
- Anh trông nó dùm em vài ngày nha. - Hân cũng bước ra.
- Um, anh biết rồi!
- Em cùng chị Thảo đi vài hôm sẽ về. - Nói đoạn cô quay sang con bé. - Namy ở với chú Huy phải ngoan biết không, không được làm chú bức bối.
- Namy biết rồi, Namy sẽ ngoan, ha chú Huy ha.
- Đúng đúng, Namy là ngoan nhất.
- Anh chỉ gọi bệnh viện, bao che cho nó. Nhưng, hai chú cháu ở nhà tốt có biết không?
- Em cần anh đưa ra bến xe không?
- Không, anh cứ đưa Namy đi học, em tự đi là được.
- Um. - Nói rồi Huy bế Namy lên xe. Hân nhìn họ rời đi, lát sau, cô cũng đi sau khi nghe điện thoại xong.

Tại một quán bar sang trọng bậc nhất của thành phố, tiếng nhạc vang lên đỉnh tai nhức óc. Trong không gian tối đen với nhiều ánh đèn đa màu đa sắc, không ít kẻ đang say sưa nhảy nhót hòa theo điệu nhạc.

Ở một góc của không gian, nơi được xem là vị trí VIP của quán bar, Bảo cùng đối tác của mình đang ngồi. Chốc chốc, cậu cũng đưa người lác lác theo điệu nhạc.

Bọn họ bàn chuyện làm ăn, rồi sau đó là chuyện đề tài. Bỗng nhiên một tên trong đó hào hứng đưa ra trò chơi. Tuy không mấy thích thú nhưng cậu cũng không lên tiếng, cứ mặc kệ.

Theo luật chơi, một chai bia sẽ được xoay vòng, nếu nó dừng lại ở đâu thì người nam người nữ bị dính phải sẽ hôn nhau, dù cho có là ai đi nữa.

Bảo không chút hứng thú, cậu dựa lưng vào ghế, dáng vẻ thoải mái, ung dung đưa li rượu lên miệng nhấp nháp. Bên cạnh cậu, hai cô gái không ngừng ôm và ra vẻ lắng lơ. Tất cả cũng chẳng thu hút được sự chú ý của cậu.

- Cứ vài ngày là có tin đồn tình ái, tôi nghĩ cậu sẽ không phớt lờ mấy cô gái này như thế chứ? - Giọng nói châm chọc của một tên vang lên.

- ... - Cậu không đáp, tiếp tục ung dung uống rượu.

- Đến đại tiểu thư tên gì ấy nhỉ? À, nhớ rồi, là Loan còn bị cậu đá không thương tiếc, cậu đúng là... Gay?

- ... - Mỗi cậu lười nhát nhếch lên thành nụ cười bồn chột.

- Hay là... Cậu dành hết tình yêu của đời mình cho một cô gái, nên chẳng còn dư chút tình cảm nào cho bất kì người con gái khác? - Tên đó nhún vai.

- ... - Cậu khựng lại, tay vô thức bóp chặt lấy li rượu.

- Haha, đúng? - Tên đó cười lớn khi bắt gặp biểu hiện của cậu.

- ...

- A ha, là Bảo sao? - Cả bọn đột nhiên cười lớn khi chai bia dừng lại.

- Gì? - Cậu nhướn mày nhìn về phía bọn.

- Đây, của cậu đây! - Một cô gái được đẩy về phía Bảo, cô ta là người yêu của một tên cậu chủ nào đó cũng có mặt ở bàn này.

- Đây? - Cậu đặt li rượu xuống, khẽ nâng cằm cô ta lên.

- ... - Tên cậu chủ kia khuôn mặt biến sắc, nắm chặt tay.

Cô gái đó cũng không có vẻ gì là không thích, ngược lại còn rất chờ đợi. Bên ngoài, những kẻ còn lại không ngừng la hét, cổ vũ. Cậu nheo mắt quan sát cô ta. Để xem, trên khuôn mặt đó là bao nhiêu son phấn? Còn nữa, mùi nước hoa rất nồng hòa vào mùi rượu khiến cậu có chút khó chịu. Cậu nhìn hồi lâu.

- Hôn thì hôn!

Cậu dứt khoát trong sự reo hò, vỗ tay của mọi người. Vòng tay, cậu ôm lấy eo cô ta. Không nói cũng biết, khuôn mặt tên cậu chủ kia khó coi đến thế nào nhưng cậu không quan tâm. Cậu kéo cô ta về phía mình để khuôn mặt cả hai gần hơn. Cô ta đưa mắt nhìn cậu, có chút mong đợi. Rồi cô ta cũng đưa mặt lại gần cậu hơn khi thấy cậu cứ giữ nguyên khoảng cách.

Vốn dĩ, cậu cũng định hôn cô ta. Nhưng, trong giây phút môi cậu và môi cô ta cách nhau chỉ một khoảng rất ngắn. Đột nhiên, khuôn mặt của một người con gái hiện lên trong mắt cậu. Cô gái đó đang cười tít mắt với cậu rồi hôn cậu. Người trước mặt cậu không phải cô gái đó, không phải.

Cậu buông tay, đẩy cô ta ngã xuống ghế. Mọi tiếng la hét đột nhiên im bặt. Mọi người bị hành động của cậu khiến cho ngẩn ngơ. Còn cô ta thì khỏi phải nói, vừa bị choáng vì cú đẩy mạnh, vừa bị mất mặt.

- Sao không hôn? - Xung quanh lên tiếng.

- Không đáng! - Cậu nhếch môi, lấy áo trên ghế định bỏ đi.

- Mày nói gì? - Tên cậu chủ kia cuối cùng cũng chịu không được mà đứng bật dậy túm lấy áo Bảo. Nếu Bảo hôn người yêu hắn, hắn còn có thể nhịn vì đây là trò chơi. Đằng này, Bảo không những không thêm hôn mà còn bảo không đáng thì chẳng khác nào đem hắn ra làm trò cười.

- Tao nói không đáng! - Bảo nhìn hắn ra vẻ khinh miệt, nhấn mạnh từng câu từng chữ một cách rõ ràng.

- Mày...

Hắn đưa tay định đấm Bảo nhưng đã bị Bảo chụp lại. Rất nhanh cậu tặng ngược lại cho hắn một cú đấm khiến hắn ngã ra bàn. Bia, thức ăn,... trên bàn rơi xuống đất.

Bản thân bị mất mặt làm hắn trở nên điên tiết. Hắn đứng dậy, định đánh trả nhưng đã bị người khác giữ lại. Hắn vùng vẫy cố thoát nhưng không được. Trước mặt, Bảo đứng ung dung xem trò và còn tặng hắn nụ cười khinh bỉ.

- Giải quyết đi!

Xem kịch chán chê, Bảo rời đi và để lại câu nói ngắn gọn cho Thành - người vừa xuất hiện. Thành chưa kịp gạt đầu thì Bảo đã mất hút, anh chỉ còn biết lắc đầu thờ dài. Đây cũng không phải lần đầu tiên Bảo gây sự đánh nhau, lần nào cũng là anh giải quyết hậu quả. Lần này cũng không ngoại lệ.

Bảo ra khỏi quán, cậu không lấy xe mà đi lang thang vô định. Có bóng dáng ai đó khiến cậu giật mình nhìn theo, rất quen. Cậu mất hết tự chủ mà đuổi theo, mặc kệ xe cộ trên đường.

Cậu cứ đi theo, đi theo mãi cho đến khi mất hoàn toàn dấu vết. Cậu ngồi bệt xuống đất, thở dốc. Bỗng, cậu ngẩng lên. Lúc này, trước mặt cậu là căn nhà nhỏ quen thuộc ngày nào.

Đưa mắt nhìn quanh, cậu thấy được cảnh hạnh phúc của bản thân và Hân khi xưa, nghe được cả tiếng cười, tiếng nói. Trái tim cậu như bị thêu đốt. Cậu cúi xuống, gất gao ôm lấy tim mình để ngăn đi những đau đớn.

Cậu ngồi đó, rất lâu giữa đêm khuya tĩnh mịch. Tiếng nói, tiếng cười... vẫn không ngừng buông tha cậu, cứ lộn vồn trong đầu như vũ khí phá nát tim cậu khiến nó ngày một đau đớn hơn.

- Chúng ta về thôi!

Thành đứng quan sát Bảo rất lâu rồi mới bước đến lên tiếng. Mỗi khi cậu có chuyện gì, lại thường ra đây như thế này.

- Về nào, cậu chủ của tôi!

Anh đỡ lấy cậu, cậu xiêu vẹo đứng dậy không nén được quay lại nhìn về ngôi nhà.

Ở gần đó, trên một chiếc xe buýt.

- Vẫn không có tin tức gì sao? - Hân lên tiếng.

- Không. - Thảo thất vọng lắc đầu.

- Không sao, rồi sẽ tìm được thôi! - Cô động viên.

- Um, cảm ơn em. - Thảo mỉm cười, nhớ gì đó, cô vội hỏi. - Vừa rồi em đi đâu vậy?

- À, em chỉ đi thăm vài nơi xưa cũ thôi. - Hân đưa mắt nhìn ra ngoài, trong ánh nhìn chứa đựng sự đau lòng và xót xa. Hình ảnh công viên vụt qua ngoài cửa kính như một lưỡi dao sắc bén rạch ngang đầu óc cô, khiến kỉ niệm chôn giấu bấy lâu lại ủa về.

Thành mở cửa phòng cho Bảo bước vào rồi anh nhanh chân xuống kêu quản gia làm một li trà nóng mang lên.

- Uống đi. - Thành đặt nó lên bàn.

- Um, cảm ơn. - Bảo nhận lấy, cậu lại nhớ về một đêm nào đó, cậu cũng pha cái này cho người khác uống. Quá khứ lại quay về. Cậu ngồi trầm mặc.

- Ngày mai có cuộc họp, cậu nghỉ ngơi đi.

- ... - Bảo gật đầu, uống một ngụm trà.

Thành quay lưng mở cửa định bước ra, ngay khi nắm vào tay nắm cửa, anh khựng lại, anh định nói gì đó, nhưng rút cuộc, lại không biết phải nói gì. Đành thôi. Anh bước ra và đóng cửa lại để mỗi cậu trong phòng.

Nằm trong căn phòng rộng thênh thang, cậu không khỏi suy nghĩ. Những thứ sang trọng và đắt tiền này, một chút cậu cũng không cần. Nhiều năm qua, cậu có tất cả, tiền tài, địa vị, danh vọng... nhưng từ sâu trong tâm hồn, cậu không hề thấy vui. Cậu nhớ căn nhà nhỏ ấm áp, vui vẻ chứ không phải là căn phòng rộng, lạnh lẽo không tiếng cười, sự sống.

Cậu cứ phải sống, làm việc như một cỗ máy. Nhiều cuộc tình chớp nhoáng trôi qua, chẳng để lại trong cậu dù chỉ là một ít cảm xúc. Những người con gái đó, không ai có thể so với Hân. Với họ, cậu chỉ là đề che mắt mọi người. Trong số đó, chẳng ai được cậu hôn dù chỉ một lần. Có những cơn say, cậu vốn nghĩ bản thân sẽ có thể xem họ như Hân mà hôn, yêu đương hay thậm chí là hôn thê. Nhưng cuối cùng vẫn hoàn toàn không. Dù cơn say như thế nào, cậu cũng hoàn toàn không nhầm lẫn họ thành Hân. Không hề nhầm lẫn.

Cậu cay đắng nhận ra, bản thân cậu nói hận cô bao nhiêu thì chính cậu cũng yêu cô bấy nhiêu. Không hề ít hơn. Chẳng qua là cậu lừa dối bản thân và mọi người.

Đưa mắt nhìn lên trần nhà, cậu cảm thấy trống rỗng và vô vị. Cậu quơ tay lấy điện thoại và bật lên. Những lúc như thế này, những lúc bị nỗi nhớ khổng chế, những lúc tim còn cao vì muốn gặp Hân... cậu lại lấy điện thoại ra và gọi vào dãy số quen thuộc. Cậu háo hức, mong chờ có thể nghe thấy giọng của Hân. Chỉ cần cô nói cô nhớ cậu, cô ra đi là vì có nỗi khổ thì cậu nhất định sẽ tin, tin hoàn toàn. Cậu sẽ quên hết mọi đau khổ của nhiều năm qua mà chạy đến chỗ cô, ôm chặt lấy cô, họ sẽ lại yêu nhau như lúc trước. Nếu không nói như vậy, vì Hân của cậu vốn dĩ không hề giải thích khi bị hiểu lầm, chỉ cần lên tiếng, đứng rồi, chỉ cần cô lên tiếng cho cậu nghe được giọng của cô, như vậy là đủ rồi.

Đáp lại hi vọng của cậu, lần nào cũng chỉ là tiếng nói xa lạ của một nhân viên tổng đài nào đó mà cậu không quen biết. Vứt điện thoại khỏi tay, cậu nằm vệt ra giường.

Cậu nghiêng người, phía đối diện mơ hồ xuất hiện hình ảnh một người con gái cũng đang nằm nghiêng người và nhìn cậu. Cô ấy mỉm cười với cậu, cậu bắt gặp cũng mỉm cười lại. Cậu đưa tay định chạm vào khuôn mặt đó nhưng rồi khi đến gần cậu dừng lại. Vì cậu sợ cô sẽ lại tan biến như nhiều lần trước khi cậu chạm vào. Cậu để tay xuống, tiếp tục ngắm nhìn cô, chỉ nhìn như thế cũng đủ để cậu có thể sống tiếp những ngày sắp tới.

Rồi bóng hình cô cũng tan biến trước sự ngỡ ngàng của cậu. Cũng như lần đầu cô biến mất, khuôn mặt cậu cũng hoảng hốt và không chấp nhận như thế. Nhưng, cậu làm được gì đây? Cậu hoàn toàn vô dụng. Đến việc ôm cô vào lòng cậu cũng không thể làm được.

Nỗi nhớ đè nặng, suy nghĩ chằng chịt, cậu chìm vào giấc ngủ.

Hân ngồi lặng lẽ trong căn phòng nhỏ với diện tích chưa đầy hai mét vuông. Căn phòng này được cô xây thêm cạnh bên phòng ngủ và lúc nào cũng khóa cửa. Namy chưa từng được bước vào, cả Huy cũng vậy. Những lúc Hân thấy buồn, bất lực hoặc đã thấy nhớ Bảo đến cồn cào, cô lại vào đây ngồi hồi lâu.

Trên tường, dưới sàn, đâu đâu cũng là hình ảnh của Bảo. Khi thì cậu chập vạt với cây nạng, khi thì lại cười tươi, khi thì lạnh lùng trong bộ vest đen, ... Những mẫu tin đầy chữ viết về Bảo, Hân đã đọc không sót bất cứ tin nào, có tin, cô còn thuộc lòng. Kể cả những tin đồn tình ái của cậu, cô cũng không bỏ qua. Mặc dù khi nhìn thấy chúng, tim cô lại nhói lên từng hồi.

Hân nhớ rất rõ lần đầu tiên nhìn thấy mẫu tin của Bảo đang yêu đương cùng cô gái nào đó tên Loan, khuôn mặt cô gái ấy rất quen, Hân ngay lập tức nhận ra Loan đã từng đến chỗ bán tranh của mình. Khi ấy, cô tự nhủ rằng họ rất xứng, người như thế mới có thể cùng Bảo và quan trọng hơn hết, khi rời xa cô, Bảo vẫn sống tốt, rất tốt. Quyết định ra đi của cô hẳn là rất đúng. Cô không nên hối hận.

Chỉ có điều, khi cô mỉm cười chúc phúc cho họ thì nước mắt mặn đắng cũng rơi xuống thấm ướt khuôn mặt chàng trai trong ảnh. Từ sâu trong nội tâm của mình, Hân cảm giác có gì đó bị tê liệt, hoàn toàn tê liệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Bảy năm sau.

Ánh nắng chói dài qua khắp các con đường và làm sáng bừng căn nhà nhỏ. Khác hẳn với vẻ tĩnh lặng của vạn vật bên ngoài, bên trong lại vang vọng tiếng ồn ào.

- Mau thức dậy, trễ giờ học rồi! - Hân vừa gọi vừa vỗ mông Namy.

- Con ngủ một lát, một lát thôi mà. - Bằng giọng ngáy ngủ, con bé giờ giờ ngón tay trỏ và cổ kì kèo thêm.

- Không được, trễ học cô giáo sẽ phạt đó. - Hân kiên quyết.

- ...

- Được, Naha sẽ nói với chú Huy không dẫn con đi ăn kem. - Hân chống nạnh hai tay.

- Không, Namy dậy, Namy dậy mà! - Con bé vội vàng tung chăn.

Bằng tốc độ ánh sáng, con bé bay đi làm vệ sinh và thay đồng phục đi học. Lát sau, con bé trở ra với bộ dạng tinh tươm khiến Hân gật gù hài lòng.

Cùng lúc, Huy cũng tới nơi. Vừa nghe tiếng kèn xe, con bé vội vàng chạy ra mở cửa.

- Anh đưa Namy đi học, lát nữa anh quay lại, em đợi anh. - Huy vừa bế Namy vừa quay sang Hân.

- Em biết rồi, hai người đi cẩn thận.

- Tạm biệt Naha. - Con bé giờ tay lên vẫy vẫy khi đã ngồi trên xe. Vẻ đáng yêu đó khiến Hân vô thức bật cười.

- Anh uống nước đi! - Hân đặt li nước lên bàn, bản thân cũng ngồi xuống đối diện Huy.

- Um. - Huy nhận lấy, cử chỉ có phần lúng túng.

- Sao vậy? - Hân nhận thấy sự bất thường nên lên tiếng hỏi.

- Chỉ là anh. ...

- ... - Hân nheo mắt, chờ đợi câu nói của Huy.
- Anh... - Huy ngập ngừng, nhưng rồi như đã hạ quyết tâm, hân nắm chặt lấy bàn tay Hân đang đặt trên bàn.
- ... - Hân có phần bối rối trước thái độ của Huy.
- Chúng ta kết hôn đi! - Hân nói rành mạch.
- Kết hôn? - Hân lặp lại như thể sợ mình vừa nghe lầm.
- Um - Huy gạt đầu quá quyết. - Là kết hôn! - Dứt lời, hân lấy hộp nhẫn trong túi áo ra.
- ... - Hân càng bối rối hơn, cô ngập ngừng, không biết phải nói gì.
- Anh không muốn nhìn thấy em vất vả nữa, anh sẽ chăm sóc cho em và con bé. Chúng ta sẽ là một nhà ba người hạnh phúc.
- Em... - Tâm ý của Huy nhiều năm qua, Hân đều nhìn thấy, Huy rất tốt, thật sự rất tốt, chỉ là...
- Em không cần phải trả lời vội. - Nhìn thấy thái độ khó xử của Hân, Huy vội nói tiếp, dù sao thì hân cũng không muốn ép cô.
- Một ngày, anh cho em một ngày, ngày mai...
- Anh sẽ chờ!
- U... m... - Hân nặng nề gạt đầu, trong lòng cô lúc này ngổn ngang nhiều suy nghĩ.
- Chị về rồi sao?

Hân vội lên tiếng khi thấy bóng Thảo. Suốt cả buổi trưa, cô ngồi trông tiệm tạp hóa cho chị. Hình như chị bận đi đâu đó.

- Um... - Thảo mệt mỏi gạt đầu.
- Vẫn không... Không có tin tức? - Hân ngập ngừng đoán, sự im lặng của Thảo đã khiến Hân hiểu rõ, cô vội động viên. - Không sao đâu, nhất định chị sẽ tìm được mà.
- Hi vọng vậy.

Chị Thảo đi vào trong phòng, nhìn theo cơ thể gầy xẹp của chị, Hân không khỏi chạnh lòng. Từ nhỏ, Hân đã quen Thảo, chị như một người chị lớn thường xuyên giúp đỡ cô mỗi khi cô gặp phải chuyện gì đó không hay. Thảo kết hôn sớm và có hai đứa con một trai một gái đáng yêu cách nhau hai tuổi. Lúc Hân rời Cà Mau lên thành phố, con trai lớn của chị chỉ vừa ba tuổi.

Vài năm trước, trong một lần cùng nhau đi du lịch, chị và chồng vô tình để lạc hai đứa con. Chị đã giam mình trong phòng suốt thời gian dài còn chồng chị thì lại vừa tìm con vừa lo cho chị. Sau nhiều tháng không có kết quả, chị đành trở về Cà Mau. Tuy vậy, chị vẫn không ngừng theo dõi thông tin với hi vọng mong manh là có thể tìm lại được con mình. Thời gian của chị, hầu hết đều ở tiệm tạp hóa, chị ít khi đi đâu trừ khi là vì công việc, cũng chưa từng đặt chân sang nhà Hân, hiếm hoi lắm, chị mới sang viện chơi với mấy đứa trẻ để vui đi nỗi nhớ con. Biết chị như vậy, nên Hân thường xuyên sang tiệm để chị đỡ cô đơn.

- Em suy nghĩ gì vậy? - Thảo lên tiếng khiến Hân giật mình.
- Um... Em có chút chuyện- Hân xụ mặt.
- Sao? - Chị kéo ghế ngồi xuống cạnh Hân.
- Chỉ là... Huy vừa cầu hôn em.
- Cầu hôn? - Chị gần như hét lên.
- Suyt. - Hân vội đưa tay ra hiệu. - Chị có cần lớn tiếng như vậy không.
- À, um, chị xin lỗi, nhưng em trả lời sao?
- Em chưa trả lời. - Hân lắc đầu.
- Sao vậy?
- Em...

- Em vẫn chưa quên được cậu Bảo gì à? - Nhìn thái độ của Hân, Thảo cũng đoán ra. Không ít lần chị thấy Hân khóc vì người con trai đó. Trong lòng chị vẫn luôn tự hỏi rốt cuộc người đó là người như thế nào có thể khiến Hân như vậy?

- ... - Sự im lặng của Hân đã tố cáo cô.

- Nghe chị, Huy là người đàn ông tốt. Suốt bảy năm qua, cậu ấy không ngừng yêu thương, giúp đỡ, chăm sóc em lẫn Namy. Tuy không nói ra, nhưng chị biết cậu ấy yêu em đến thế nào. Nếu cùng cậu ấy kết hôn, chị nghĩ em sẽ hạnh phúc và không phải vất vả nữa. - Giọng Thảo đều đều với kinh nghiệm một người lớn tuổi hơn.

- ... - Những điều Thảo nói, Hân căn bản là nhìn thấy.

- Thôi, chị cũng là nói vậy thôi, quyền quyết định vẫn ở em - Chị đứng lên vỗ vai Hân.

- ...

- Nhìn này! - Thảo quơ lấy tờ báo, vội chỉ vào.

- Sao?

- Nguyễn Duy Bảo cùng Thanh Tâm đã có đính hôn. - Chị đọc rành mạch từng chữ. Hân ngẩng ra, như ai đó vừa tát mạnh vào mặt cô một thau nước lạnh, rất lạnh. - Đúng thật là đẹp đôi! - Chị gật gù. - Em xem, em xem, có đúng không?

- ... Đúng - Hân vô thức gật đầu, cô vốn dĩ không còn nghe bất cứ thứ gì.

- Nhưng anh ta cũng tên Bảo. - Chị xoa cằm. - Có khi nào...

- Không phải, không phải đâu. - Hân hoảng hốt lắc đầu.

- Em sao vậy? - Chị khó hiểu nhìn Hân, thấy sắc mặt của cô có gì đó không ổn. - Em có muốn uống gì không? Nhìn em lạ lắm, mệt ở đâu hả?

- Không sao, em không sao. Cảm ơn, em về đây. - Hân quơ vội túi xách rồi quay về nhà. Chị Thảo chỉ còn biết khó hiểu nhìn theo thái độ vội vã của Hân.

- Namy nè! - Hân kêu nhẹ con bé nằm cạnh mình.

- Sao Naha? - Con bé ngẩng lên nhưng tay vẫn nắm chặt lấy điện thoại chơi game.

- Con thích có ba không?

- Hà? Ba? - Con bé vội đặt điện thoại xuống rồi ngồi bật dậy.

- Um, là ba.

- Thích chứ, thích chứ. - Mắt con bé sáng rỡ rồi bỗng dưng xụ mặt. - Đi học, mấy đứa bạn của Namy được ba rước, bọn nó sướng lắm.

- ... - Hân giật thót khi nghe lời nói của con bé, cô vội xoa nhẹ đầu nó. - Con cũng có chú Huy mà.

- Nhưng chú Huy không phải là ba, nếu chú Huy là ba thì tốt biết mấy...

- Vậy nếu chú Huy là ba, Namy sẽ rất vui sao?

- Nhưng Namy đã có Baba ăn mì rồi còn gì, sao chú Huy làm ba được nữa?

- ...

- Có phải Baba ăn mì lại làm Naha buồn, Naha lại khóc nữa phải không? - Con bé lay lay khi thấy Hân cứ im lặng. Không ít lần con bé thấy Hân buồn, khóc khi từ căn phòng kia bước ra. Mỗi lần như vậy, con bé lại thấy thương vô cùng. - Nếu vậy thì Naha quên Baba ăn mì đi...

- Con bé ngốc. - Hân nựng má con bé, cười cười.

- Con không ngốc mà!

- Thôi, ngủ đi! - Hân ôm con bé vào lòng, kéo chăn đắp cho nó.

- Naha ngủ ngon. - Con bé chồm lên hôn chụt vào mặt Hân rồi chui vào chăn.

Huy đến từ rất sớm, sau khi đưa Namy đi học, hân lại trở về. Hân ngồi đối diện Huy, cô biết cô nên làm như thế nào.

- Em... - Hai tay Hân đặt trên đùi không ngừng vò vò gấu áo.

- ... - Ánh mắt Huy nhìn Hân như chờ đợi.

- Chúng ta kết hôn!

- Thật sao? - Huy như không tin vào những gì bản thân vừa nghe thấy. Hân thật sự đã có thể kết hôn với Hân?

- Um... - Hân gật nhẹ.

Huy vội vàng nắm lấy tay Hân, sau đó luống cuống lấy nhẫn bên trong túi áo ra. Hân mở nắp hộp, tay còn lại kéo tay Hân về phía mình. Không biết hân có cảm nhận được không, nhưng trong một tích tắc, bàn tay của Hân lại muốn rút về.

Huy đeo nhẫn vào ngón tay Hân, chiếc nhẫn sáng lấp lánh trên ngón tay trắng nõn của cô. Hân có chút mơ hồ, thu tay về và nhìn vào chiếc nhẫn, thật sự vừa khít. Cô nhìn nhẫn rồi lại nhìn Huy- người đang mang nét cười càng lúc càng đậm trên khuôn mặt.

- Sau chuyến công tác, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ có được không?

- Um... - Hân gật đầu, mỉm cười lại với Huy.

- Hai tuần, em chờ anh hai tuần thôi.

Thái độ của Huy khản trương lạ thường. Đột nhiên, hân chồm tới, hai bàn tay nắm chặt lấy hai tay Hân. Hân vốn dĩ định nói về kế hoạch đám cưới của bọn họ, nhưng trong giây phút nhìn thấy khuôn mặt Hân ở khoảng cách gần, hân im bất. Đôi mắt không ngừng nhìn vào Hân hay nói đúng hơn là bị cuốn vào.

Hân ngẩng lên, họ nhìn nhau. Cô thấy khát khao mãnh liệt trong mắt Huy. Giây phút hân đưa mặt lại gần cô, cô nhắm mắt chờ đợi nụ hôn rồi sẽ đến. Nhưng, màn đen trước mặt Hân lại xuất hiện hình ảnh người con trai. Nhiều năm về trước người ấy cũng nắm tay cô, hôn cô. Cô mơ hồ chìm trong hạnh phúc khi nhìn thấy nụ cười của người đó.

Hân mở mắt, giật mình khi người trước mặt không phải người con trai đó. Trong giây phút ngẩn ngui trái tim làm chủ bản thân, Hân quay mặt đi tránh nụ hôn của Huy. Không khí bất chợt trở nên nặng nề. Gượng gạo bao trùm cả không gian.

Huy hụt hẫng, Hân khó xử. Nhưng cả bản thân Hân lẫn Huy đều nhận ra: Hân vẫn chưa quên.

Họ im lặng hồi lâu, không biết phải nói gì, làm gì cho tình huống vừa rồi. Ngay lúc đó, tiếng gọi vang lên khiến Hân sực tỉnh, cô vội bước ra mở cửa. Có lẽ, cô cảm ơn người bên ngoài rất nhiều khi đã giải nguy cho cô.

- Có việc gì không bác? - Hân vừa mở cửa vừa hỏi người trước mặt, ông ta là chủ phòng tranh nơi Hân đang làm việc.

- À, bác có chuyện muốn nói với cháu về chủ đề tiếp theo. - Ông ta đáp, bước vào nhà. - Huy cũng ở đây sao. - Nhìn thấy Huy, ông ta nở nụ cười xã giao.

- ... - Huy không đáp, tay anh nắm chặt.

- Vâng... - Hân vội lên tiếng đỡ lời.

- Anh có việc phải đi trước! - Huy đứng bật dậy rời khỏi. - Chào bác.

- Chào.

- Bác ngồi đó để cháu đi lấy nước. - Hân lên tiếng khi Huy vừa rời khỏi.

- Um.

Ông ta thoải mái ngồi xuống. Đưa mắt nhìn quanh, ông ta lại nhớ về lúc trước, khi Hân được giới thiệu vào phòng tranh của ông bởi các sơ trong viện. Vì mục đích kinh doanh của phòng tranh là từ thiện nên có liên kết chặt chẽ với viện và mối quan hệ giữa ông với các sơ vô cùng thân thiết nên ông đồng ý nhận Hân.

Chỉ sau một thời gian ngắn, cô đã khiến ông thấy bản thân may mắn khi nhận cô. Những tác phẩm của Hân vẽ ra được đánh giá rất cao và được tán dương rất nhiều. Tuy nhiên, Hân nhất quyết không để tên mình dưới tranh mà mỗi tác phẩm lại vón vện một chữ “Ô” ở góc. Giải thưởng hoặc tiền thưởng tất cả đều là ông nhận thay, Hân không hề xuất hiện.

Trừ ông và những nhân viên trong phòng tranh, còn lại, không ai biết đến Hân. Ban đầu ông cũng rất lấy làm lạ vì Hân không lộ danh tính. Nhưng lâu dần, ông nghĩ cô gái này nhất định là có nỗi khổ riêng. Lần đầu tiên đến nhà Hân, ông mơ hồ đoán được nỗi khổ riêng đó.

Trên tường phòng khách, một bức tranh được đóng khung rất cẩn thận và treo lên. Khi lần đầu nhìn thấy nó, ông không khỏi ngẩn ngơ vì vẻ đẹp của bức tranh. Từng đường nét trên đó thật sự là kiệt tác. Rất lâu sau, ông mới thoát khỏi mị lực của nó. Ông từng hỏi nhưng những gì Hân đáp lại không hề

khiến ông thỏa mãn nổi tò mò nên ông lại phải dẫn lại. Không ít lần, ông bảo Hân mang bức tranh đó ra trưng bày nhưng cô lại kiên quyết từ chối, cô chấp nhận thức trắng nhiều đêm liền để vẽ nhiều bức tranh khác để nộp chứ không hề đụng đến bức tranh đó. Thất bại không ít lần, ông cũng bỏ cuộc.

Hôm nay, ông đến đây để thử vận may lần thứ n.

- Bác uống nước ạ. - Hân trở ra, đặt cốc nước xuống bàn.

- Um, được rồi, cháu ngồi xuống đi.

- Phòng tranh có chuyện gì sao?

- Phòng tranh vẫn ổn, nhưng thật sự là, có một chút... - Ông ta ngập ngừng.

- Sao ạ?

- Đạo này phòng tranh hoạt động rất khó khăn. Doanh thu so với khoảng chi thì không sánh bằng. Lần này, bác định sẽ làm một chủ đề để thu hút đầu tư. - Ông ta đưa li nước lên uống một ngụm.

- Bác định làm chủ đề gì?

- Bác cũng đã tính sẵn, không lâu là đến tết, sau tết sẽ đến Valentine nên bác định sẽ lấy chủ đề về tình yêu.

- ... - Hân gật đầu đồng tình.

- Nhưng mà, về tranh để đưa vào chủ đề thì... - Ông thờ dãi.

- Sao...

- Bác đã xem qua những bức tranh khác, nhưng, nếu so với... - Ông hướng mắt về phía bức tranh trên tường. - Thì một chút cũng không bằng.

- ... - Hân im lặng. Cô hiểu ý ông, nhưng, cô vẫn lưu luyến và phân vân.

- Bác hi vọng, có thể đưa bức tranh đó vào chủ đề lần này. - Ông ta thẳng thắn nói lên mục đích của bản thân.

- ...

- Nếu như... - Nhìn thấy thái độ của Hân, ông nghĩ lần này mình lại thất bại. - ... Thôi vậy, để ta tìm bức tranh khác.

- ... - Rất lâu im lặng, Hân cũng lên tiếng. - Bác cứ lấy nó thêm vào chủ đề lần này đi ạ.

- Thật sao? - Ông ngạc nhiên.

- Vâng. - Hân cứng nhắc gật đầu. Cô cũng không nghĩ nhiều vì dù sao phòng tranh của họ cũng rất nhỏ, không liên quan gì đến khu vực thành phố.

- Có phải cháu... - Ông thoáng thấy nhẩn trên tay Hân, vội suy đoán. - Cháu và Huy...

- Hai tuần nữa bọn cháu sẽ kết hôn, nên, bức tranh đó, bác cứ lấy đi ạ. - Giọng cô đều đều, không chút cảm xúc.

- Tốt, tốt lắm. - Ông mừng rỡ. - Chúc cháu và Huy hạnh phúc.

- Cảm ơn. - Hân nặn ra một nụ cười gượng gạo.

- Vậy, bác mang bức tranh đi ngay có được không?

- Ngay bây giờ ạ?

- Ừ. - Ông gật đầu.

- Bác cứ tùy ý đi, cháu vào trong, khi xong bác đóng cửa lại dùm cháu.

Khỏi phải nói ông ta vui mừng đến độ nào. Ngay lập tức ông ta gỡ bức tranh xuống và mang đi. Ông ta sợ, nếu còn ở lại thì Hân sẽ đổi ý mất. Đóng cửa lại, ông ta cẩn thận mang bức tranh trở về phòng tranh của mình.

Hân ngồi thụp xuống giữa căn phòng. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn nụ cười của Bảo ở khắp nơi...

- Em thật sự phải quên anh đi rồi...

Đêm đã khuya nhưng phòng làm việc của Bảo vẫn sáng đèn. Gần đây, cậu thực sự rất bận rộn để chuẩn bị cho họp đồng sắp tới. Việc xác lập hôn ước cũng là một phần trong kế hoạch. Bằng mọi giá cậu phải kí được bản hợp đồng này vì nó là cố gắng của cậu suốt hơn năm năm qua.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, cậu không ngẩng lên, chỉ nói vọng ra.

- Vào đi!!

- Cậu chưa về sao? - Thành bước vào, trên tay anh là một tập sách ảnh dày cộm.

- Có việc gì sao? - Cậu tiếp tục với mớ hồ sơ không nhìn tới Thành.

- Cái này, lúc sáng có người gửi nhưng tôi quên đưa cậu. - Thành đặt tập sách ảnh lên bàn. - Phòng tranh này vừa ngỏ lời với công ty chúng ta xem có tham gia đầu tư vào họ không.

- Ủ, để đó đi. - Cậu máy móc gạt đầu, bàn tay không ngừng nghỉ. - Còn gì nữa không?

- Không.

- Vậy cậu cứ về nghỉ ngơi đi.

- Ủ, tôi về đây, cậu cũng nghỉ ngơi sớm.

- Biết rồi.

Bảo gạt đầu, Thành bước ra cửa đóng lại. Anh nhìn vào người vẫn đang chăm chú làm việc trong phòng, không khỏi lắc đầu. Tập sách ảnh đó anh đã xem qua và suýt đánh rơi khi nhìn thấy bức-tranh-cần-được-thấy. Ngay lập tức, trong đầu anh lóe lên suy nghĩ phải mang nó đến cho Bảo mặc dù việc này là không cần ảnh hưởng đến một chủ tịch như cậu, tự anh có thể giải quyết được.

- Hy vọng hai người có thể như trước.

Bảo đặt bút xuống, cậu dựa hẳn người vào ghế và vờn vai một cái. Suốt cả ngày ngồi nơi đây, xương cốt của cậu như muốn đông băng lại. Cậu đưa tay day day trán và thái dương. Gỡ cà vạt khỏi cổ, lại tiếp tục tất bật với công việc.

Cậu không biết bây giờ là mấy giờ, chỉ mãi miết làm việc mà không để ý đến mọi thứ xung quanh. Bất chợt, cậu vờn tay lấy một hồ sơ gần đó. Vô tình, khụy tay cậu đụng trúng tập sách khiến nó rơi xuống đất. Tập sách mở toang.

- Hừ.

Cậu có chút bức mình. Bận rộn thế này, Thành lại đưa đến, chẳng phải tự anh ta có thể giải quyết được sao? Phiền cậu làm gì? Miễn cưỡng, cậu cúi xuống nhặt. Nhưng rồi, cả người cậu đông băng, tư thế ngồi trên ghế cúi người xuống, bàn tay đưa lên không trung hóa tượng. Trong tập sách, rất rõ, rất rõ hình ảnh một đôi nam nữ, họ đang cùng nhau ăn mì. Dù có hóa thành tro, cậu cũng nhận ra.

Nhặt bức tranh lên, cậu ngay lập tức gọi cho Thành.

- Tôi muốn đầu tư vào phòng tranh. Cứ liên lạc với họ!!!

Tất máy, cậu cảm điện thoại trên tay quay quay. Ánh mắt u ám nhìn vào cảnh vật thành phố bên ngoài cửa kính. Kí ức về màn mưa hôm nào lại quay về. Nghĩ đến bộ dạng của bản thân khổ sở ngày hôm đó, nghĩ đến sự vô tình của Hàn khi bỏ rơi cậu,... Tay cậu bất chợt siết chặt điện thoại như muốn bóp nát nó.

Trong đầu cậu, một loạt các kế hoạch được lập ra. Mối cậu nhếch lên thành một nụ cười. Giữa đêm tĩnh lặng, giọng nói lạnh lùng của cậu vang lên.

- Chúng ta sẽ gặp lại nhau, sớm thôi!!!

Vào những ngày cuối năm, phòng tranh trở nên cực kì bận rộn. Một mặt mọi người sẽ cùng nhau về thêm nhiều tác phẩm chuẩn bị cho năm mới, một mặt sẽ tổ chức buổi tổng kết năm cũ. Trong buổi tổng kết năm cũ, nhiều suất học bổng sẽ được trao cho học sinh, đồng thời, nhân viên của phòng tranh cũng sẽ được khen thưởng vì nỗ lực của họ trong năm qua.

Bên trong, Hàn ngồi dựa vào ghế thờ dài. Mấy ngày qua, những tác phẩm được treo trên kia gần như đã lấy đi hết toàn bộ sức lực của cô, còn bức ảnh do ông chủ lấy, ông chỉ đưa vào tập ảnh gửi đến các nhà đầu tư, còn tranh gốc, ông đã cất ở đâu đó mà không ai nhìn thấy, có lẽ là muốn công bố vào giây phút quan trọng. Trước mặt, tất cả nhân viên còn lại của phòng tranh đã tụ tập đầy đủ. Tất nhiên, họ sẽ bắt đầu cùng nhau buồn chuyện.

Hàn thường không chú tâm đến những câu chuyện phím của họ. Cô ngồi trên ghế, không ngừng xoa xoa bờ vai nhức mỏi.

- Các cậu đã nghe chuyện gì chưa? - Một cô gái lên tiếng.

- Hà?
- ... - Hân nhướn mày, dù không muốn nhưng cô không thể ngăn những lời đó bay vào tai mình.
- Hôm qua tờ vừa đọc báo...
- ... - Hân phì cười khi thấy vẻ mặt tập trung của đồng nghiệp. Chợt, cô giật mình khi tiếng chuông điện thoại vang lên. Nhìn vào màn hình, cô vội bước ra ngoài nhận cuộc gọi.
- Nguyễn Duy Bảo đã đính hôn với tiểu thư Thanh Tâm!
- Tưởng gì, chuyện đó ai chẳng biết. - Một người ra về thất vọng với tin tức cũ xì mà cô gái kia cung cấp.
- Chưa hết chưa hết. - Cô ta xua xua tay.
- Sao?
- Tập đoàn họ Nguyễn là nhà đầu tư mới của chúng ta, lẽ dĩ nhiên anh ta sẽ đến vào hôm nay.
- Thật không? - Tất cả nhân viên nữ cùng nhau đồng thanh.
- Dĩ nhiên là thật, một trăm phần trăm là thật! - Cô ta gật đầu, khẳng định chắc nịch. - Lần này nghe nói là ông chủ gửi xin đầu tư ở các công ty trên thành phố, may mắn được anh ta đồng ý.
- Sẽ được ngắm anh ta bằng xương bằng thịt sao? - Một cô gái khác lên tiếng, ánh mắt không giấu được sự hào hứng. - Nghe nói anh ta đẹp trai lắm.
- Alo, em nghe nè.
- Em đang ở đâu ờn vậy?
- Em đang ở phòng tranh, đang có lẽ nên âm thanh hơi lớn. - Hân lấy tay che điện thoại ngăn một ít tiếng ồn.
- À, tuần sau anh công tác xong, khi đó chúng ta sẽ kết hôn, mọi thứ anh đã chuẩn bị rồi. - Giọng Huy hào hứng.
- Um, em biết rồi. - Hân gật gật, giọng nói có chút mệt mỏi.
- Em sao vậy? - Huy ngay lập tức nhận ra.
- Chỉ là hơi mệt thôi. - Hân thờ dài. - Mấy đêm rồi em không có ngủ.
- Sao lại ép bản thân mình như vậy, em cũng nên nghỉ ngơi đi.
- Em biết rồi...
- Em...
- A, lễ sắp bắt đầu, em phải vào trong đây, có gì chúng ta nói sau nha. - Hân vội vàng.
- Um.
- Tạm biệt! - Hân nói nhanh rồi dập máy, cô nhanh chóng trở về khu vực phía sau sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

- Đẹp trai thì sao, cũng có vợ rồi, chúng ta sao có thể đụng đến? - Một nhân viên nữ thờ dài.
- Nếu không có vợ thì cũng chẳng đến lượt cậu. - Người bên cạnh bĩu môi. - Cậu quên phòng tranh chúng ta còn có ai sao?
- Hân!!! - Mọi người đồng thanh và không hẹn mà gặp cùng đưa mắt nhìn về phía Hân, người vừa đi vào.

- Gì? Sao mọi người nhìn tôi? - Hân cảm giác có chút bất an khi nhiều ánh mắt tập trung vào người cô.
- Hôm nay có một ông chủ lớn đến đây, nghe nói sẽ trao giải cho nhân viên xuất sắc nhất, không nhìn cô thì còn nhìn ai? - Giọng cô gái ỉu xiu.
- Rất là đẹp trai. - Người khác bổ sung.
- Liên quan gì đến tôi chứ? - Hân phì cười vì thái độ của đồng nghiệp.
- Khoan đã, Hân, tay cô! - Một đồng nghiệp nam lúc này để ý đến vật sáng lấp lánh trên tay Hân vội lớn tiếng.
- À, ừm, sao... - Hân có chút bối rối.
- Cô và Huy... Không phải hai người... - Bọn họ vội chuyển chủ đề.
- ... - Hân chỉ ngại ngừng gật đầu.
- Khi nào, khi nào chúng tôi được uống rượu mừng đây. - Thái độ họ trở nên hào hứng hẳn.
- Chắc là tuần sau. Tiệc cũng không lớn lắm, nên tôi cũng không gửi thiệp mời khắp nơi, chỉ là mời bạn bè thân thiết thôi.
- Oa, chúc mừng nha, cô thật hạnh phúc. Huy cũng không tệ, tôi chỉ ước có người chồng như thế.
- Ở đó mà mơ mộng. - Người bên cạnh huýt vào tay cô gái vừa phát ngôn.
- Vậy chúng ta đã loại được Hân rồi! - Cô gái ỉu xiu khi này cũng rạng rỡ hẳn lên.
- Thôi, dừng dừng. - Một đồng nghiệp nam đưa tay chữ X. - Dừng nhiều chuyện nữa, ra ngoài đi kia.
- Ở ờ.

Ngay lập tức, mọi người thu dọn hiện trường và nhanh chóng đi đến chỗ ngồi của mình bên ngoài. Hân cũng chậm rãi bước theo.

Vị trí của Hân nằm ở hàng ghế đầu tiên để tiện cho việc lên nhận thưởng. Vì buổi tổng kết đa số chỉ là nhân viên phòng tranh cùng một vài đầu tư quen thuộc nên cô thoải mái xuất hiện. Hình ảnh và thông tin về buổi lễ cũng không được công khai.

Hân dựa lưng vào ghế, cô trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó. Bất chợt, một cảm giác lạnh lạnh phía sau khiến cô giật mình vội ngồi bật dậy. Cô đưa mắt nhìn quanh, hình như có một ai đó đang quan sát cô. Nhưng trong hội trường, ai ai cũng bận rộn với công việc của bản thân, sao có thể rảnh rỗi quan sát cô chứ. Hân lắc lắc đầu tự nhủ.

- Xem ra mình thực sự quá mệt mỏi rồi.

Đèn tắt, mọi người ổn định vị trí. Tiếng cười, nói chuyện cũng im bật. Cả hội trường đồng loạt vỗ tay trước sự xuất hiện của ông chủ. Như mọi khi, ông sẽ lên đọc một bài “diễn văn” rất dài để cảm ơn mọi người. Suốt thời gian ông đọc, Hân không nhớ mình phải đưa tay lên che miệng ngáp bao nhiêu lần. Thật sự, nếu có người nhìn thấy, mặt mũi cô không biết phải để đâu.

Cuối cùng thì phần “diễn văn” tưởng như dài bất tận kia cũng kết thúc. Chương trình chuyển sang phần trao học bổng dành cho học sinh. Hân hướng mắt về sân khấu, bỗng dưng bật cười khi nhìn thấy bản thân của nhiều năm về trước qua những học sinh đang đứng bên trên. Bọn chúng, thật sự rất đáng yêu.

Sau khi tất cả công việc đã xong, phần kết là trao giải cho nhân viên xuất sắc nhất. Khi cái tên Mai Nhã Hân được đọc lên, chẳng ai màng ngạc nhiên. Đơn giản vì chuyện này đã xảy ra thường xuyên và liên tục suốt nhiều năm nay.

Hân vội chỉnh trang lại váy áo một cách ngay ngắn rồi chậm rãi bước lên sân khấu. Đứng ở giữa, cô không ngừng mỉm cười với mọi người.

- Và sau đây, chúng tôi xin trân trọng mời nhà đầu tư trẻ tuổi của chúng ta... - Tiếng ông chủ vẫn rành rọt vang lên, ông chỉ tay về phía hàng ghế bên dưới. - ... Nguyễn Duy Bảo!

Ngay khi cái tên đó được đọc lên, nụ cười trên mặt Hân đông cứng lại. Cô hoảng hốt đưa mắt nhìn về người đang bước lên sân khấu. Đây có phải là mơ không? Nhất định, nhất định là mơ, nhất định là cô quá mệt mà sinh ảo giác.

Bên dưới, mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao khi được diện kiến tận mặt chủ tịch trẻ tuổi huyền thoại. Một số nữ nhân viên không kiềm được mà chỉ chò. Không khí trở nên sôi động lạ thường, khác hẳn với sự im lặng bên trên.

Bảo đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi và ung dung bước lên sân khấu. Hai tay cậu thọc sâu vào hai bên túi quần, thần thái cao ngạo hiên ngang. Bộ vest đen trên người càng tăng thêm sự cao quý của cậu, khiến cậu khác hẳn với những người khác. Mỗi bước đi, cảm giác như có hàng vạn tia sáng phát ra từ người cậu. Đó chính là hào quang mà không phải ai cũng có thể có được.

Không hiểu sao trong không gian ồn ào như vậy mà Hân vẫn có thể nghe được tiếng giày da của Bảo nện xuống nền đất. Từng tiếng từng tiếng vang lên rất đều nhau. Âm thanh đó truyền đến từng hồi khiến tai cô đau nhức. Cô tưởng như thứ đôi giày nện xuống không phải là nền sân khấu mà là trái tim cô.

Bước chân của Bảo rất chậm, cậu giữ cho khuôn mặt điềm tĩnh nhất có thể. Nhưng, đằng sau đó, là một sự hỗn loạn của nội tâm. Ngay giây phút cậu nhìn thấy Hân ở hàng ghế bên dưới, cậu đã muốn tiến đến bên cạnh cô lập tức. Nhưng rồi, cậu đã phải kiềm chế rất nhiều để có thể chờ đến giây phút chạm mặt thú vị này.

Hân mở to mắt nhìn người đang đi về phía mình. Vẫn khuôn mặt đó, đôi mắt đó, cái mũi đó, bờ môi đó,... nhưng lại rất khác. Cậu trước mặt cô là một người lạnh lùng, cao ngạo khác hẳn với trước kia. Toàn thân Hân không kiềm được mà phát run, cô vội cup mắt xuống, chân vô thức lùi về phía sau.

Một mảng kí ức lùa về trong Hân, bảy năm trước cứ như mới chỉ hôm qua.

- Anh có phải là... Cướp?

- Vậy chứ không có giấy tờ tùy thân, điện thoại thì xịn nhưng lại không có số điện thoại. Không là ăn cướp thì là gì nữa.

- Cô... Ước mơ của cô là gì?

- Ước mơ của tôi à? Um, thì là... Là vẽ ra được nhiều tác phẩm thật đẹp, và được thật nhiều, thật nhiều, thật nhiều, thật nhiều người biết đến.

- Sao cô không đi xe buýt?

- À, um, tôi... Tôi quên mang tiền.

- Đứng đợi nữa!!

- Ủ, hôm nay, tôi quyết định sẽ... Bày tỏ tất cả với Thịnh.

- Tỏ tình xong... Thành công... Cô vẫn sẽ về chứ?

- Cô nhất định về nhé... Tối nay... Tôi đợi cô.

- Nhưng, tôi sai rồi. Tình yêu chứ đâu phải là một cuộc thi. Tôi đã xem trái tim của anh ấy như một giải thưởng mà cả tôi và cô ấy đều ước mong. Tôi sai quá nhiều rồi...

- Em không sai, không hề sai. Yêu một người không phải là lỗi làm gì cả.

- Được không em? Anh sẽ ở đây chờ em, đợi em. Anh hứa... Mà mãi mãi...

- Tôi qua anh làm gì tôi hả? Cái đó... Cái đó... Cái đó... Là nụ hôn đầu của tôi đó.

- Nụ hôn đầu tiên sao? Có cần tôi hôn lại không?

- Anh ấy là người yêu của em, em không muốn giấu anh ấy bất cứ chuyện gì cả, liên quan đến người con trai khác lại càng không.

- Đừng chạy, đừng trốn tránh nữa. Vì... Sẽ có một người đứng ra che chắn, bảo vệ cho cô đủ là bất cứ tình huống nào.

- Lúc phát hiện ra chỗ này, tôi đã từng nghĩ sẽ đến ngắm sao cùng người mình yêu. Tựa vào vai người đó, vừa ăn kem, vừa ngược nhìn trời, vừa nghe người đó hát, ... như vậy, chẳng phải là hạnh phúc lắm sao?

- Ủ, hạnh phúc, nè, tôi có vai nè, có cần tôi đi mua kem không? Còn nữa, cô thích nghe hát bài gì?

- Có thể do tôi và cô có duyên phận...

- Nếu tôi yêu cô...

- Đây là lần cuối cùng cô chạy nhé!! Sau này, đừng như thế nữa.

- Anh yêu em.

- Những thứ đó không phải ước mơ của anh, ước mơ của anh là em, anh không đi đâu hết. Nếu không có em, anh đã không cảm nhận được thế nào là hạnh phúc. Nếu không có em, anh đã chẳng biết cuộc sống này đẹp thế nào. Nếu không có em, anh đã không biết ước mơ là gì. Nếu không có em, anh đã không biết cảm giác phấn đấu, cố gắng đạt được ước mơ hạnh phúc đến thế nào, đừng đuổi anh đi.

- Tin em đi, tất cả điều là thật.

- Vừa rồi, khi không thấy anh, em mới biết mình yêu anh thế nào, thật sự yêu, yêu đến chết đi được.

- Hứa với anh, sau này, có chuyện gì phải kể anh nghe đầu tiên có biết không, ảm ức, đau khổ gì cũng phải nói anh biết. Anh là người yêu em, anh sẽ bảo vệ em.

- Anh tin em.

- Không có em, anh vẫn sống tốt phải không?

- Em yêu anh, yêu đến chết đi được.

- Không, anh không bỏ cuộc, không từ bỏ em, dù thế nào cũng phải tìm ra em.

- Chúng ta chia tay!!!

- Chúng ta có thể làm lại, có thể bắt đầu lại. Em đừng đi, chúng ta sẽ cùng nhau đến nơi khác và có cuộc sống bình thường như lúc trước, có được không.

- Chúng ta là không thể nào.

- Anh yêu em.

Kí ức trong Hân phút chốc vỡ tan, trước mặt chỉ còn là khuôn mặt lạnh lùng của Bảo. Đây không phải là cậu của trước kia, vì nếu là cậu, nhất định sẽ không nhìn Hân bằng ánh mắt như thế. Cô sợ hãi lùi lại.

Bảo hải lòng nhìn biểu hiện của người đối diện. Cậu đưa mắt, nhìn Hân từ trên xuống. Mặt cúi xuống, ánh mắt trốn tránh, đôi vai khẽ run, bàn tay nắm chặt, đôi chân như là đứng không vững.

“Em run cái gì? Em sợ cái gì? Tôi đáng sợ đến thế sao?”.

Cậu lấy tay khỏi túi quần, nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô nâng lên. Ánh mắt xoáy sâu vào mắt Hân. Qua kẽ răng, cậu buông từng câu từng chữ một cách rõ ràng.

- Cuối cùng tôi cũng tìm được cô, cô Mai Nhã Hân.

Cách Bảo nhấn mạnh tên Hân khiến cô càng thêm run rẩy. Muốn thoát ra khỏi bàn tay của Bảo nhưng cô lại không thể. Cứ thế, ánh mắt của Bảo như nuốt chửng lấy Hân còn bản thân cô lại không ngừng đưa mắt sang hướng khác để tránh đi.

Hàng ghế ở dưới, mọi người lại bàn tán xôn xao. Tất cả mọi người không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đột nhiên, Nguyễn Duy Bảo kia lại nắm lấy cằm Hân. Sao hai người họ lại có thái độ như thế?

Chủ phòng tranh cũng ngó người ra giấy lát, ông vốn tưởng Thành- người ông gặp mấy hôm trước mới là chủ tịch công ty, không ngờ người xuất hiện lại xa lạ, à, không hẳn là xa lạ, mà có nét rất quen, nhưng rồi, ông vội lấy lại bình tĩnh, lên tiếng để phá tan không khí lúc này.

- À, mời cậu trao giải thưởng cho nhân viên chúng tôi.

Ông nói lớn vào micro khiến Bảo có chút giật mình. Cậu quay sang chỉ thấy khuôn mặt tươi cười của ông ta, không biết thật hay giả. Bên cạnh, người được bố trí cầm phần thưởng cũng đứng đờ ra từ nãy giờ. Hiểu được tình hình, cậu đưa tay cầm lấy bao thư trên tráp và quay sang mỉm cười nhìn Hân. Nụ cười của cậu vô cùng đáng sợ, khiến Hân vội cúi mặt xuống tránh.

Bảo đưa tay, nắm lấy tay Hân. Bàn tay cô đang nắm chặt. Cậu dùng ngón cái tách ngón tay của Hân ra, trong lòng bàn tay là mồ hôi ướt đẫm. Hân muốn rút tay về nhưng hoàn toàn bất lực, chỉ còn biết để cho Bảo tùy ý sắp đặt.

Đặt bao thư vào tay Hân, Bảo có chút buông lơi, không bỏ qua cơ hội, Hân nắm chặt bao thư và rút tay về. Ngay lúc đó, tiếng vỗ tay bên dưới vang lên.

Hân bị tiếng vỗ tay làm cho sực tỉnh, trong đầu cô lúc này là ý nghĩ phải rời khỏi, rời khỏi càng nhanh càng tốt. Chỉ nửa giây sau khi suy nghĩ lóe lên, cô vội quay lưng chạy đi. Bảo có chút bất ngờ nhưng cũng chạy theo sau.

Cả hội trường lại bị đặt trong một dấu chấm hỏi to đùng.

Tuy bản thân rất mệt và đuối sức, nhưng không hiểu sao, giây phút này, Hân lại có thể chạy nhanh đến thế. Có lẽ sự sợ hãi đã khiến cô quên đi mệt mỏi mà cố sức chạy về phía trước để thoát khỏi người đang đuổi theo phía sau.

Bảo đuổi theo Hân, vẫn như trước, sức chạy của Hân vẫn không thua kém là bao. Nhưng dù sao cậu vẫn là đàn ông nên chỉ một lát, đã có thể đuổi kịp Hân.

- Đứng lại! - Bảo nắm lấy tay Hân kéo mạnh.

- Buông ra! - Hân cố giằng tay ra khỏi Bảo.

- Nhìn thấy tôi tại sao lại chạy? - Bảo hỏi, bàn tay siết chặt hơn lấy cổ tay Hân.

- Mặc kệ tôi! - Hân vẫn cố giằng ra, sức mạnh của Bảo khiến Hân cảm giác như cổ tay mình bị vỡ vụn, vô thức, cô nhắm mắt. - Đau...

Tiếng nói rất nhỏ phát ra từ Hân nhưng Bảo kịp nghe thấy. Không biết tại sao nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đau đớn của cô, cậu lại mềm lòng, bàn tay cũng theo đó mà nói lỏng.

Hân không bỏ qua cơ hội, cô vội rút tay về và chạy đi. Trước khi đi còn không quên đá vào chân Bảo. Cô không biết, nơi mũi chân cô tấn công lại là vết thương cũ của Bảo. Giây phút mũi chân chạm vào, cậu cảm giác như luồng điện cực mạnh chạy qua cơ thể mình. Tê liệt. Cậu phải cúi xuống ôm lấy chân mình vài giây để xoa đi cơn đau.

Cổ hết sức, Hân chạy một mạch về nhà. Ngay khi cánh cửa nhà xuất hiện trước mắt, Hân mừng rỡ cô vội vàng đập cửa.

- Namy, Namy, mở cửa cho Naha. - Giọng Hân ráo hoảnh, cô đưa mắt nhìn ra sau để chắc rằng Bảo không đuổi kịp.

- Namy ra ngay! - Con bé đáp trả, và bước ra, Hân nghe được tiếng va chạm của xâu chìa khóa bên trong. Một hồi, cô dựa người vào cửa. Ngay khi Namy vừa kéo cửa vào cũng là lúc Hân mất thăng bằng mà ngã xuống. Con bé hét hoảng, vội đỡ lấy. - Naha, Naha sao vậy?

- Không sao, Naha hơi choáng thôi. - Hân đưa tay xoa xoa thái dương của mình.

- Chúng ta vào trong thôi. - Con bé vòng tay Hân qua vai mình, cố sức đỡ lấy cô.

- Um, vào trong thôi. - Hân khó khăn vịn người vào cánh cửa để đứng dậy. Cả hai cùng đi vào bên trong.

Ngay khi cánh cửa vừa đóng lại, bên ngoài, có một ánh mắt rực lửa nhìn về phía căn nhà. Bảo đưa tay đánh mạnh vào thân cây gần đó. Cả khuôn mặt nhuộm một màu tức giận.

- Cô thậm chí đã có con?

Từ khi Huy đi công tác, mỗi ngày Hân đều thức sớm đưa Namy đi học, sau đó cô lại đến phòng tranh và vẽ vôi cả ngày. Hôm nay cũng không ngoại lệ, Hân thức từ rất sớm hay nói đúng hơn là cô không hề ngủ. Vừa sáng ra, nhìn thấy khuôn mặt Hân, Namy suýt nữa bị dọa cho xỉu. Sau đó, như bà cụ non, con bé lắc đầu phê phán nhan sắc của cô. Cô chỉ cười và xoa đầu con bé.

- Đi học thôi!!! - Con bé hào hứng mở cửa và mắt cũng mở to khi thấy chiếc xe đậu phía trước nhà. Có một người đàn ông đeo kính đen, đứng khoanh tay, dựa vào xe như đang đợi ai đó. Ánh nắng mặt trời phía sau người đó như bị lu mờ. Con bé vội chạy đến ngăn lên hỏi. - Chú tìm ai?

- Chú đến tìm cháu. - Bảo ngồi xuống đối diện với tầm nhìn của con bé và xoa đầu nó.

- Tìm cháu? - Con bé càng ngạc nhiên hơn.

- Um. - Bảo gỡ kính, nhìn con bé mỉm cười.

- Khoan... - Con bé đưa tay xoa cằm trầm ngâm, người trước mặt sao mà quen đến thế ta.

- Hừm? - Bảo khó hiểu trước thái độ của con bé.

- A!!!!!! - Con bé hét lên khi đã nhớ ra, vội gọi to. - Baba ăn mì.

- Baba ăn mì? - Dấu trầm hỏi to đùng trên mặt Bảo.

- Sáng sớm, con đừng làm ồn nữa. - Hân bước ra, cô mãi mê nhìn vào túi xách tìm gì đó mà không để ý đến sự xuất hiện của người lạ.

- Baba ăn mì, Naha xem kia, là Baba ăn mì. - Con bé chạy đến lay lay áo Hân, khuôn mặt con bé vô cùng kích động.

- Baba ăn mì? - Hân mơ hồ, nhưng rồi ngay lập tức sực tỉnh, cô ngẩng lên, túi xách trên tay cũng rơi xuống khi cô thấy Bảo đang tiến về phía mình.

- Sao em bắt cản thế? - Chất giọng ngọt ngào của Bảo vang lên ngay cạnh, Hân không khỏi trở nên ngây ngốc, đến việc cúi xuống nhặt túi xách cũng không làm được.

- Baba ăn mì. - Con bé vẫn lăm bằm như câu thần chú. - Sao Baba ăn mì lại ở đây? - Nó kéo kéo Hân.

- ... - Hân đứng như tượng nhìn Bảo nhặt túi xách cho cô. Hai tay cô run run.

- Cháu bé, để chú đưa cháu đi học. - Bảo lại quay sang con bé và dùng nụ cười mê hoặc để không chế.

- ... - Lễ dĩ nhiên, con bé không thể thoát khỏi sự quyến rũ của Bảo, nó chỉ biết gật đầu trong vô thức.

Bảo cúi xuống, bế Namy lên tay. Đoạn quay sang Hân, cậu mỉm cười, không hiểu sao Hân lại cảm thấy nụ cười đó thật đáng sợ. Khác hẳn với Namy - đứa trẻ vẫn đang đắm chìm vào nhan sắc của Bảo.

- Khoan đã, anh đưa nó đi đâu. - Nhìn thấy Bảo mang Namy lên xe, Hân sực tỉnh.

- Đi học. - Bảo đáp ngắn gọn rồi lái xe đi.

- Anh đến chỗ tôi làm gì? - Hân lên tiếng khi Bảo quay lại.

- Đến thăm người yêu cũ. - Cậu cười cợt, tiến gần về phía Hân.

- Anh!! - Hân bắt đầu khó chịu vì thái độ nửa đùa nửa thật của cậu.

- Cái gì đây? - Cậu vội chụp lấy tay Hân khi thấy vật sáng lấp lánh trên đó, nó khiến cậu chói mắt và khó chịu một cách vô cớ. - Nhẫn à?

- Mặc tôi.

- Hừ. - Ngay lập tức, cậu tháo chiếc nhẫn ra khỏi tay Hân và vứt ra sân. Đó rõ ràng là nhẫn cưới.

- Anh làm cái gì vậy? - Hân gất lên khi thấy hành động tự tung tự tác của cậu.

- Cô đói chưa? Có muốn ăn gì không? - Cậu hỏi một câu hoàn toàn không liên quan, như thể vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra.

- Không! - Hân tức giận quay đi.

- Tôi biết có một chỗ rất ngon, để tôi đưa cô đến đó.

Bảo nắm tay Hân kéo đi rồi nhét cô lên xe, đóng cửa lại. Cậu rút cuộc đang muốn làm gì?

- Ăn đi! - Bảo gấp thức ăn vào đĩa của Hân.

- Anh, rốt cuộc là muốn gì hả? - Hân cuối cùng cũng không chịu đựng được mà lên tiếng. Rõ ràng, thái độ dịu dàng của cậu là giả vờ. Vừa rồi chẳng phải rất hung hăng sao?

- Cô không cần nóng vội! - Cậu ung dung, gấp thức ăn bỏ vào miệng. - Cứ ăn đi.

- Nếu không có gì tôi đi đây. - Hân lấy túi xách toan đi.

- Có chuyện cần cô giúp, vậy có được không, cô ăn đi.

- Anh đang đùa sao? Chủ tịch như anh thì cần gì tôi giúp chứ?

- Hừ... - Bảo buông đũa, ngẩng lên nhìn Hân. - Cô quên những gì cô thiếu tôi sao? Tôi đến đây là để đòi nợ!

- Thiếu anh? - Hân bất giác lùi lại.

- Cô xem... - Bảo lấy khăn ăn chậm rãi lau miệng, đứng dậy tiến về phía Hân. - ... Chẳng phải chân của tôi cô cũng có góp phần sao? Cô muốn bù đắp thế nào đây?

- Anh... - Tim Hân thót lên một cái khi Bảo nhắc đến vết thương.

- Cô không thấy thiếu nợ tôi sao? - Thái độ ray rứt của Hân khiến Bảo vui vẻ mà tiếp tục tấn công cô.

- ... - Hân im lặng, cô vốn dĩ từng nghĩ sẽ làm tất cả để bù đắp cho Bảo. Lúc đó, cô không ngờ là họ còn có thể gặp lại nhau.

- Cùng tôi đến gặp một người!!! - Cậu cuối cùng cũng nói ra mục đích của bản thân.

- Ai?

- Cô không cần biết, chỉ cần cùng đến, chỉ thế thôi.

- ... - Hân trầm ngâm hồi lâu. - Nếu như, cùng đến gặp người đó xong có thể xem là đã trả nợ cho anh, không còn nợ anh nữa, anh sẽ buông tha tôi?

- ... - cậu đưa mắt nhìn Hân, không nghĩ cô lại thực sự xem đây là một cuộc giao dịch, hơn nữa, khi nói những chữ cuối cùng, khuôn mặt cô có chút

rạng rỡ. Lúc lâu, cậu miễn cưỡng gật đầu. - Chỉ cần đến gặp, nghe theo sự sắp xếp của tôi. Xong việc, cô sẽ được tự do.

- Khi nào?

- Chiều nay!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Sau khi đón Namy từ trường về, Hân gọi con bé bên nhà Thảo. Bản thân lại theo Bảo đi đến nơi cậu sắp đặt. Chỉ có điều, Hân không ngờ nơi đó lại là phòng tranh. Đến nơi, Bảo không vào mà đứng ở sảnh chờ ai đó, bất đắc dĩ Hân cũng đứng cạnh. Bên trong, không ít đồng nghiệp nhìn ra bàn tán. Sau việc tối hôm qua, có vẻ như họ lại có chủ đề để nói chuyện phỉm, tất nhiên, chuyện đó sẽ xoay quanh Hân - người có quan hệ mờ ám với chủ tịch đẹp trai, cùng với bức tranh kia.

Một chiếc xe hơi đắt tiền dừng trước mặt, người đàn ông sang trọng bước ra từ trong xe. Hân đưa mắt quan sát, ông ta có vẻ đã đứng tuổi, tóc bạc gần nửa. Nhưng nhìn vào không ai có thể đoán ra chính xác tuổi của ông ta. Đường nét trên khuôn mặt rất rõ ràng, đặc biệt là đôi mắt của ông toát lên vẻ tinh anh khác thường, đúng chất những người kinh doanh. Có vẻ đây là người Bảo muốn cô gặp. Nhưng, để làm gì, cô không hề quen ông ta. Ý nghĩ có hơi bất-bình-thường vội đến với Hân: Bảo đang muốn bán cô cho ông ta?

Bảo bước đến bắt tay với ông. Hân thấy vậy cũng nín đi sự “lo lắng” của bản thân mà lịch sự gật đầu chào.

- Đây là... - Ông ta quay sang Hân.

- À, là họa sĩ đã vẽ bức tranh kia. - Bảo vội giới thiệu.

- Hóa ra là cô. - Ông ta chìa bàn tay ra. - Rất vui được gặp cô.

- ... - Hân lúng túng, không biết phản ứng thế nào thì Bảo đã kéo nhẹ tay cô, cô giật mình, vội bắt lấy tay người trước mặt. - Tôi cũng vậy.

- Chúng ta vào trong thôi. - Bảo lên tiếng.

Cả ba cùng đi quan sát phòng tranh và những tác phẩm treo trên đó. Mỗi bức tranh, họ đứng lại không quá ba mươi giây. Về mặt của vị đại gia kia như đang tìm một tác phẩm nào đó. Cuối cùng, ông ta dừng chân tại một bức tranh và gật gù ra vẻ hài lòng. Hân lúc này mới ngẩng lên, là bức tranh vẽ cô với Bảo, từ lúc nào ông chủ đã mang ra treo ở đây.

- Ngài có muốn nghe câu chuyện về bức tranh không? - Bảo lên tiếng khi ông ta đang mải mê thưởng thức tác phẩm. Theo cậu điều tra, ông ta trước kia cũng là người yêu mỹ thuật và từng có thời gian ở trong nghề nên khá thích những tác phẩm vẽ từ thực tế thế này.

- Sao? Đằng sau nó có câu chuyện hay đến thế nào?

- Chuyện là... - Cậu chậm rãi kể. - Có một người con trai và người con gái yêu nhau. Người con trai là cướp điện thoại sau này làm công nhân. Người con gái là họa sĩ nghèo. Họ sống bên nhau rất hạnh phúc.

Bảo quay sang nhìn Hân, cô bất chợt rung động, tựa hồ như có cái gì đó đang trỗi dậy trong lòng. Những lời này, thật khiến người khác cảm động. Rồi cậu lại tiếp tục kể.

- Tuy cuộc sống có khó khăn, nhưng họ vẫn cùng nhau vượt qua. Vì không có nhiều tiền nên thức ăn của họ rất bình dân. Chỉ là mì gói. Bức tranh này, ra đời cũng trong một bữa ăn của họ. Bữa ăn tràn ngập tiếng cười.

- ... - Hân hoàn toàn bị cuốn vào Bảo, mông lung trở về với trước kia.

- Chuyện là như vậy, ngài có muốn biết nhân vật là ai không? - Bảo nhìn sang ông ta, người vẫn đang trầm ngâm. - Tôi nghĩ ngài cũng đoán được.

- Để xem... - Ông ta dĩ nhiên đoán được ngay từ khi nhìn bức tranh, chỉ là, người tài giỏi như Bảo, dù cho trước kia có bao nhiêu mối tình nhưng chỉ cần hiện tại và tương lai ở bên cạnh con gái ông cũng đủ. Nhưng, cậu lại đứng trước mặt ông và kể? - Cậu và... - Ông ta nhìn sang Hân.

- Phải! - Bảo bất chợt nắm lấy tay Hân, đan bàn tay vào cô. Tim Hân run lên khi tiếp xúc với bàn tay cậu. - Tôi biết, chủ tịch họ Nguyễn là một người rất coi trọng tình yêu. Sau khi vợ mất thì ngài đã một mình nuôi con gái và không mấy may đến những bóng hồng xung quanh.

- Cậu quá khen.

- Tôi không nghĩ ngài sẽ nhẫn tâm chia cắt đôi tình nhân đó. - Bảo siết chặt tay Hân hơn.

- Ý cậu là...

- Tôi rất hi vọng được hợp tác cùng công ty ngài, cùng kí hợp đồng. Chỉ là, tôi không muốn dựa vào đính hôn. Hôn nữa, tôi biết ngài rất thương yêu con gái nên nhất định sẽ không để con gái mình chịu khổ ở bên cạnh một người chồng không hề yêu thương cô ấy.

- ... - Ông ta ra chiều nghĩ ngợi.

- Tôi mong có thể hợp tác cùng ngài nhưng hôn ước sẽ được hủy bỏ. - Bảo rành mạch nói lên mục đích của cậu.

- Chuyện này...

“Ba oi, ba oi... Um...”

Đứng bên trong, Tâm định chạy về phía ba mình và gọi ông nhưng một bàn tay to lớn bịt chặt lấy miệng cô, kéo cô ra khỏi đó.

- ... - Bảo nắm chặt tay Hân, chờ đợi câu trả lời.

- Cậu đang đem tất cả ra đặt cược? Cậu nghĩ có đáng không?

- Nếu có cơ hội được ở bên cạnh vợ của mình, tôi nghĩ ngài cũng không ngần ngại đánh đổi tất cả gia sản. Tôi chỉ là từ bỏ những cái quý giá để đổi lại điều mà tôi cho là quý giá nhất.

- Tôi sẽ suy nghĩ lại, hợp đồng cứ để đó.

- Nhưng...

- Không còn sớm, tôi trở về đây. Tạm biệt.

Ông ta nói rất nhanh rồi rời khỏi. Bảo đứng đó nhìn theo. Lần này, cậu thật sự mang cả tình yêu và sự nghiệp lên bàn đặt cược.

- Có chuyện như vậy thật sao? - Tâm ngạc nhiên nhìn người đối diện. Vừa rồi, cái anh ta kể cô nghe không phải là tiểu thuyết chứ?

- Là như vậy, nên... - Thành đột nhiên nắm lấy tay Tâm, ánh mắt thành khẩn nhìn cô. - Hi vọng cô hãy để họ được bên nhau.

- Nhưng... - Tâm có chút ngại ngùng khi bị nắm tay, cô lịch sự rút về.

- Xin lỗi. - nhận ra hành vi bản thân có hơi không đúng, Thành vội nhẹ giọng.

- Mà, họ, thật sự yêu nhau đến thế sao?

- Đúng! - Thành gật đầu khẳng định.

- Còn anh, anh có yêu cô gái đó không? - Tâm nheo mắt.

- Sao cô hỏi vậy? - Thành có chút giật mình.

- Vì nghe anh kể về cô gái đó, thái độ anh rất khác nên...

- Không, chẳng qua là lúc trước tôi có một chút cảm nắng cô ấy, còn bây giờ thì không. - Thành xua tay, vội giải thích.

- Vậy sao? - Tâm bắt đầu hứng thú với người trước mặt.

- Thật, còn chuyện đó, hi vọng cô...

- Được rồi được rồi, anh về đi, để tôi suy nghĩ, suy nghĩ. - Tâm gật gù đầu, ngậm lấy ống hút trong li nước trên bàn.

- Um... Hi vọng cô sẽ nghĩ thông. - Thành ngáp ngừng đứng dậy, anh nhìn cô có chút không an tâm.

- Cứ về đi, tạm biệt, hẹn gặp lại.

Tâm nói ngắn gọn rồi cúi xuống uống nước. Thành cũng rời đi. Ngay khi Thành ra khỏi quán cafe cũng là lúc nụ cười gian tà xuất hiện trên môi Tâm. Cô vội lấy điện thoại ra gọi ngay cho một người.

- Ba à, ba à, ba à, tình yêu đầu tiên của con à. - Giọng Tâm nũng nịu trong điện thoại.

- Sao, lại có chuyện gì đây? - Chủ tịch Nguyễn vừa nghe giọng con gái đã đoán ngay được ý đồ của cô.

- Con vừa nghe chuyện của tên Bảo gì đó mà ba bắt con kết hôn á.
- Tin tức của con cũng nhanh thật.
- Con là con của ba mà! - Tâm cười đắc ý, rồi cô trở lại với chủ đề. - Người ta yêu nhau, ba tha cho họ, tha cho con gái ba đi. Con cũng có yêu anh ta đâu, chẳng qua là ba ép con thôi... Huhuhuhu.
- Giờ con muốn sao, muốn sao. - Ông vội xuống nước.
- Ba, ba hủy hôn, hủy hôn nha. Đi mà, đi mà. - Cô dài giọng. - Con không muốn kết hôn với anh ta đâu, con muốn ở với ba lâu lâu nữa.
- Được rồi, được rồi, không kết hôn, hủy hôn là được chứ gì.
- Hay là, ba cũng kí hợp đồng với người ta nha! - Tâm tiếp tục yêu cầu. - Vừa hủy hôn, vừa kí hợp đồng.
- Con phải là con của ba không vậy, con giúp người ngoài như thế hả?
- Thôi mà, con không là con của ba thì còn của ai. Chẳng qua, hợp đồng cũng có lợi cho công ty của ba mà.
- Chịu thua, được rồi, tất cả sẽ làm theo ý con.
- Ba muôn năm! - Tâm hân hoan.
- Thôi, ba có việc, ba cúp máy đây.
- Vâng, con yêu ba nhất, chụt.

Chủ tịch chỉ còn biết lắc đầu nhìn vào màn hình điện thoại. Con gái ông thật sự rất đáng yêu.

Về phía Tâm, cô cười đến tận mang tai khi cuối cùng cũng thoát khỏi đại họa “làm vợ làm mẹ”. Hơn nữa, nghĩ tới về mặt biết ơn của Thành, không hiểu sao trong lòng thấy sáng khoái lạ thường. Chỉ vừa gặp nhau, thật không ngờ cô có thể cùng anh ta nói chuyện tự nhiên và thoải mái như vậy. Sau này, nhất định sẽ còn nhiều điều hay đây.

Điện thoại reo khi Bảo đang lái xe đưa Hân về. Nhìn thấy số người gọi, cậu bật loa cố tình để Hân bên cạnh có thể nghe thấy.

- Chào ông. - Bảo lên tiếng, đánh mắt sang người bên cạnh.
- ... - Hân thoáng giật mình, trong lòng cô đang rất mâu thuẫn, không biết là bản thân cô đang hi vọng gì? Ông ta sẽ đồng ý? Hay từ chối?
- Chuyện hợp đồng cứ quyết định như cũ đi, mọi chuyện cứ tiến hành theo sắp xếp ban đầu. - Giọng ông ta từ tốn.
- Cảm ơn ông. - Ý cười hiện lên khuôn mặt Bảo.
- Hy vọng hai người sẽ sống hạnh phúc bên nhau. - Ông ta không quên kèm theo câu chúc.
- Chúng ta tối nhất định sẽ hạnh phúc. - Bảo cô ý nhấn mạnh cho người bên cạnh nghe được. - Tôi sẽ gửi lời cho vợ sắp cưới của mình.
- Tốt, nếu không còn gì, tôi cúp máy đây.
- Vâng, chào ông.

Bảo dập máy, vừa lái xe vừa huýt sáo. Bên cạnh, Hân không ngừng trở mắt ra nhìn cậu nhưng cậu không hề có chút gì gọi là để tâm. Bực dọc, Hân lên tiếng.

- Anh nói đùa với ông ta phải không?
- Chuyện gì? - Cậu vẫn hướng mắt về con đường phía trước.
- Vợ sắp cưới... - Hân ngập ngừng.
- Cô nghĩ làm ăn ai cũng nói dối như cô sao? - Môi cậu nhếch lên nụ cười khinh khỉnh khiến Hân kinh hãi, lời nói tiếp theo còn làm cho sự kinh hãi tăng lên gấp bội. - Cô sẽ là vợ tôi!
- Không được! - Hân hốt hoảng.
- Cô nghĩ bản thân có thể quyết định được sao?

- Tôi không đồng ý!

- Hừ, cô nghĩ xem, tôi bây giờ có thể làm gì được cô không? - Cậu thắng xe gấp khiến Hân theo quán tính chúi người về phía trước, quay sang Hân, ánh mắt mang đầy vẻ đe dọa.

- Anh... - Đối mặt với cậu của bảy năm sau, cảm giác của Hân luôn là sợ hãi.

- Nếu cô không đồng ý, để xem nào. Tất cả mọi người mọi thứ xung quanh cô sẽ... - Giọng cậu như thì thầm, bàn tay đưa lên bắt chọt bung ra. - ... Bùm... Tất cả sẽ biến mất.

- ... - Cô nắm chặt tay, muốn đâm vào khuôn mặt đáng ghét của người đối diện. Cậu cũng như ba của mình, chỉ biết lấy người khác ra dọa cô.

- Cô cứ thông thả suy nghĩ. - Cậu dựa vào ghế, giọng điềm nhiên. - Còn bây giờ, cô có thể xuống xe.

Xuống xe? Vẫn chưa tới nhà cô mà. Nhưng, sự tức giận khiến Hân mặc kệ tất cả, cô bước xuống và không quên đóng cửa xe một cú thật mạnh. Ngay khi cửa vừa đóng lại, Bảo đã phóng xe đi để lại một làn bụi mịt mờ nơi Hân đứng. Cô bất giác thấy cô đơn khi nhìn theo bóng xe của cậu.

Cậu muốn gì đây? Chẳng phải rất căm ghét cô sao? Vậy thì sao lại ép uống bản thân ở bên cạnh cô?

Bước lang thang trên đường, Hân không ngừng suy nghĩ.

Lúc Hân về đến nhà, trời đã tối. Namy vội vàng ra mở cửa, con bé mặt bộ đồ ngủ con mèo rất đáng yêu, khuôn mặt tươi rói nhìn Hân.

- Naha về rồi!

- ... - Hân gật đầu nhìn nó và cười, lúc này, cô chẳng còn sức mà nói chuyện.

- Baba ăn mì mua đồ ăn cho chúng ta nè, lúc này con ăn rồi, có để phần cho Naha đó.

- ... - Hân lại gật đầu, cô đặt túi xách và thả người xuống ghế.

- Naha mệt hả? - Con bé vội chạy đến xoa xoa tay Hân.

- Namy ngoan, Namy vào trong ngủ trước đi. Naha ăn rồi sẽ vô sau.

- Dạ. - Biết Hân mệt, con bé cũng ngoan ngoãn nghe lời mà lon ton chạy vào phòng.

Hân nhìn theo bóng con bé, rồi nhìn thức ăn trên bàn. Bảo chuẩn bị sao?

Cô ngồi đó, chậm rãi ăn từng chút từng chút dù bản thân cũng không cảm nhận được tí mùi vị nào. Chợt, Hân phát hiện thấy tờ giấy trên bàn, cô lấy lên xem, địa chỉ của Bảo được ghi rõ ràng trên đó. Hân bĩu môi, muốn cô đến tìm cậu ta sao? Đừng có mơ. Vo tờ giấy lại, Hân một tay ném nó vào thùng rác.

Ăn xong, Hân dọn dẹp. Cô mở nước rửa tay, bất chợt cảm thấy trống trải. Lúc này, Hân mới nhớ ra. Nhẫn.

Cô hoảng hốt, vội vàng tắt nước và chạy ra ngoài sân. Vừa mở cửa, vai cô không kiềm được run lên khi một cơn gió thổi qua. Nhưng mặc kệ, dù sao thì Hân cũng phải tìm cho được chiếc nhẫn.

Nghĩ là làm, cô chạy ra bãi cỏ, ngồi xuống và bắt đầu tìm kiếm.

Hân không bỏ sót dù là một cọng cỏ. Tất cả đều được Hân xem xét cẩn thận.

Trong đêm tối, cô gái nhỏ nhẩn ngai xỏm ra đất, di chuyển từ nơi này đến nơi kia của bãi cỏ. Vai chốc chốc run lên vì gió lạnh.

Có lẽ ông trời cũng không phụ lòng Hân. Vì cuối cùng, cô cũng nhìn thấy vật lấp lánh nằm xen giữa vài cọng cỏ. Hân mừng rỡ nhặt lên. Cô định đeo trở lại vào tay, nhưng nghĩ gì đó, lại thôi.

Con buồn ngủ khiến Hân gáp một cái rở dài. Hân đứng lên làm vài động tác cho gân cốt thư giãn rồi vào trong nhà. Cô nghĩ khi đặt lưng xuống giường, bản thân sẽ ngủ ngay, thậm chí còn có thể ngủ đến tối mai.

Sự thật đúng là như vậy, lưng vừa chạm giường Hân đã ngủ. Chỉ khác một điều, giấc ngủ của cô thật sự vô cùng ngắn ngủi.

Hôm nay Namy không phải đi học, như mọi khi, từ sáng sớm nó đã thức dậy tự chuẩn bị quần áo và sang viện với bạn của nó. Bên đó, các sơ sẽ cho chúng nó ăn. Trước khi đi, nó không quên khóa cửa lại để bảo vệ an toàn cho người đang ngủ say bên trong.

Hân bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại, cô xoay người, dùng gối bịt chặt tai không muốn nghe. Chuông tắt nhưng ngay sau đó lại vang lên. Bực mình, Hân ngồi dậy, hôm nay là ngày nghỉ của cô cơ mà. Chấn bị Hân bật tung, cô đưa tay lên miệng gáp một cái rở dài. Lúc này, nhìn vào gương đối diện, Hân thấy một cô gái tóc tai bù xù, quần áo thì y nguyên như ngày hôm qua. Haizzz, cô vốn định nghỉ lưng một lát sẽ thay đồ, ai dè, cô lại ngủ đến

tận bây giờ.

- Nghe đây, nghe đây. - Giọng Hân truyền vào điện thoại không dễ chịu mấy, bàn tay còn lại của cô thì cầm lược để chải lại mái tóc bù xù.
- Huhuhuhu... - Tiếng khóc của Namy truyền đến.
- Con sao vậy? - Hân hốt hoảng, cô đặt lược xuống.
- Naha, ở đây... - Con bé nức lên. - Có mấy người áo đen xấu xa lắm, họ nói gì đó với trường viện, còn đòi đuổi bọn con đi.
- ... - Hân tỉnh cả ngủ, cô nắm chặt điện thoại, nhất định chuyện này không thể không dính dáng đến tên Nguyễn Duy Bảo kia.
- Làm sao bây giờ Naha, huhu. - Con bé vẫn khóc.
- Con ở yên đó với các sơ đi, để Naha đi giải quyết, đừng khóc nữa, ngoan ngoan. - Hân vội dỗ dành nó.
- Dạ. - Con bé quệt nhanh nước mắt.

Hân tắt điện thoại, nhớ đến tờ giấy khi tối, cô vội chạy đến thùng rác. Mở tờ giấy đã nhăn nhúm ra, Hân đọc địa chỉ rồi mở cửa chạy đến đó. Vì quá gấp gáp nên cô không hề mang dép mà chân không chạy đi.

Bảo ngồi trong phòng, bộ dạng thư thả chờ đợi. Cậu dám cá là Hân nhất định sẽ đến. Bên cạnh, tờ báo vừa phát hành lúc sáng với tiêu đề “Nguyễn Duy Bảo và Thanh Tâm hủy hôn, lí do vẫn còn là bí mật.” nằm yên.

Lúc tiếng đập cửa bên ngoài vang lên, môi Bảo nhô lên một nụ cười đắc ý, cậu thong thả ra mở cửa. Khác hẳn với thái độ gấp gáp của người bên ngoài.

- Nguyễn Duy Bảo, anh mở cửa ra! - Hân đập mạnh vào cửa phòng khách sạn.

Ngay khi khóa cửa được mở, Hân hung hăng tông cửa xông vào.

- Anh rốt cuộc đã làm gì?

Hân hét lớn, cô tức giận đưa mắt nhìn Bảo, khuôn ngực phập phồng theo từng hơi thở gấp gáp. Bảo không trả lời cô mà lại đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Hân. Bộ dạng của cô khiến cậu phải nín cười: quần áo xộc xệch, tóc tai thì phân nửa là rối tung, chân không có dép.

Nhận ra được bộ dạng mất mặt của mình, Hân vội lùi lại, khí thế của cô cũng giảm đi.

- Xem ra cô rất gấp đến gặp tôi. - Cậu cuối cùng cũng chịu lên tiếng, nheo mắt nhìn Hân, lại cười mờ ám. - Nhớ tôi đến thế sao?
- Là anh làm phải không? - Hân nghiêng răng.
- Chẳng phải đã nói với cô rồi sao, cô không cần phải ngạc nhiên như vậy.
- Anh... Anh...

Hân vốn định tìm trong vốn từ của mình những từ xấu xa nhất để mắng Bảo, nhưng cô khựng lại. Bảo đang cúi xuống, tay cậu nắm lấy bàn chân của Hân phui đi bụi bẩn và xoa xoa, động tác hết sức nhẹ nhàng và trân trọng, sau đó đặt chân cô vào đôi dép lông gần đó. Toàn thân Hân lúc này phát run khi cảm giác lạnh lạnh từ bàn tay Bảo truyền đến lòng bàn chân Hân. Não của cô tê liệt, quên mất là mình đang muốn mắng người.

- Thật ra thì... - Cậu chậm rãi đứng lên, phui phui tay sau đó với lấy lược trên bàn, nâng mặt Hân lên và nhẹ nhàng chải tóc cho cô. - ... Quyền quyết định nằm ở cô cả, không phải sao?

- Phải làm sao thì anh buông tha họ? - Hân cũng dần lấy lại bình tĩnh mà đối đáp với cậu, cô lùi ra, tránh khỏi tay Bảo.

- Chúng ta... Kết hôn. - Cậu kê sát vào tai Hân, nhả ra hai chữ cuối một cách chậm rãi có chủ đích.

- ... - Hân lùi lại, tránh xa khỏi Bảo. Con người này thật sự khiến cô ghê sợ.

- Nếu làm khó cô thì thôi vậy, tôi sẽ tiếp tục tiến hành thu mua và xây dựng trung tâm mua sắm ở chính cô nhi viện... Khi đó, bọn trẻ kia, có lẽ rất tội nghiệp khi không còn nơi ở. - Cậu chặc lưỡi ra chiều thương xót.

- Anh... - Hân giơ tay lên, vốn định tát cậu nhưng giữa chừng cô lại thu tay về. Vẫn là không nỡ. Dù sao thì, cậu như ngày hôm nay, không thể không có lỗi của cô. Cô có thể trách cậu được sao?

- ... - Cậu có chút hoảng hốt nhìn theo cánh tay Hân. Nhưng, rất nhanh, cậu lại trở về khuôn mặt không chút cảm xúc của mình.

- Nếu tôi kết hôn với anh, anh thật sự sẽ buông tha họ? - Hân gằn giọng, cố nén cơn giận của mình xuống mà nghĩ đến tình hình.

- Cô nghĩ ai cũng nói dối như cô sao? Chỉ cần kết hôn, tôi đảm bảo không ai đụng đến cô nhi viện được.
 - Chẳng phải hôm qua anh cũng nói dối sao? Rõ ràng bảo chỉ cần cùng anh đến gặp ông chủ tịch kia sẽ buông tha tôi. . . - Hân căm phẫn nhìn cậu, bản thân lại nghĩ mình bị lừa khiến giọng cô lớn hơn một tông.
 - Tôi chỉ dùng cách của cô để đối phó cô thôi, không cần kích động như vậy.
 - ... - Ánh mắt Hân nhìn Bảo chứa đầy căm ghét, cô bặm môi. Tức không làm gì được.
 - Cô không cần hung dữ như vậy. - Trước thái độ của cô, cậu chỉ cười nụ cười hoàn toàn thiếu nghiêm túc. - Vậy cô quyết định thế nào?
 - Cứ theo ý anh, ngay lập tức, hãy buông tha họ. - Hân nắm chặt tay, móng tay tưởng như găm vào da thịt cô.
 - Rất tốt! - Cậu vỗ hai tay vào nhau. - Quyết định rất hay. Mai Nhã Hân, cô là vợ của tôi!! - Giọng cậu bỗng đánh lại như thể khẳng định một điều gì đó.
- Trước thái độ biến hóa không ngừng của Bảo, Hân chỉ đứng im lặng. Đột nhiên cậu tiếng đến, nắm lấy tay Hân kéo đi và giải thích một câu ngắn gọn.
- Mua sắm!

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Bảo đưa Hân đến trung tâm mua sắm lớn nhất nơi đây. Mặc cho thái độ bất hợp tác của Hân, cậu vẫn nắm tay cô lôi vào. Nhìn thấy Bảo, ông chủ vội niềm nở ra đón tiếp. Sau vài câu nói xã giao, cậu kéo Hân vào khu vực treo rất nhiều váy áo.

- Cô cứ lựa đi, với khả năng của tôi bây giờ, một trăm cái váy cũng không thành vấn đề!
 - Không cần!!! - Hân quay đi.
 - Nhưng tôi cần!!!- Cậu bị Hân sự bất cần của Hân làm cho phát bực, thái độ nhẹ nhàng cũng biến mất mà thay vào đó là sự độc đoán.
- Cổ tay của Hân bị Bảo nắm đến đỏ ửng, sau khi đi hết vài vòng, rất nhiều váy áo được đặt lên tay người nhân viên đi cùng. Tuy là mua cho Hân nhưng liếc mắt một cái cô cũng không thèm. Tất cả đều do Bảo cầm lấy, ước lên người cô thấy được, cậu liền mua.
- Thay đi!!! - Bảo đưa Hân vài bộ váy.
 - Không! - Hân quay đi, quyết không cầm lấy.
 - Có thay không? - Ánh mắt cậu tối sầm lại.
 - ...
 - Được, tôi giúp cô thay.
- Lời chưa dứt, Hân đã bị Bảo kéo vào phòng thay đồ. Một tay cậu siết chặt Hân, một tay cầm mấy bộ váy. Mở cửa vào, cậu đẩy Hân vào tường tiện tay đóng lại mà không hề khóa.
- Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, có thay không? - Cậu giữ Hân ở giữa hai tay mình, giọng đánh lại.
 - ... - Hân không trả lời, cô quay đi.
 - Tốt lắm

Cậu thờ hắc ra, ngay lập tức giơ tay lên. Một động tác rất nhanh, kéo mạnh áo sơ mi của Hân khiến hàng cúc áo bung ra rơi xuống và để lộ phần da thịt của Hân bên trong.

Lúc âm thanh của mấy chiếc cúc áo rơi xuống sàn dừng lại cũng là lúc không khí trong phòng thay đồ trở nên im bật

Hân cả kinh trước hành động của cậu nhưng khi nhận ra tình cảnh của bản thân, cô chuyển sang căm phẫn. Ánh nhìn dành cho cậu chứa hận thù. Khuôn ngực cô cứ thế nhấp nhô theo từng hơi thở gấp gáp. Hành động của Bảo thật sự khiến Hân tức giận, xen lẫn trong tức giận, còn có cái gì gọi là đau xót.

Lần đầu tiên, cô nhìn thấy hành động này của Bảo cảm giác như bản thân bị cậu coi thường. Mắt Hân nhanh chóng bị che phủ bởi một màng nước mỏng. Cô nhắm chặt môi, ngăn không cho nước mắt trào ra.

Hành động của Bảo là một lúc nóng giận, khi tất cả đã xong, cậu mới giật mình nhưng không để lộ ra trên khuôn mặt. Bảo nhìn thấy thái độ của Hân, lòng có chút hoang mang. Cậu biết, bản thân thật sự quá đáng.

Họ cứ đứng đó nhìn nhau như thế, không ai nói lời nào. Cho đến khi...

- Cậu chủ à...

Tiếng chủ cửa hàng vang lên, ông ta không biết chuyện nên đẩy cánh cửa ra. Theo phản xạ, Bảo vội vòng tay qua eo Hân kéo cô vào lòng, xoay lưng về phía cửa. Tựa hồ đem cả người Hân dán vào lồng ngực mình che chắn. Cậu không muốn ai nhìn thấy bộ dạng này của Hân ngoài bản thân mình.

Cử động bất ngờ của cơ thể khiến nước mắt theo quán tính rơi xuống. Một giọt rơi xuống, những giọt tiếp theo cũng nhanh chóng rơi. Nước mắt của Hân thấm ướt mảng áo trước ngực của Bảo. Theo hơi thở của cô, mảng áo cứ chạm vào da thịt cậu rồi rời ra. Mỗi lần áo chạm vào da thịt mình, Bảo cảm giác như ai đó đang đổ axit vào trái tim. Bỗng rât.

Cậu vô thức nhìn xuống Hân, bàn tay còn lại vuốt nhẹ lên tóc cô.

- ... Xin lỗi... - Ông chủ lấp bắp khi biết mình vào không đúng lúc, vội vàng giải thích. - Chỉ là thấy cậu vẫn còn bên trong, tôi không nghĩ là đang thay, hơn nữa cửa lại không khóa, tôi...

- Ra ngoài trước đi! - Giọng uy nghiêm của Bảo truyền đến ngay lập tức ông ta đóng cửa lại và rời đi.

Hân đứng thẳng người dậy, cô cụp mắt xuống, không ngẩng lên nhìn Bảo. Cảm xúc cũng không hiện lên khuôn mặt. Bảo nhìn cô hồi lâu, thấy cô thậm chí không thèm để mắt đến mình nên có ý rời đi. Cậu cúi xuống, nhặt vấy rơi trên sàn và đặt lên vai Hân. Phần vấy bên dưới phủ xuống che đi da thịt bị lộ ra của cô.

- Cô thay đi.

Sau câu nói đó, Bảo rời đi. Bên ngoài ông chủ đã đứng chờ, thấy Bảo, ông vội lao đến nói không ngừng. Nhưng thật sự một chữ cậu cũng không nghe lọt vì lòng cậu lúc này đang mê mải hướng đến người ở bên trong.

Cửa vừa đóng lại, Hân đưa tay cầm lấy vấy. Cô quay nhìn vô gương, đưa tay lau đi nước mắt, tự nói với bản thân.

- Vì cái gì lại biến chính mình trở nên thảm hại như vậy?

Lúc bước ra khỏi trung tâm, trên người Hân từ đầu đến chân đều là hàng hiệu. Nhưng khuôn mặt cô, một chút ý vui cũng không hiện lên. Bảo đi cạnh cũng không nói gì, cậu mở cửa xe cho cô bước vào, bản thân cũng tự đến chỗ ngồi của mình.

Vào xe, Hân vẫn ngồi thừ ra, không biểu lộ cảm xúc. Đến đây an toàn Hân cũng quên thất. Cậu ngồi cạnh, quay sang giúp cô thắt lại. Khi thắt xong, cậu nhìn Hân, đột nhiên, khuôn mặt cậu áp sát vào mặt Hân khiến cô giật mình.

Hân lúc này bị vây chặt bởi hai bên là hai cánh tay cậu, phía sau là ghế, phía trước là khuôn mặt cậu. Trong khi bản thân còn chưa biết nên làm gì để thoát ra thì môi cậu đã nhắm đến môi Hân mà đặt lên. Cô chỉ còn biết ngồi hóa tượng.

Xe cậu chạy hôm nay là chiếc Acura RDX 2013 màu trắng. Kính xe phía sau màu đen. Kính xe hai bên cũng màu đen nốt để người ngoài không thể nhìn vào. Nhưng có một điều quan trọng chính là: kính xe phía trước là kính bình thường, hoàn toàn là kính bình thường. Tất cả cảnh tượng vừa rồi tất nhiên đều lọt vào máy ảnh của phóng viên - những kẻ vẫn đang ráo riết tìm hiểu lí do cậu và Thanh Tâm hủy hôn. Có lẽ, bọn họ đã có câu trả lời cũng như có ý tưởng để ngày mai có thể viết lên báo về một câu chuyện tình yêu nào đó.

Khi rời môi Hân, Bảo nở nụ cười đắc ý. Sau đó khởi động xe và chạy đi. Người bên cạnh vẫn chưa thoát ra khỏi tình trạng đóng băng.

Bảo chở Hân đến viện rồi bỏ cô lại, bản thân thì lái xe về khách sạn. Hân xuống xe, vội vàng chạy vào trong. Thoáng thấy bóng cô, Namy chạy ra mừng rỡ.

- Naha, Naha.

- Các sơ đâu rồi?

- Ở bên trong

- Ngoan, Namy ở chơi với các bạn, Naha vào với các sơ.

Namy ngoan ngoãn nghe lời và đi về phía các bạn của nó. Nhìn vẻ mặt của nó khác với lúc khóc lóc hồi sáng Hân cũng thở phào. Cô vào trong, hỏi các sơ chuyện đã xảy ra.

Lúc sáng có người đến báo sẽ mưa lại viện và đập bỏ, xây dựng thành trung tâm mua sắm. Khuôn mặt họ trông không thiện cảm làm lũ trẻ hoảng sợ.

Nhưng, sau khi nghe điện thoại, thái độ họ trở nên khác hẳn. Họ bảo chỉ là hiểu lầm rồi rồi đi.

Đó là tất cả những gì Hân nghe được. Sau đó, cô đưa Namy trở về và làm cơm cho con bé. Trời cũng đã chiều.

Tối đến, Hân cùng Namy đang xem tivi thì có sự xuất hiện của một vị khách, nói đúng hơn là chủ nợ của Hân. Lúc trước, vì quá khó khăn mà Hân đã vay tiền chị ta. Chuyện này, cô không hề nói với bất cứ ai đặc biệt là Huy. Hôm nay chị ấy đến tận nhà, có lẽ cũng rất khó khăn, chỉ là...

- Xin lỗi, hiện tại em không có... - Hân ngập ngừng khó xử.

Tiếp theo là một tràng lời nói của chị ta, đại loại là kẻ lẹ và cả nói móc. Hân chỉ biết im lặng. Đến cuối cùng, nhìn thấy Hân thật sự không có khả năng, chị ta mới bực mình bỏ về.

- Xin lỗi.

Hân tiễn chị ta ra tận cửa. Trong lòng cô vô cùng áy náy.

Bảo đứng bên ngoài nghe được tất cả những lời của chị ta. Ngay khi Hân đóng cửa lại, Bảo đã chặn ngang trước mặt.

- Cô ấy thiếu cô bao nhiêu?

- ... - Chị ta ngạc nhiên ngẩng lên nhìn người đối diện và bị vẻ đẹp trai làm cho mất hồn.

- Bao nhiêu? - Bảo khó chịu lặp lại khi thấy ánh mắt của chị ta nhìn cậu.

- O... Là... - Chị ta lúc này mới giật mình, vội nói ra con số.

Nhanh chóng, Bảo lấy ví ra và trả số tiền, thậm chí cậu còn đưa dư. Trước khi rời đi, cậu còn để lại câu nói.

- Đừng làm phiền đến vợ tôi!!!

Chị ta chỉ còn biết ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng cậu. Đàn ông lúc chi tiền vì phụ nữ thật vô cùng oai nghiêm.

Vừa tiễn người chủ nợ chưa lâu, Hân phải nhăn mặt khi sự xuất hiện của người khác, hơn nữa, người này lại là người mà cô không-mong-đợi-nhất. Bộ phim cô và Namy đang xem rốt cuộc bị gián đoạn bao nhiêu lần đây?

Mặc kệ khuôn mặt không hề hiểu khách từ Hân, Bảo vẫn hiên ngang kéo vali đi vào. Tuy hiểu ý tứ của cậu nhưng Hân không thể không lên tiếng hỏi, hơn nữa, cô còn phải tìm khách đuổi khéo cậu đi.

- Anh muốn gì?

- Tôi sẽ ở đây cho đến khi chúng ta cùng về thành phố. - Giọng cậu tỉnh bơ.

- Tôi đã cho anh ở đây đâu, nhà tôi nhỏ lắm... .

- Yên tâm. - Cậu cắt ngang lời Hân. - Tôi không chê nhà cô nhỏ, cô không cần xấu hổ.

- Anh... - “Ai sợ anh chê chứ, tôi là đang đuổi khéo anh mà?”, Hân thở dài khi người đối diện không hiểu ý mình, không đúng, phải nói đúng hơn là cậu ta giả vờ không hiểu.

- Cứ quyết định vậy đi, tôi ở đây. - Cậu đem vali đặt vào một góc trước con mắt đang trợn lên của Hân.

- Baba ăn mì. - Namy chạy đến ôm cậu làm nũng.

- Tôi đã cho anh ở đâu, anh đi ra ngoài đi! - Hân phát hoảng, cô không thềm lịch sự nữa mà trực tiếp đuổi thẳng. - Về khách sạn ấy.

- Tôi trả phòng khách sạn rồi. - Cậu vờ làm vẻ khổ sở trước mặt Namy. - Tiền lại không mang theo.

- Không sao, Namy cho Baba ăn mì ở đây. - Namy gật đầu chắc nịch, còn đưa tay vỗ vai Bảo an ủi.

- Nè, con là đứng về phía ai hả? - Hân chuyển sang Namy lớn tiếng.

- Naha chẳng phải đã dạy phải giúp đỡ người khác lúc họ khó khăn còn gì, Baba ăn mì đang khó khăn mà. - Cái mỏ của con bé chu ra cãi lại khiến Hân tức muốn sôi máu còn bên cạnh thì Bảo không ngừng cười đắc ý với đồng bọn của mình.

- Mặc kệ hai người!!!

Hân tức giận bỏ vào phòng và đóng sầm cửa lại.

Bảo ngồi ôm Namy trên ghế cho con bé nằm trong lòng cậu xem hoạt hình. Trong lúc con bé đang xem, cậu đưa mắt nhìn quanh. Căn nhà cũng không lớn mấy, nếu so với lúc trước thì chỉ khá hơn một chút. Vật chất cũng không có gì là hiện đại. Lòng cậu bất chợt nghĩ đến cuộc sống của Hân suốt bảy năm qua. Có lẽ cô rất khó khăn. Ánh mắt dừng lại tại căn phòng nhỏ bên cạnh phòng ngủ. Không nên được tò mò, cậu lên tiếng.

- Namy, ai ở phòng đó vậy?

- Dạ? - Namy nhìn theo hướng tay của Bảo rồi quay lại với màn hình tivi, lắc đầu. - Không ai ở đó cả.

- Sao vậy?

- Phòng đó để chứa đồ, con nghe Naha nói vậy.

- Chứa đồ gì?

- Con không biết, Naha chưa cho con vào đó bao giờ. - Mắt con bé vẫn chăm chăm dán vào tivi.

- À. - Lúc này cậu mới nhớ ra thắc mắc bấy lâu trong lòng mình. - Sao con lại gọi chú là Baba ăn mì vậy?

- Dạ? - Con bé vội quay sang nhìn cậu, chủ đề này thu hút nó hơn là hoạt hình trên tivi, nó liền giải đáp. - Lúc trước, ở trên tường chỗ đó đó... - Con bé chỉ tay về phía tường, cậu nhìn theo. - ... Có treo bức tranh Naha với Baba đang ăn mì cùng nhau, nên con gọi như vậy.

- Trước đây bức tranh treo ở đó sao? - Cậu ngạc nhiên, vốn dĩ cậu nghĩ Hân không hề giữ gìn nó, nhưng nghe vậy, cậu lại có chút gì đó nhen nhóm lên trong lòng.

- Phải! - Con bé gạt đầu cái rụp. - Lúc trước treo trên đó, Naha rất hay lau chùi nó, đã vậy, thỉnh thoảng còn ngồi khóc một mình nữa.

- ... - Tìm cậu như bị bóp nghẹn, cậu không biết phải nói gì.

- À, Baba ăn mì, có phải Baba hay lên tivi lắm phải không? - Namy lay mạnh tay Bảo khi thấy cậu có vẻ không tập trung.

- Hà? - Cậu bị con bé làm giật mình. - À, ừm, Baba có lên tivi.

- Vậy thì đúng rồi! - Nó đánh hai tay vào nhau. - Lần trước đó, Namy thấy Baba ăn mì trên tivi nhưng Naha lại một mực bảo không phải. Vậy mà xem tivi, Naha lại làm rơi li nước khiến nó vỡ tan tành, còn để mảnh vỡ cắt trúng tay, máu chảy nhiều lắm.

- ... - Cậu đưa mắt nhìn về phía căn phòng, Hân đang ở trong đó, rất gần cậu.

- Thôi, con không nói với Baba nữa, con xem phim đây.

Con bé trở lại với nhân vật yêu thích của mình và cười sặc sụa. Bảo ngồi đó, mắt vẫn hướng về phía căn phòng, ánh mắt tha thiết, yêu thương. Có phải cậu đã hiểu lầm Hân?

Hân nằm nghiêng người trên giường, mắt cô nhìn chăm chăm vào căn phòng bên cạnh. Tuy cách nhau bởi một vách tường nhưng Hân tưởng như có thể nhìn xuyên thấu qua nó. Cô nhớ rõ vị trí nào treo ảnh của cậu trên từng diện tích. Cô cứ nhìn như vậy, cô nhớ tới trước kia và nhớ tới hiện tại. Từng hành động, cử chỉ, khuôn mặt của cậu đều đổi khác. Mỗi Hân vẽ lên một nụ cười buồn.

- Anh thật sự thay đổi rồi!!!

Không biết từ lúc nào, Hân mang theo nụ cười buồn đó vào giấc ngủ.

Sáng tinh mơ, Bảo đã thức dậy. Cậu lay nhẹ Namy. Khác hẳn khi Hân gọi nó, Bảo gọi, nó thức rất nhanh. Nghe lời Bảo, nó ngoan ngoãn làm mọi việc thật nhẹ để tránh làm ảnh hưởng giấc ngủ người trong phòng.

Được Bảo chờ đi học, Namy rất vui, con bé còn hào hứng khoe với mấy đứa bạn. Khỏi phải nói, nó yêu Baba ăn mì của nó đến độ nào.

Hân thức dậy, vốn định đưa Namy đi học nhưng nhìn thấy tờ giấy Bảo để lại. Trên đó, cậu bảo đã đưa con bé đi, còn dặn cô thay đồ chuẩn bị, cậu sẽ quay về sớm. Không hiểu sao, Hân lại nghe theo. Từ lúc nào, cô lại có thói quen làm theo sắp xếp của cậu.

Lúc Hân buộc xong mái tóc cũng là lúc bên ngoài có tiếng gọi, cô vội chạy ra vì tưởng Bảo về nhưng không ngờ người bên ngoài lại là Huy.

- Hân!!!! - Huy gọi lớn, trên tay hắn, tờ báo nát nhúm vì sức mạnh đang bóp chặt.

- Anh... - Hân có chút khó xử khi thấy Huy. Cô biết, với hắn, bản thân cô đã đối xử rất không đúng.

- Cái này... - Cửa rào vừa mở, Huy đã đưa tờ báo ra trước Hân. Đập vào mắt cô là tiêu đề không thể nổi bật hơn “Nguyễn Duy Bảo nổi lại tình cũ với người yêu 7 năm trước”, trong ảnh, cảnh hôn qua trong xe Bảo hôn Hân cũng được họ triu mền phóng to, zoom kĩ lên.

- ... - Tay Hân run run khi đọc từng câu từng chữ viết trên đó. Họ không nên làm nhà báo mà nên làm tiểu thuyết gia hay biên kịch phim thì đúng hơn.

- Là anh ta ép em có phải không? - Huy lay lay Hân. Từ lúc nhìn thấy tờ báo, hân đã dẹp bỏ tất cả mà trở về. Hân hi vọng sẽ nghe được giải thích từ Hân, nhưng, đến giờ Hân vẫn cứ im lặng khiến hân càng thêm khó chịu.

- ...

- Là em bị ép phải không? - Huy nắm chặt lấy hai vai Hân, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình. Đột nhiên ánh mắt hân lướt qua ngón tay Hân, trống trơn. - Nhân?

- Em... - Hân cúi mặt, tránh đi ánh mắt đáng sợ của Huy. Cô không biết phải nói gì, vì cuộc hôn nhân này, tuy là cô bị ép buộc nhưng thực sự không thể phủ nhận: bản thân cô cũng có chút gì đó gọi là tự nguyện...

- Em nói đi! - Thái độ của Hân khiến Huy không còn giữ được bình tĩnh. - Đây không phải là sự thật!!!

- Chính là sự thật! - Bảo từ ngoài bước vào, lên tiếng thay Hân.

- Mày... - Huy quay sang Bảo, căm ghét hiện rõ trên khuôn mặt.

- Buông vợ tôi ra. - Bảo đi đến, lấy hai bàn tay từ trong túi quần ra và gạt tay Huy khỏi người Hân, kéo cô về phía sau mình tỏ ý bảo vệ.

Huy định đâm vào mặt Bảo nhưng cậu đã chụp lấy tay hân. Họ nhìn nhau, ánh mắt như có thể đốt cháy hết mọi vật. Thấy không ổn, Hân vội can ngăn.

- Hai người đừng có như vậy! - Cô chặn trước Bảo.

- Anh cho em cơ hội cuối cùng. - Huy nhìn vào mắt Hân, với cô, hân đã không còn có thể kiên nhẫn được. - Em chọn hân?

Hân không trả lời. Chính sự im lặng của cô đã khiến Huy hiểu ra tất cả. Rằng mọi thứ hân bỏ ra, bảy năm qua, với cô cũng không bằng một giờ ở bên Bảo. Huy cười chua chát. Hân quay lưng bỏ đi, không hề nhìn cô.

- Xin lỗi!

Hân cúi mặt vo vo gấu áo mình, cô thì thầm rất khẽ. Lúc đó, Huy đã mất dạng. Với Huy, Hân luôn luôn cảm thấy có lỗi, có lỗi rất nhiều. Cô biết, bản thân sẽ mãi mãi không thể làm gì được cho hân như hân mong đợi. Vì vốn dĩ, trái tim cô đâu có nghe lời cô...

- Không định đuổi theo sao? - Bảo lên tiếng châm chọc. Cậu nhìn cô, có chút không thích khi cô cứ đau khổ khi Huy rời đi.

- Không.

- Không định giải thích với anh ta sao, dù sao cũng là chồng sắp cưới của cô mà.

- ... - Lời châm chọc của Bảo, Hân vốn dĩ quá mệt mỏi để trả lời.

- À, để nhớ xem nào. - Cậu gật đầu như nhớ ra gì đó. - Hình như còn vài ngày nữa là hai người kết hôn rồi phải không?

- Dù cho ngày mai chúng tôi kết hôn thì chẳng phải anh đã phá rồi sao? - Hân bực tức ngẩng lên.

- Cô không định làm gì tôi sao? - Cậu cười cợt. - Trả thù vì đã phá hai người?

- Làm gì?

- Hận tôi chẳng hạn.

- Nếu tôi nói hận anh, thì anh sẽ buông tha tôi, để chúng tôi kết hôn sao?

- ... - Nụ cười của Bảo đóng băng, một lát sau, cậu mới nói qua kẻ rặng một cách rõ ràng. - Không!!

- Vậy thì đừng nói nữa!!!

- ...

- Hôm nay đi đâu đây? - Hân chuyển sang chủ đề khác.

- Ủm, đi mua nhẫn.

- Ủ. - Hân toan đi.

- Khoan. - Bảo kéo tay Hân. - Nếu đúng kế hoạch, ngày mai chúng ta sẽ về thành phố. Tôi đã thu xếp xong, còn Namy, để tôi làm thủ tục nhập học.
- Không cần!
- Sao? - Bảo nhìn Hân khó hiểu.
- Con bé cứ tiếp tục học ở đây, tôi sẽ gửi nó cho các sư. Dù sao thì không lâu nữa ba nó cũng đón nó.
- Ba nó? - Môi Bảo nhếch lên, cậu nhìn vào Hân. - Xem ra, xung quanh cô không ít đàn ông, cô sống không tệ nhỉ?
- Không liên quan đến anh, đi thôi.

Hân một mạch đi ra xe, tự mở cửa và bước lên. Bảo có hơi ngạc nhiên trước thái độ của cô nhưng rồi cũng nhanh chóng vào xe và lái đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngày Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Không giống như những đôi vợ chồng sắp cưới khác, việc đi lựa nhẫn của Bảo và Hân vô cùng nhàm chán. Thay vì cùng nhau đi dạo, chọn lựa và ướm thử nhiều chiếc nhẫn khác nhau thì họ lại không làm vậy. Vừa bước vào tiệm, Bảo đã kêu người mang ra hai chiếc nhẫn cậu đặt sẵn. Không cần biết Hân thích hay không, cậu cũng chụp lấy tay cô hung hăng đeo vào.

Hân nhìn chiếc nhẫn trên tay, rộng như muốn rơi ra nên không khỏi thắc mắc.

- Cái này không vừa, nó rộng quá! - Hân kéo Bảo lại khi thấy cậu định đi.
- Là của cô, đúng rồi, đừng ý kiến!
- Nhưng...

Không để Hân nói tiếp Bảo đã bước ra xe. Cô chỉ còn biết đi theo, khuôn mặt lộ rõ vẻ không vui.

Nhưng có lẽ vì sự không vui của bản thân, mà cô quên đi ý rằng, chiếc nhẫn của cậu so với ngón tay cũng vô cùng chật.

- Hừ. - Người đàn ông không hài lòng nhìn kẻ say rượu trước mặt mình.

- ... - Huy chỉ gạt đầu chào ông qua loa rồi lại uống rượu tiếp.

- Đàn bà đúng là khởi nguồn của mọi tai họa! - Ông ta lạnh lùng nói rồi rời đi, để lại một kẻ ngã gục xuống bàn. Lần này, Huy tự tiện bỏ đi đã gây ra không ít rắc rối và cả thiệt hại. Nhưng, ông vẫn cho hân ta con đường trở về. Bởi vì năng lực của hân, cũng như bởi vì, từ lâu, ông đã xem Huy như con của mình.

Hân trở về, mang Namy gửi gắm cho các sư và không quên dặn dò. Đồ đạc của Namy cũng được Hân xếp gọn gàng và ngăn nắp. Vì bản tính lo xa của mình mà từng li từng tí về Namy đều được Hân làm rất kỹ lưỡng. Hơn nữa, cô còn không ngừng căn dặn Namy những điều nên và không nên suốt khiến con bé không chịu nổi mà vờ đi ăn và ngồi lì trong bếp. Chẳng qua là cô quá lo thôi mà.

Trời tối, hành lí của bản thân cũng được Hân thu xếp xong. Nhân lúc Bảo đưa Namy đi ăn kem, cô đi vào căn phòng nhỏ, thu xếp hết tất cả bỏ vào trong một cái gương và khóa lại.

Có lẽ những gì cần làm cũng đã xong. Hân nghĩ vậy. Cô phui tay rồi đi vào phòng ngủ. Giấc ngủ của cô, nhất định sẽ không bị phá hỏng!!

Bảo đưa Namy đi ăn sáng, sau đó mang con bé đến viện và đem đồ đạc của nó sắp xếp vào. Vì biết sắp phải xa Baba ăn mì nên Namy bám lấy Bảo không rời. Tuy con bé nói nhiều nhưng khuôn mặt nó lại không giấu được vẻ buồn bã, tủi thân.

Đậu xe ở viện, cậu đi bộ về nhà. Lúc này mặt trời đã lên cao, có lẽ gọi cô thức dậy là vừa. Nghĩ vậy, cậu đi về phía phòng, nhẹ nhàng mở cửa. Nhìn về phía giường, cậu thấy Hân đang nằm nghiêng người ngủ say, cái chăn bị bung ra quá nửa. Quên mất mục đích của bản thân khi vào đây, cậu bước đến,

đắp lại chân cho cô và ngồi xổm xuống để cùng cô mặt đối mặt.

Rất lâu rồi cậu mới có thể nhìn cô ngủ như thế này. Cậu không khỏi ngẩn ngơ. Dù là thế nào thì trong mắt cậu, Hân vẫn luôn là người con gái đẹp nhất.

Cậu đưa mặt lại gần, vốn định đặt lên trán Hân một nụ hôn thì bị phá đám. Cậu vội rời khỏi, và ngồi thẳng dậy, lấy lại phong thái cho bản thân nhưng khuôn mặt lại có chút gì đó ngượng ngùng.

- Baba ăn mì... - Namy gọi to và chạy đến cửa phòng.

- Suyt... - Bảo đưa tay lên miệng, ra hiệu cho nó im lặng. Nó đứng ngây ra, gật đầu nghe theo. Cậu nói khẽ. - Con ra trước đi.

Namy ngay lập tức rón rén đi ra một cách nhẹ nhàng, khác hẳn với khi nó bước vào. Bảo quay sang, định ngắm Hân thêm một lát nữa thì cô đã dậy. Đôi mắt vốn tha thiết nhìn Hân lại vội chuyển thành ngó lơ.

- Sao anh ở đây? - Đó là những gì Hân hỏi khi tỉnh dậy và thấy khuôn mặt cậu.

- Tôi định vào gọi cô dậy, cô dậy rồi thì thôi, tôi đi ra đây. - Cậu nói rất nhanh, giấu đi vẻ lúng túng trên khuôn mặt rồi bước ra một cách gấp gáp. Hân có hơi hoảng hốt, vừa rồi trên khuôn mặt cậu không phải là vẻ ngượng ngùng sao? Nguyễn Duy Bảo của hiện tại cũng biết ngượng. Hân lắc lắc đầu, cố xua đi suy nghĩ không hề hợp lý đó. Nhất định là do cô chưa tỉnh ngủ nên nhìn lầm rồi.

Lúc Hân thay đồ và đi ra, vali đã được Bảo đặt toàn bộ vào trong xe. Cô thấy cậu đang bế Namy và nói gì với nó nên không làm phiền mà đi qua viện chào các sơ.

- Baba phải thương yêu Naha thay Namy nha! - Con bé thì thầm vào tai Bảo.

- ... - Bảo đưa mắt nhìn về phía Hân đang đứng rồi quay sang Namy, gật đầu. - Baba biết rồi, nhất định sẽ thương yêu.

- Móc tay! - Con bé giơ ngón tay út ú nu của mình ra.

- Móc tay.

Cậu cũng đưa tay lên cùng con bé giao kèo.

Hân đứng bên đây được các sơ dặn dò rất nhiều. Cô để ý thấy được khuôn mặt lo lắng và có chút không vui của người sơ thương mình nhất nên vội cười đùa trấn an bà. Sau khi tạm biệt với các sơ xong, cô mới bước đến Namy, xoa đầu con bé.

- Naha sẽ về thăm con mà!

- Um... - Con bé miễn cưỡng gật đầu, cái mồm chu chu ra.

- Phải ngoan có biết không!! Phải nghe lời các sơ nữa.

- Dạ.

Hân ôm con bé vào lòng, hôn lên tóc nó một nụ hôn thật sâu. Có lẽ cô cũng không nhớ khi phải xa nó. Nhưng, giây phút chia tay rồi cũng phải đến. Tuy không đành lòng nhưng cậu cũng mở cửa xe.

Hân không nỡ buông con bé ra nên cứ lưu luyến mãi. Cuối cùng, cô cũng tạm biệt mọi người mà vào xe. Lúc này, mắt Hân đỏ hoe. Bảo cũng lịch sự gật đầu chào rồi mở cửa đi vào vị trí của mình.

Xe lăn bánh, Hân cứ quay đầu lại nhìn Namy đang vẫy tay với mình. Cô nhìn mọi người, nhìn mãi, nhìn mãi cho đến khi họ mất hút mới chịu ngồi yên lại ghế.

Người sơ nhìn theo chiếc xe Bảo đang chạy xa dần, bà không khỏi lo lắng. Cuộc kết hôn chớp nhoáng này của Hân, nhất định là có liên quan đến vấn đề của cô nhi viện. Bà lo Hân sẽ sống không hạnh phúc.

Như bảy năm trước bà đã chứng kiến...

- Bao giờ chúng ta li hôn? - Hân lên tiếng hỏi khi xe đang băng băng trên đường quốc lộ.

- Hừ. - Bảo nắm chặt lấy tay lái xe. - Trong đầu cô chỉ nghĩ được đến thế thôi sao?

- Phải! - Hân gật đầu khẳng định.

- ... - Cậu không nói gì, đột ngột rẽ hướng khiến Hân bị mất thăng bằng suýt va vào cửa kính.

- Anh chạy chậm một chút được không? - Hân ngập ngừng, ánh mắt cô nhìn ra bên ngoài không khỏi lo lắng vì tốc độ của chiếc xe.

- Sợ? - Cậu nhướn mày.
- ... Um... - Hân gật nhẹ.
- ... - Bảo vô thức nói lỏng tay lái, đồng thời giảm tốc độ.
- Anh trả lời câu hỏi khi nãy của tôi đi! - Hân quyết không bỏ qua.
- Cô nghĩ tôi sẽ buông tha cô dễ dàng sao? - Bảo nhìn Hân, rồi lại đưa mắt về con đường phía trước.
- ...
- Đến khi nào tôi thích!
- Nhưng, tôi không thể ở bên cạnh anh không như thế này... - Hân ngập ngừng, hai tay lại nắm chặt lấy nhau.
- Ý cô là? - Cậu nheo mắt.
- Tôi đã suy nghĩ nãy giờ... - Hân thật lòng bày tỏ.
- Ồ... - Cậu gật đầu như ngộ ra gì đó, hóa ra Hân im lặng suốt quãng đường vừa qua là do cô suy nghĩ sao?
- Dù sao thì, tôi cũng mang lại lợi nhuận cho công ty anh, cuộc hôn nhân này, tôi cũng phải...
- Cô muốn tiền sao? - Cậu cắt ngang lời Hân, thật sự cảm thấy ghét sự dài dòng của cô.
- ... Um... - Hân lấy hết can đảm của bản thân để gạt đầu. Cô biết, gạt đầu của cô nhất định sẽ khiến cậu xem thường mình hơn. Nhưng...
- ... - Ánh mắt cậu tối sầm, lạnh lùng hỏi. - Bao nhiêu?

Hân không trả lời, cô lấy giấy viết ghi lên đó một dãy số rồi đưa cho Bảo. Cậu nhận lấy, nhìn vào, cả khuôn mặt cậu đều tối sầm. Bóp nát tờ giấy trong tay, cậu vứt nó xuống. Cẩn trọng nói một chữ.

- Được!!

Không khí trong xe lại trở nên im lặng như ban đầu.

Sau một quãng đường dài, xe cuối cùng cũng dừng lại trước một căn biệt thự sang trọng. Thấy bóng xe Bảo về, người quản gia vội vàng chạy ra mở cửa. Bảo cứ thế chậm chậm lái xe tiến vào sân.

Hân bước xuống xe, định mang hành lý lên nhưng Bảo đã mở cửa, hai tay xách lấy vali một mạch đi lên lầu để Hân đứng ngây ngốc ở đó. Lúc này, cô mới để ý là bà quản gia đang nhìn mình, cảm giác có chút ngại ngùng.

- Cô chủ, cô đói chưa?
- Dạ... - Hân gật nhẹ, cô có thể không đói sao? Cả chuyến đi dài, cậu chỉ ghé quán ăn một lần duy nhất. Sau khi cô thỏa thuận với cậu xong, thì cậu tuyệt nhiên không nói lời nào, cứ thế chạy thẳng. Cô tuy đói nhưng cũng không dám lên tiếng đòi ăn, chỉ biết ngoan ngoãn ngồi trong xe chịu trận.
- Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, có khoai tây chiên cô thích ăn nữa. - Bà nắm lấy tay Hân, vui vẻ kéo vào nhà.
- Sao bà biết? - Hân có hơi ngạc nhiên.
- Là cậu chủ đã điện thoại về dặn tôi làm thế. - Bà cười cười.
- Um... - “Anh ta còn nhớ sao?”, Hân bước theo bà vào nhà, lòng cô không khỏi suy nghĩ về cái con người có-vẻ-như-là-thần-kinh-phân-liệt-kia.

Bà quản gia vui vẻ ngồi cạnh nhìn Hân ăn khiến cô cảm thấy không thoải mái. Rất tình ý, bà ta nhận ra nên bắt chuyện với Hân để mong cải thiện không khí ngưng ngừng của cả hai. Cùng lúc, Bảo trên lầu đi xuống. Cậu không may may nhìn tới họ mà ra ngoài lấy xe chạy đi. Thấy thái độ đó, Hân chỉ biết nhìn theo bĩu môi, “Đáng ghét”. Dĩ nhiên, cái bĩu môi của cô không qua mắt được bà quản gia.

- Cô tên Nhã Hân phải không?
- ... - Đang bận nhìn theo Bảo, Hân bị giật mình, vội quay sang. - Dạ, nhưng mà, bà cứ kêu cháu là Hân là được rồi, đừng kêu cô chủ, cháu không quen. - Hân gãi gãi đầu.
- ... - Bà ta mỉm cười hiền hậu rồi gạt đầu. Càng lúc, bà càng có cảm tình hơn với Hân.

Sau đó, họ cùng nhau nói rất nhiều chuyện. Dĩ nhiên, Hân cũng tranh thủ hỏi han về tình hình của Bảo mấy năm qua. Bà quản gia cũng vui vẻ kể lại với

Hân. Lúc kể, khuôn mặt bà ta lộ rõ niềm vui và không ngừng khen Bảo. Tất nhiên những gì bà ta kể là những gì mà Bảo cho người khác thấy, còn nội tâm của cậu, bà không hề hiểu nên không dám nhắc đến.

Hân gật gù, đời sống bên ngoài của Bảo qua lời kể của bà ta thì nghe ra có vẻ rất tốt. Tuy nhiên, không hiểu sao cô lại cảm thấy có chút khó chịu, không vui trong lòng. Chẳng lẽ cô thật sự là nguyên nhân biến cuộc đời của cậu trời nên u tối?

- Để tôi dọn cho.

Bà ngập ngừng lên tiếng khi thấy Hân cứ dùng tay cảm nĩa đâm đâm vào cái đĩa trống trên bàn. Hân ngẩng lên, nhận ra bản thân đang làm gì khiến cô có chút xấu hổ. Vội đặt nĩa xuống.

- Dạ, để cháu dọn cho.

- Không, cô cứ ở đó đi. - Bà quản gia mang đĩa về phía vòi nước rồi lại quay về phía Hân. - Để tôi đưa cô lên lầu tắm rửa, nghỉ ngơi, chắc cô mệt lắm.

- Um... - Hân đành gật đầu tuân theo, cô cũng cảm giác cả người mình đang bốc mùi.

- Cô vào trong đi. Tôi xuống dưới đây.

Bà quản gia mở cửa một căn phòng rồi rời đi. Hân đứng ngây ra một lúc nhưng rồi cũng tiến vào. Thật sự thì, bên trong làm cô choáng ngợp.

Căn phòng rộng gấp mấy lần nhà của Hân. Cả nền đều làm bằng gỗ và chia làm ba không gian riêng biệt. Ở giữa, đối diện cánh cửa là một chiếc giường dạng king-size với chân gối tông màu xám. Đầu giường là hai cái tủ gỗ nhỏ với hai cây đèn ngủ sang trọng đặt bên trên.

Hân nhìn về phía tay phải của mình, là một cái tủ quần áo cực lớn cũng làm bằng gỗ tốt. Đi khoảng mười bước, gian phòng tắm hiện ra. Hân không kìm lòng được mà đẩy cửa đi vào. Bên trong, tất cả vật dụng cũng như nội thất đều theo tông sáng. Hân vô thức đưa tay sờ nhẹ lên từng vật dụng, cảm giác lâng lâng.

Nhớ ra gì đó, Hân vội đi ra, tiến về phía ngoài cùng của căn phòng. Ở đó, một bộ sofa đắt tiền bọc nhung đặt ngay giữa. Trong góc là bàn làm việc của Bảo với máy tính và vô số các giấy tờ. Đối diện bàn làm việc, tủ trưng rượu được đặt sát vào tường, trên đó có rất nhiều chai rượu lâu năm của các hãng nổi tiếng.

Hân kéo rèm và mở cửa bước ra ban công bên ngoài. Cô ngửa mặt đón từng đợt gió mát lạnh thổi vào. Cảm giác như đang bay. Mọi chuyện cứ mặc kệ vậy, đến đâu sẽ tính đến đó, bây giờ, cô phải tận hưởng.

Sau khi gặp và trao đổi với bạn bè một số vấn đề của công ty. Bảo ra xe định về nhà. Cậu vừa khởi động máy, điện thoại đã reo vang.

- Đến đây đi! - Đầu dây bên kia, một loạt các âm thanh đinh tai nhức óc truyền đến.

- Đầu? - Cậu đưa điện thoại ra xa, nhăn mặt.

- Chỗ cũ.

- Thôi, hôm nay có việc. - Cậu định từ chối vì nghĩ đến có người đang đợi mình ở nhà.

- Định về với vợ sao? - Cả đám cười ầm ĩ.

- ... - Bảo không trả lời, đưa mắt nhìn xuống chân. Tờ giấy ngăn nhúm đập vào mắt cậu khiến cậu vô thức nắm chặt điện thoại. Con tức giận đang len lỏi dần vào đầu óc cậu.

- Thôi, ngày nào về chẳng được, hôm nay thiếu cậu mất cả vui.

- Được, tôi đến ngay! - Cậu đáp ngắn gọn rồi tắt điện thoại. Lập tức quay đầu xe về hướng ngược chiều với đường về nhà.

Phòng tắm sang trọng đúng là có khác, Hân tắm xong, cảm thấy cả người dễ chịu vô cùng. Cô bước về phía giường, cầm khăn lau lau mái tóc ướt sũng. Không để ý, Hân làm vệt chiếc khăn khỏi tay. Nó rơi xuống đất và lăn vào gầm giường.

Hân thờ dãi, cô đặt khăn xuống rồi cúi người nhìn vào gầm tìm chiếc khăn. Sau khi đeo nó lại vào tay, Hân không khỏi ca thán. Rõ ràng khăn so với tay rộng như vòng tay so với cổ tay cô. Chẳng biết lúc nào nó sẽ rơi ra. Hân nhăn mặt.

Lúc này, một cái hộp đặt gần chiếc khăn thu hút sự chú ý của Hân. Bản tính tò mò nổi lên, cô đưa tay kéo ra.

Hân hào hứng bật nắp hộp để xem gì bên trong, nhưng rồi về hào hứng tắt hẳn khi cô nhìn thấy những thứ vô cùng quen thuộc. Là máy ảnh của Thịnh đã tặng, là một vài vật dụng lúc trước của cô, ở trong góc hộp còn có hai phiếu trúng thưởng... hơn tất cả đó là bức tranh bị Hân xé nát hôm nào. Dưới đáy hộp còn có tờ giấy ghi chữ "My love".

Hân thẳng thốt, đưa tay lên bịt miệng mình. Tất cả những thứ này, cậu ta đều giữ sao?

Hân vội lấy khung tranh ra. Bức tranh bên trong được cậu dán lại, chỉ chít bằng keo và cả vết máu. Tuy được lồng kính cẩn thận nhưng cũng không thể che đi những chỗ giấy bị nhăn nhum do tác dụng của nước mưa. Một cách nhẹ nhàng, Hân đưa ngón tay run run chạm nhẹ lên mặt kính, đầu ngón tay di chuyển qua những vết rách, vết máu rồi dừng lại ở đôi môi đang mỉm cười của Bảo.

Cảm giác xót xa dâng lên tràn ngập lòng Hân, cô ngồi thờ người ra hồi lâu. Quên đi tất cả, mắt Hân chỉ tập trung vào bức tranh và người con trai trong đó.

Bảo mở cửa bước vào, người cậu nồng nặc mùi rượu. Mi mắt cứ nhú lại. Nhưng khi nhìn thấy Hân cầm tấm hình, mắt cậu mở to. Cậu đứng dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, chân trái bắt chéo qua chân phải và nghiêng đầu quan sát cô. Hình như cô không hề biết sự xuất hiện của cậu lúc này.

- Đủ rồi, đừng động vào nó! - Lưng cậu rời khỏi cửa, tiến về phía Hân gạt tay cô ra khỏi bức tranh. Đóng nắp hộp lại, cậu dứt khoát đẩy nó trở về gầm giường.

- Anh... Còn giữ nó sao? - Sự xuất hiện bất ngờ của cậu khiến Hân giật mình, một lúc sau, cô mới có thể lên tiếng hỏi những thắc mắc trong lòng.

- Tôi không vô tâm đến nỗi mang nó đi trưng bày và bán. - Cậu nhếch môi, nụ cười khinh khỉnh.

- Anh uống rượu? - Hân lúc này mới ngửi được mùi rượu từ Bảo, cô lo lắng nhìn cậu.

- Không liên quan đến cô.

- Nhưng... Sao anh ở đây? Vậy phòng tôi ở đâu?

- Ở đây!!

- Sao có thể? - Hân vội lùi người lại. Cô quả thực chưa nghĩ đến việc này.

- Cô đừng tỏ vẻ ngây thơ như vậy có được không? Chúng ta... - Bảo tiến về phía Hân, hơi thở ấm nóng phả vào tai cô, chậm rãi nhấn mạnh từng chữ. - ... Là vợ chồng.

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của Hân, Bảo đắc ý. Cậu quay lưng đi vào phòng tắm.

Hân đứng ngây ra một lúc lâu, bàn tay cô run run nắm lấy nhau.

Tiếng nước chảy bên trong khiến Hân giật mình, cô trở về với thực tại. Ý nghĩ đầu tiên chính là phải rời khỏi đây. Nghĩ là làm, chân Hân nhanh chóng bước về phía cửa. Cô đưa tay xoay mạnh nắm cửa, sợ hãi nhận ra: cửa đã bị khóa.

Bảo đứng dưới vòi sen, cậu gục mặt, nhìn xuống sàn nhà, suy nghĩ rất nhiều. Lúc này, trong thoáng chốc, cậu đã nghĩ là Hân đang đau khổ, đang nhớ nhung. Trong lòng cậu, thật ra vẫn rất thắc mắc về sự xuất hiện của hai bức tranh giống nhau như vậy. Bức tranh Hân xé là thật hay giả? Nhưng, như vậy, có ích gì không, vì sự thật là Hân vẫn bán nó đi đó thôi. Cô và Huy cũng kết hôn...

Cậu đưa hai tay vuốt mặt rồi vuốt cả mái tóc và ngẩng lên, nước cứ thế rơi thẳng vào khuôn mặt cậu. Kí ức về màn mưa hôm nào hiện về rõ ràng như vừa mới xảy ra. Tâm trí cậu càng lúc càng thêm rối loạn.

Bên trong, nước chảy chậm dần chậm dần rồi dứt hẳn nhưng lại khiến nỗi sợ hãi trong Hân ngày một tăng cao. Cô vẫn cứ đứng yên ở cửa, hai tay run rẩy nắm lấy nhau.

Bảo bước ra, trên người cậu chỉ quấn mỗi khăn tắm bên dưới để lộ ra cơ bắp săn chắc bên trên. Nước trên tóc cậu rơi xuống và lăn nhẹ trên làn da màu nâu. Vốn dĩ trước mặt là một kiệt tác nhưng Hân không khỏi sợ sệt. Dù có gốc đến thế nào, cô cũng nhận ra nụ cười mờ ám trên khuôn mặt cậu ẩn ý điều gì.

Hân vô thức lùi lại khi thấy cậu tiến về phía mình. Cô lùi dần đến khi lưng chạm vào cửa nhưng Bảo vẫn không dừng lại. Nụ cười trên môi cậu càng lúc càng thêm ma mị. Cuối cùng, Hân bị khóa chặt giữa hai tay cậu.

- Anh... Anh... Muốn làm gì? - Hân lắp bắp, cả người nép sát vào cánh cửa.

- Cô nghĩ xem, tôi muốn làm gì? - Cậu kề sát mặt vào Hân, thì thầm bên tai cô.

- Không... Không được...

Hân chưa dứt lời, hai vai đã bị cậu nắm lấy, hung bạo lôi cô về phía giường và đẩy lên đó. Hân ngã xuống, khi lưng vừa chạm giường cô liền bật ngồi dậy nhưng Bảo đã tiến đến ngay trước mặt. Cô dùng hai gót chân đẩy cho cơ thể lùi lại tránh xa cậu nhưng càng lùi cậu càng được dịp lấn tới.

Khi Hân đã nằm hẳn xuống giường, cậu vẫn không buông tha. Bàn tay cậu đưa lên, vuốt nhẹ tóc Hân nhưng cô quay mặt đi. Hơi thở chứa đầy mùi rượu của cậu phả vào Hân không ngừng khiến tim cô đập liên hồi, hai tay bấu chặt lấy giường bên dưới.

- Cô tốt nhất là nên ngoan ngoãn! - Cậu lên tiếng đe dọa khi thấy thái độ bất hợp tác của Hân.

- Hừ... - Hân trừng mắt nhìn cậu, dù trong hoàn cảnh thế nào, cô cũng không để bản thân khuất phục. - Anh đừng có mơ...

Những chữ tiếp theo của Hân bị môi Bảo nuốt trọn. Cô trợn mắt, cổ mím chặt môi không cho cậu đạt được mục đích. Hai tay không ngừng cẩu vào người cậu. Nhưng, dùng hết sức lực, Hân vẫn không khiến cậu buông ra. Ngón tay của cô so với da thịt săn chắc của cậu, hoàn toàn là vô dụng.

Hân bắt đầu đuối sức nhưng vẫn cố thoát thân. Đột nhiên, một cảm giác đau nhức truyền đến từ tay. Cả hai cổ tay cô bị cậu đặt ra sau lưng Hân, chỉ một bàn tay trái, cậu đã tóm gọn hai cổ tay cô, sức lực của cậu khiến Hân tưởng như xương mình vỡ vụn. Cô dùng hai chân để đạp cậu nhưng nhanh chóng cũng bị kẹp chặt giữa hai chân Bảo.

Bảo rời ra và nhìn Hân, ánh nhìn như muốn nuốt chửng người đối diện. Giọng cậu nhẹ nhưng lại mang đầy u ám.

- Để xem, cô có cá nêp nhần. - Bảo đưa tay, vuốt nhẹ khuôn mặt Hân.

- ...

- Người tình của cô không chăm sóc tốt cho cô sao? - Giọng Bảo mỉa mai. - Được, vậy tôi sẽ chăm sóc chu đáo cho cô.

Dứt lời, môi cậu lại tiến thẳng đến môi Hân. Cô quay mặt đi. Nụ hôn rơi vào tai. Khuôn mặt Bảo đanh lại, chân mày như muốn va vào nhau. Nhưng rất nhanh, cậu lại tiếp tục hôn dọc theo cằm Hân, đi xuống cổ.

Từng tát da tát thịt của Hân khi môi Bảo lướt qua, mỗi tế bào của cô cứ run lên từng hồi. Cô cắn chặt môi.

Thái độ chống đối của Hân khiến Bảo bức tức, con giận trong cậu lên đến đỉnh điểm.

- Nhìn thẳng vào tôi! - Cậu nắm lấy cằm Hân ép cô đối diện mình. Hân thấy cằm đau nhức, cô quăng cho cậu ánh nhìn khinh bỉ.

Lúc này, mọi gãy gập, kháng cự của Hân hoàn toàn vô ích. Cô càng cử động, Bảo càng khóa chặt hơn. Cơ thể của cô như bị vắt hết sức lực. Đột nhiên, bàn tay phải của Bảo vòng qua eo Hân, nâng eo cô lên và găt gao ôm vào lòng, tưởng như muốn đem cả người Hân và cậu nhập lại làm một. Không khí hoàn toàn không thể chen ngang giữa hai cơ thể họ lúc này. Tiếp xúc gần đến nỗi Hân còn cảm giác được tim cậu đang đập những nhịp dồn dập.

Môi cậu lúc này di chuyển xuống cổ Hân, xương quai xanh của cô. Hơi thở ấm nóng cứ thế phả vào gáy Hân nhưng lại khiến cô lạnh người. Hân tuyệt vọng khi nghĩ bản thân bị cậu cưỡng ép.

Cảm giác đau nhức nơi cổ tay truyền đến, càng lúc càng đau khiến Hân khẽ rên một tiếng.

- A...

Nhưng ngay lập tức, môi cô lại bị môi Bảo tấn công tiếng la cũng bị cậu nuốt trọn, lần này, cô không thể mím môi lại. Cả khoang miệng Hân tràn ngập men rượu, cổ phút chốc thấy khó thở. Theo bản năng, hai hàm răng của cô cắn mạnh xuống môi Bảo.

Trong khoảng khắc, không gian như đóng băng lại, tay cậu, cả cơ thể cậu dừng lại Hân cứ tưởng bản thân sẽ thoát được, nhưng ngay lập tức lại trở về hoạt động như ban đầu.

Hân cắn rất mạnh, mạnh đến nỗi chỉ sau vài giây, máu từ khước môi Bảo đã tuôn tràn trong khoang miệng cô. Máu và men rượu hòa lẫn khiến Hân buồn nôn. Răng Hân vẫn giữ trên môi Bảo nhưng cậu vẫn kiên quyết không rời, tay ôm chặt lấy Hân hơn. Cô cảm nhận, tay cậu đang run lên vì đau.

Máu tanh nồng trong miệng, cái ôm chặt của Bảo,... tất cả khiến Hân bị cuốn vào một vòng xoáy nào đó. Bản thân cô lúc này không còn cảm nhận được bất cứ thứ gì. Một dòng nước ấm nóng từ khước mi Hân trào ra mà bản thân cô không biết lí do. Vì cô cảm thấy tủi nhục khi bị Bảo coi thường? Hay là, vì nhìn thấy cậu bị chảy máu mà cô lo cho cậu, đau thay cậu? Bảy năm trước lần bảy năm sau, khi bị chảy máu vì Hân, cậu vẫn không buông cô ra...

Bảo vốn dĩ muốn trở thành một kẻ xấu xa hay thậm chí là cầm thú. Vì thế mà cậu không ngừng tàn bạo với Hân và muốn biến cô thành người của mình. Cậu có thể mặc kệ móng tay dài của Hân găm vào da thịt mình, mặc kệ răng của Hân cắn nát môi mình nhưng cậu vẫn ôm cô, hôn cô quyết liệt hơn. Chỉ là, khi chạm vào nước mắt trên khuôn mặt Hân, cậu lại không thể làm gì tiếp. Như một quả bóng bị xì hơi, sức lực của cậu cũng cạn kiệt.

Bàn tay ôm chặt lấy Hân cũng buông ra. Cậu đứng dậy, nắm lấy gối trên giường hung hăng ném mạnh xuống đất. Ánh mắt giận dữ nhìn cô, gần như hét lên.

- Chẳng phải cô cần tiền sao? Chỉ cần cô ngoan ngoãn, tôi sẽ cho cô tiền, cô không vừa ý sao? Hay là vì tôi không phải người cô yêu?

- Nếu là người tôi yêu thì anh ấy nhất định sẽ không đối xử với tôi như vậy. Anh là đồ lưu manh!!! - Hân căm phẫn nhìn cậu, khước mắt cô lại một dòng nước chảy ra, "Anh không còn là Du của ngày nào...".

Lần này cậu lại thua, thua bởi nước mắt của Hân. Cậu nén đi lửa giận trong lòng, một mạch bước ra gian phòng khách.

Trên giường, Hân vẫn nằm đó trong bộ dạng thảm thương. Cô nhìn lên trần nhà, vô hồn. Nước mắt cứ lặng lẽ chảy xuống không ngừng. Cô đã từng nghĩ rất nhiều đến lúc họ gặp lại nhau, Bảo sẽ trả thù cô. Chỉ là, cô không nghĩ sẽ như thế này. Cô yêu cậu, cô muốn là của cậu nhưng tuyệt đối, tuyệt đối

không phải theo cách này. Nó khiến Hân cảm như chính bản thân Bảo - người cô yêu nhất trên đời, lại coi thường cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Mưa Ngừng Rơi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.